

Lời Nguyên Của Người Bán Cá Thuần Chủng

Contents

Lời Nguyên Của Người Bán Cá Thuần Chủng	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	13
5. Chương 5	16
6. Chương 6: Chuong 6	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8	27
9. Chương 9	31
10. Chương 10	34
11. Chương 11	38
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49
15. Chương 15	50
16. Chương 16	53
17. Chương 17	55
18. Chương 18	57
19. Chương 19	59
20. Chương 20	61
21. Chương 21	63
22. Chương 22	65
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	71
26. Chương 26	74
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	79
30. Chương 30	82
31. Chương 31	84
32. Chương 32	87
33. Chương 33	88
34. Chương 34	91
35. Chương 35	93
36. Chương 36	96
37. Chương 37	98
38. Chương 38	100
39. Chương 39	102
40. Chương 40	105
41. Chương 41	107

42. Chương 42	109
43. Chương 43	111
44. Chương 44	113
45. Chương 45	115
46. Chương 46	117
47. Chương 47	119
48. Chương 48	122
49. Chương 49: Chuong 49	123
50. Chương 50	126
51. Chương 51	127
52. Chương 52	130
53. Chương 53	132
54. Chương 54	134
55. Chương 55	136
56. Chương 56	138
57. Chương 57	140

Lời Nguyên Của Người Bán Cá Thuần Chủng

Giới thiệu

Truyện Lời Nguyên Của Người Bán Cá Thuần Chủng là một truyện khá đặc sắc được giới thiệu với b

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-nguyen-cua-nguoi-ban-ca-thuan-chung>

1. Chương 1

Hai thằng du côn với nét mặt kinh dị, quần áo thì sốc xét đang từ xa tiến lại một cậu nhóc có dáng người nhỏ nhắn, nói nhỏ nhắn thì hơi quá chứ cậu nhóc đó cũng cao ngang bằng hai thằng ôn dịch đó có điều cậu nhóc nhà ta với tính tình hiền lành nên bị hai tên đó ức hiếp vì mẹ cậu dặn một câu nhin thì chín câu lành nên vì thế trong xóm và cả lẫn trong trường ai cũng mến cậu cả. Thấy cậu im re hai thằng đó nắm áo cậu lại mà quát nạt:

- Thằng quỷ nhỏ mày câm hả, tao kêu không trả lời, mày tính khi dễ tui tao hả, mày ngon lắm tao ày biết tay – cái thằng đầu đinh nói. Nói xong hất tán cậu một bạt tay, năm ngón tay hăng lên khuôn mặt trắng trẻo của cậu.

- Dạ, hai anh gọi em – cậu trả lời mà như muốn khóc.

- Tại mày mà tao với thằng Minh bị phạt lao động một tuần, tại mày tất cả, tại cái miệng bép xép của mày mà hại cái thân đó con, hôm nay ông nội mày đánh ày một trận cho chữa cái tật – thằng khốn đó tiếp tục hăm he.

Thế là hai thằng nhào vào mà đánh cậu tới tấp, cậu vùng vẫy mà không có cách nào thoát ra. Thằng Minh thì ôm cậu lại còn thằng Kiên thì dùng gối rồi tay đấm liên tục vào bụng. Nước mắt cậu giàn giụa vì đau nhối, khóe miệng bị rách một đường máu bắt đầu chảy. Thằng Minh buông ra cậu té nhào xuống đất. Nó kéo đầu cậu lên à nói:

- Mày liệu hồn nha con, còn bép xép nữa là tao ày xong đời – chưa nói dứt lời thì thằng Tú từ đâu chạy tới với khuôn mặt hốt hoảng khi thấy cảnh tượng đang diễn ra. Tú nói.

- Kiên, Minh mày làm gì nó vậy, sao đánh nó dữ vậy, tụi mày tính vào nhà đá gỡ lịch à.

- Tao không cho nó chết dễ vậy đâu, ủa mà sao mày chạy ra đây – Thằng Kiên nhìn thằng Minh – mày kêu nó ra đánh tiếp hả, công nhận mày rãnh thiệt, tao với mày nó muốn chết lên chết xuống vậy mà kêu thằng Tú ra nữa, mày tính cho nó tàn đời luôn sao.

- Tao không có – quay qua thằng Tú – sao mày biết mà ra đây.

Thằng Tú tức giận nó nạt:

- Tao hỏi hai tụi bây tại sao lại đánh nó, à tao biết rồi mày tưởng nó bép xép chuyện mày trốn học đi đua xe làm hai đứa tụi bây bị phạt lao động một tuần.

- Coi như mày thông minh đó Tú – thằng Kiên nói.

- Đm hai thằng ngu, ăn cho nhiều vô mà không biết phân biệt đúng sai, chuyện đó là do con Hân nó nói chứ có phải nó nói đâu.

Hai thằng đó chưng hững với lời chửi của thằng Tú. Sao đó Tú tưởng thuật tường tận lại những gì mà con Hân đã kể vì sao hai đứa nó bị phạt thì bây giờ mới vỡ lẽ ra là đánh nhầm người.

- Con dĩ ngựa đó thiệt là lảm chuyện, nó mà có đây là chết mẹ với tao. Ấy da, xin lỗi anh bạn nha, người không biết không có tội, tao cứ tưởng....- thằng Kiên nói.

- Tưởng ông nội mày chứ ở đó mà tưởng, sao không biết lại xin lỗi rồi phụ tao đưa nó về nhà, tụi bây mất dạy hết sức – Tú một tay đỡ cậu còn miệng thì chửi xối xả vào hai thằng đó.

- Mất gì xin lỗi ai biểu tại số nó xui chi, coi như là đánh cảnh cáo trước phải không Minh.

- Ờ, tao thấy thằng Kiên nói đúng đó, nhìn cái mặt thấy mà ghét không sớm cũng muộn tao cũng đánh nó hà, coi như lần này đánh hơi bị sớm – nói xong nó cười hô hô.

- Hai thằng chó tụi bây được lắm, tụi bây là con người còn thua hai con chó vậy, chết mẹ đi cho rồi tao chống mắt lên coi ông trời ổng quả báo hai đứa bây như thế nào, chuyện này mà đến tay con Hân tao coi tụi bây còn sống nổi không.

- Mày mới nói gì hả thằng chó kia, tao thách mày nói lại đó – hai thằng kênh kiệu mà hô to.

- Tao nói tụi bây là hai thằng chó mất dạy, tao mà có con như tụi bây thì lúc mới sinh tao bóp mũi cho nó chết mẹ luôn cho rồi, sống mà thua súc vật không có tình người mà quên hai bây có là người đâu mà nói tình người – hai thằng đó quay lại vì lời nói không phải thằng Tú nói mà là con Hân.

Hai thằng đó lăm la lăm lét nhìn con Hân vì con Hân là ai là đàn chị trong cái trường mà tụi nó đang theo học, một tiếng của con Hân cũng đủ để hai thằng đó bần dập. Hai thằng nhìn nhau và không hện mà trùng ý tưởng bỏ giò mà chạy xóng khối như bị ma đuổi.

Cô ả tiếng lại tiếp thằng Tú dìu cậu về. Trên đường đi cô an ủi:

- Chị xin lỗi Nhân nha tại chị mà làm em ra nông nổi này, hai thằng đó nhất định sẽ biết tay chị.

Lúc bấy giờ cơn đau đã giảm đi phần nào cậu mới nói:

- Thôi chị ơi coi như số em không mai vậy, đời em đen quá biết sao giờ, ông trời chắc ổng cũng có mắt mà chị.

- Nhưng nó đánh em ra nông nổi thế này mà em...

- Đừng nói nhiều Hân à, để cho Nhân em đó dưỡng sức, còn chuyện về hai thằng đó tính sao, chạy trời nó cũng trốn không khỏi – Tú lên tiếng.

Thế là cả hai đưa cậu về nhà. Một căn nhà hết sức giản dị như chín con người của cậu vậy.

Mà cũng xin nói qua về thân thế của cậu, cậu tên là Nguyễn Trúc Nhân năm nay 17 tuổi, cậu mồ côi cha từ nhỏ, cậu biết là do nghe mẹ cậu nói lại. Tính cậu hiền lành nên dễ bị bắt nạt mà cũng mai có hai người bạn đó là Hân và Tú luôn ra tay giúp đỡ cậu, tuy họ không học cùng khối với cậu nhưng hai người đó với tinh thần gặp nạn thì ra tay tương trợ vì vậy mà dần 3 người trở thành bạn của nhau. Nhưng mọi người bạn bè xung quanh không để ý thì không biết.

Đã nói cậu là đứa bé bị mồ côi cha vì thế nhà cậu có hai mẹ con, nhà cũng không khá giả gì. Mẹ cậu mở một tiệm tạp hóa nhỏ để buôn bán đồng thời buổi sáng bán luôn thức ăn sáng nên vì thế cuộc sống cũng không đáng lo ngại. Ban đầu bà không tán thành cậu chơi với Tú và Hân vì bà biết hai đứa đó thích ăn chơi quậy quạn bà sợ cậu nhiễm thói hư của chúng, nhưng vài lần tiếp xúc thì bà có suy nghĩ khác, ngoài mặt chúng như thế nhưng bên trong thì tốt bụng vô cùng, biết phân biệt cái nào đúng cái nào sai chứ không như mấy đứa quậy mà bà biết, dần dần bà xem chúng như con của mình, có cái gì ngon cũng một là thằng Tú còn không là con Hân. Còn hai đứa nó cũng đối xử lại với gia đình cậu không khác gì là người trong nhà, quý mến bà và cậu vô cùng. Nên bà rất yên tâm mà để cho cậu chơi chung với hai đứa đó.

Cả hai đỡ cậu vào nhà làm cho khuôn mặt đôn hậu của bà hốt hoảng vô cùng bỗng đâu đó hai hàng nước mắt lại rưng rưng, bà nhẹ nhàng đến bên mà chăm sóc, nhìn đứa con trai tội nghiệp của mình mang nặng để đau mà bị đánh như vậy. Thấy vậy Hân nhẹ nhàng đi lại dùng tay lau nhẹ hai hàng nước mắt của bà và nhận lỗi:

- Con xin lỗi cô, tại con mà luyên lụy với Nhân, cô đừng khóc nữa cô khóc nữa làm con thêm ái ngại.

- Con bé khờ à, cô đâu có trách con đâu, con đừng tự vàng vạc mình như thế, cô biết tính tình con với thằng Tú mà, tại thằng Nhân số nó không may mắn nên hết lần này đến lần khác bị người ta bắt nạt mà không có hai đứa thì chắc gì thằng Nhân còn lạnh lạnh, vì thế con đừng trách mình nữa – bà vừa nói vừa xoa đầu con Hân.

- Con xin lỗi cô vì chuyện của nhóc Nhân, nhất định lần này con không bỏ qua cho bọn nó đâu, dám đụng tới người mà con yêu quý thì không xong với con đâu, con sẽ cho tụi nó...- Tú lên tiếng nhưng bị bà Chi mẹ nhóc Nhân chặn lại.

- Thôi con, chuyện cũng lỡ rồi, con đừng làm lớn chuyện, ông bà ta thường nói một câu nhin chín câu lành – bà cười nhẹ nhàng.

- Nhưng....

- Chuyện đó mình tính sau đi Tú, bây giờ lo cho nhóc Nhân đi – con Hân nói với thằng Tú.

- Ủa tính sau – cả hai ngẫm hiểu ý nghĩ của nhau, xem như thằng Kiên và thằng Minh lần này coi như xong.

Còn Nhân thì này giờ nằm yên lặng với cái miệng bị rách, một bên mắt bầm tím, cổ họng thì khô khan nên chẳng nói được lời nào. Cậu rất vui khi có một người mẹ luôn hết mực thương yêu và cũng vui vì có được hai người bạn rất quan tâm đến mình, nghĩ tới nhiều đó thôi cũng làm cậu ấm trong lòng.

Kể từ ngày cậu bị đánh cũng đã 1 tuần, vết thương bắt đầu lành lặn và cậu đi học trở lại bình thường. Những ngày học cuối năm thật là bận rộn nhưng cũng vui, cậu cười nhiều hơn, cậu cười thật đẹp, nụ cười tràn ngập nắng và cái làm nên nó chính là cái răng khểnh vô cùng có duyên, bọn con gái thì xúm xít lại khen nhưng khổ nỗi một cái là thường xuyên có mặt của con Hân và thằng Tú luôn kè kè bên cậu, vì thế mà bọn con gái hơi ngán mặc dù biết cậu hiền.

Có một điều mà cậu không nói ẹ và hai người bạn kia biết đó là từ lúc nhỏ cậu thường có những giấc mơ kì lạ, luôn có một bóng người kì lạ thoáng ẩn thoáng hiện nhưng cậu không nhìn rõ mặc hay là cậu thấy mình bơi tung tăng giữa lòng đại dương mênh mông với những chú cá lượn vòng quanh cậu, rồi cậu nghe đâu đó trong làng nước có tiếng ai đó vang lên “chào con con trai của ta” cậu nghe thấy và cứ bơi theo nhưng càng bơi thì tiếng nói càng nhỏ dần và biến mất. Rồi cậu lại mơ thấy mình bơi cùng những người cá, họ thật đẹp

và quyền rũ, giọng hát thật mượt mà và trong trẻo, họ nắm tay cậu cùng bơi, cậu thích thú vì điều đó, dù cậu biết người cá chỉ là truyền thuyết.

Như có một sự ràng buộc nào đó, cậu rất thích nước, mỗi khi xuống nước là cậu cảm thấy nhẹ nhàng tinh thần vô cùng thoải mái chính cậu cũng không hiểu. Và có một điều mà cậu không tài nào giải thích được là mẹ luôn cấm cậu đi biển, cậu hỏi thì mẹ cậu bỗng nhiên nổi giận vì thế cậu không dám hỏi sợ bị mẹ la rầy.

Năm học cũng đã kết thúc cậu có một kì nghỉ hè, cậu dự định sẽ ở nhà phụ mẹ và tranh thủ thời gian đọc trước sách để cho năm học kế tiếp. Nhưng mọi chuyện không như ý cậu khi hai đứa bạn thân rủ quên cậu:

- Nhân ơi, mình đi du lịch một tuần đi, nghỉ hè rồi mà, đi cho thư giãn đầu óc – con Hân lên tiếng.
- Đi nha Nhân, có anh đi nữa nè, anh cũng muốn đi đâu đó xa một tí để nghỉ ngơi thấy học tập áp lực quá – thằng Tú nhảy vào.
- Em không biết đi được không nữa, em đi thì ai ở nhà phụ mẹ bán đồ một mình mẹ làm không xuể đâu, mà không biết mẹ cho không nữa – cậu nói giọng buồn buồn.
- Em yên tâm đi, có đi thì dẫn cô cùng đi luôn, không lẽ chị lo không nổi cho cô với em sau.
- Ý, bạn Hân hay quá vậy bạn lo ình luôn đi – Tú cười rồi sau đó tắt ngay lập tức.
- Cô với nhóc Nhân thì cái gì cũng được còn ông thì miễn đi nha. Biển đi chỗ khác dùm. Nhân thấy không chị xem cưng với cô như người thân trong nhà vậy đó còn thằng cha Tú thì với tính tình hun hăng, nóng tính, keo kiệt bủn xỉn thì chị cho ăn đá là vừa – Hân cười sãn khoái.
- Ê con kia nói gì vậy, nói lại xem sao, ờ không biết ai à, nói người mà không xem lại mình kìa, có thua kém thằng Tú này bao nhiêu đâu mà la với ó, đàn chị trong trường mà ai mà không khiếp sợ bởi vậy ta nói gái lớn mà chả có thằng nào để ý, thấy cũng tội mà thôi cũng kệ.
- Làm đàn chị mới không bị người ta ăn hiếp, hiền hiền là bị đùa khác nó xử rồi. Xin lỗi nha tui ể là đang chờ người tử tế đó, ai kia nói mà không biết nhìn lại mình à, cũng có đứa nào để ý đâu mà tài lanh tài lẹt – haha.

Thấy tình hình có vẻ không ổn nên cậu lập tức chen vào:

- Chị Hân này, ai mà làm vậy được không khéo người ta nói mẹ con em lợi dụng chị thì chết.
 - Trời chuyện nhỏ, đứa nào dám nói chị xử nó liền tại chỗ cho cưng xem.
 - Nếu có đi thì hai mẹ con em tự túc chị với anh khỏi cần lo. Mà em sợ mẹ không cho đi quá.
 - Cưng khéo lo xa, với tài ăn nói của chị với cô thương chị như thế làm sao không cho đi được chứ, chuyện đó để chị lo.
 - Được không đó, sao tự tin khiếp vậy, không được chúng cười cho nhục mặt – Tú nói sốc.
 - Cứ đợi đấy đi, tui với ông cá đi, nếu ông thua ông phải thực hiện 3 điều kiện với tui..
 - Còn nếu bà thua...
 - Thì bất cứ yêu cầu nào ông nói ra cho dù có chết con Hân này cũng làm cho bằng được, nguyên sao là đừng trái với luân thường đạo lí là ok.
 - Ok. Quyết định vậy đi. Nhân em làm chứng cho anh với bà Hân nha.
 - Cần thế không hai anh chị – Nhân nói mà cái mặt méo xẹo.
 - Phải thế chứ cưng.
 - Rồi em thua hai người, em là Nguyễn Trúc Nhân hôm nay xin đứng ra làm chứng cho vụ cá độ của anh Vũ Việt Tú và chị Lê Ngọc Hân. Nếu một trong hai không thực hiện lời hứa sẽ là.....con chó – cậu ho ho và nói, câu cuối cậu cố nói mà không dám cười.
- Cả Tú và Hân đều bắt ngờ vì lời nói của cậu, hai đứa nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống, cùng nhau đồng thanh hô lớn:

- Không thực hiện lời hứa sẽ là con chó, con chó.

Cậu nhìn hai người họ mà cười buồn đau bụng, càng ngày cậu càng cảm thấy quý mến cả hai vô cùng. Cậu luôn mong có ai đó sang sẽ niềm vui trong cuộc sống và điều đó đã xảy ra. Đó chính là sự có mặt của anh Tú và chị Hân. Ngoài người mẹ ra thì cả hai chính là người thân của cậu.

2. Chương 2

Ngoài khơi đại dương xa xôi, dòng nước biển không ngừng chảy, sóng vẫn không ngừng xô xát vào nhau và tận sâu dưới lòng đại dương tồn tại một nơi vô cùng huyền bí mà con người không thể nào tưởng tượng được đó chính là vùng đất của người cá, nó được gọi là Ice. Toàn bộ vùng đất bị bao phủ bằng một loại phép thuật huyền bí để ngăn cách nó với thế giới loài người. Người xưa kể lại rằng có 3 loài thống trị hành tinh này.

Đầu tiên là một nơi thanh bình với muôn vàn loài động vật, có nắng có gió cả những loài tuyệt đẹp đó chính là con người, cái quảng vùng đất này chính là nữ thần Emma Watson, một nữ thần tuyệt đẹp với làn da trắng hồng, môi đỏ như máu và một mái tóc vàng mượt mà. Còn cao hơn xa hơn nữa đó là khoảng trời, với không gian thoáng đãng cùng một bầu không khí mát rượi, nơi chấp chước cho những điều lạ thường. Họ có một vài điểm giống con người nhưng đặc biệt là họ có một đôi cánh trắng muốt, bay đi bay lại suốt cả ngày mà không biết mệt và con người gọi họ là thiên sứ bởi vì khi họ xuất hiện thường mang theo những điều tốt đẹp, trị vì đó là ngài Lucky Luciano. Và vùng đất cuối cùng kể đến đó là đại dương sâu thẳm. Đại dương sâu thẳm là cái nôi của sự sống, mọi sinh vật đều bắt nguồn từ đây và cái quảng đó là vị chúa tể biển khơi ngài Justin Timberlake. Không giống như con người hay thiên sứ cư dân của đại dương là những sinh vật nửa người nửa cá. Họ có thể bơi lội khắp các nơi cũng giống như thiên sứ có thể bay và con người có thể di chuyển trên đất liền. Tạo hóa gần như thiên vị cho người cá là họ có thể di chuyển dưới đại dương bằng đuôi của mình cũng đồng thời di chuyển bằng đôi chân khi họ lên bờ mà hai loài còn lại không làm được. Cả 3 sống trong yên bình cho đến một ngày chiến tranh xảy ra do lòng đố kỵ của con người, họ ganh ghét những gì mà tạo hóa ban cho người cá và thiên sứ. Con người không ngừng giết hại hai người anh em của mình. Nữ thần nhìn thấy mà đau lòng, bà tìm đủ mọi cách nhưng không tài nào ngăn cản, bà bất lực. Còn hai vị thần còn lại vô cùng tức giận trước lòng đố kỵ nên dùng đòn nổi giận, liên kết với nhau tiêu diệt loài người. Nhưng với lòng vị tha và yêu chuộng hòa bình nên vì thế cả ba đã lập ra một bản giao ước. Cả 3 dùng quyền năng của mình tạo ra những lớp vỏ che chắn lấy vùng đất trị vì ngăn cản sự xâm lược của kẻ khác. Thế là hàng ngàn thế kỉ trôi qua không bên nào xâm lược bên nào, thế cân bằng lại trở lại như xưa.

Nhưng rồi đến một ngày cái thư gọi là tình yêu phát triển, nó vượt qua không gian và thời gian gắn kết những trái tim của những loài loại với nhau. Người cá yêu con người, con người yêu thiên sứ, thiên sứ yêu người cá. Và một lần nữa một bản giao ước lại được đặt ra để ngăn cản điều đó. Cái gì cũng không bao giờ có cái gọi là tuyệt đối cả, nó chỉ mang tính tương đối. Tương đối thì có thể bị phá vỡ. Một lần nữa bản giao ước đã bị phá vỡ. Người đó chính là con trai ngài chúa tể Justin Timberlake. Anh đã yêu một con người và kết tình cho tình yêu đó là.....

Ngài biết được thì dùng đòn nổi giận lập tức giam đày con mình vào ngục. Ngoài anh ra thì ngài còn có nhiều đứa con trai và con gái khác, nhưng anh được ngài yêu thương nhất mà cũng chính anh làm ngài đau lòng nhất. Chị chàng nàng tiên cá Christiana rất thương chàng.

Một cuộc trò chuyện giữa hai chị em diễn ra trong ngục:

- Em tính trốn lên trên bờ nữa à.

- Em phải thăm nàng ấy, đã lâu lắm rồi em....

- Jack à, em biết em đã tạo ra một sai lầm không, nó sẽ mang lại đau khổ cho em và người con gái đó

- Em biết, Em biết em đã sai nhưng tình yêu thì có tiếng nói riêng của nó, khi chị yêu một ai đó chị sẽ hiểu tâm trạng của em như lúc này.

- Nhưng em hãy nhớ một điều lời nguyên sẽ giáng xuống đầu những người dám phá vỡ bản giao ước.
- Em biết nhưng em không thể ngăn cản tình yêu của mình, với lại nàng ấy đã mang trong người giọt máu của em.
- Trời, một sai lầm đó em không thể nào để nó diễn ra như vậy được, rồi đau khổ sẽ giáng xuống đầu đứa trẻ tội nghiệp ấy, chị không muốn thấy đứa cháu của mình phải bị nguyên rửa đầu.
- Nhưng mọi chuyện cũng đã lỡ rồi, em biết chị thương em, lúc nào cũng muốn em hạnh phúc, vậy chị hãy giúp em lần này được không, không lẽ chị nhẫn tâm nhìn thấy đứa cháu mình chưa kịp chào đời thì đã chết sau.
- Chị phải giúp em bằng cách nào, nếu để cha biết thì hai chị em mình không xong đâu.

- Chị à, em biết chị có lòng tốt, từ nhỏ đến giờ chị là người luôn chăm sóc em, lo lắng cho em, chị thương em, em biết chị biết em lén trốn lên đất liền nhưng chị không mết lại với cha chúng tỏ chị không muốn thằng em mình bị chịu phạt, vậy tại sao chị không giúp nó hoàn thành tâm nguyện còn lại của nó, dù gì nó cũng là cháu của chị con của em...chị à hãy giúp em lần này đi, em xin chị đó, nếu chuyện nàng ấy có thai bị phát hiện thì cả hai mẹ con nàng sẽ bị giết, em tin chị không muốn nhìn thấy cảnh tượng này đâu.

Nàng lắng nghe lời than, lời trách móc và cũng những lời cầu xin tha thiết của cậu em trai của mình là lòng nàng nghe chua xót. Cuối cùng thì quá thương yêu đứa em của mình nàng chấp nhận lời đề nghị.

- Được lần này chị sẽ giúp em, ai biểu em là em trai của chị làm chi.
- Em cảm ơn chị, ơn này em sẽ không bao giờ quên đâu.
- Ấy cái thằng này. Cái tật nịnh nọt không bỏ.
- Chị hãy cầm theo cái này nó sẽ giúp chị nhận ra được cô ấy.

Nói xong nàng đi ra và bắt đầu kể sách giúp đứa em của mình cũng như đứa cháu hai dòng máu của mình.

Nàng đến gặp cha mình:

- Thưa cha muốn thưa chuyện về thằng Jack.

-

- Con biết cha đang rất đau lòng về chuyện nó lén trốn lên trên đất liền và đi yêu một con người đó là sai phạm – nàng nói và nhìn vào đôi mắt đờm buồn của cha.

-

- Lỗi là do con không phát hiện sớm để ngăn cản nó, xin cha hãy trách phạt.
- Mọi chuyện đã rồi, bây giờ phải tìm cách giải quyết – giọng chứa tể buồn.
- Vậy nếu cha tin tưởng con con xin cha hãy cho con giải quyết vụ này.
- Con à...có được không, ta....
- Xin cha hãy yên tâm, con nhất định sẽ thua xếp ổn thỏa chuyện thằng Jack gây ra.
- Được ta tin tưởng, và con hãy biết ngoài thằng Jack ra con là người ta tin tưởng nhất trong số anh em còn lại, ta mong con đừng làm ta thất vọng.
- Con sẽ nhất định sẽ làm cho cha không thất vọng.

Nói xong nàng cuối lui bơi ra khỏi cung điện và chính thức bước lên thế giới con người, bắt đầu một tìm kiếm đứa cháu và đứa em dâu con người của mình qua lời kể và tín vật mà Jack đã đưa ình.

Quay lại về kế hoạch đi chơi của Hân, Tú và Nhân. Lúc bấy giờ là Tú đã thua, con Hân cười đắc chí:

- Sao đây chú Tú, thua rồi tính thực hẹn giao kèo hay tính làm con chó.

- Làm người ai làm chó, thực hiện thì thực hiện mắc gì phải sợ, rồi nói đi tui làm – thằng Tú quê độ vì bị thua.

- Tạm thời chưa nghĩ ra, để đi chừng nào nghĩ ra rồi thực hiện cũng chả sao – con Hân cười cười.

- Nói mẹ ra đi, còn ở đó suy nghĩ, nếu lâu quá thì coi như huê.

- Ấy, sao mà được, từ từ đã, lúc giao kèo đâu có nói bao lâu – Hân lại cười – chắc anh Tú cũng muốn làm con chó đó mà – Hân nhướn mắt với Nhân.

Chuẩn bị có mùi thuốc súng của hai phía, cậu đặt ra câu hỏi để xua tan mùi súng đạn đang chuẩn bị khai hỏa:

- Mà chị Hân này chị tính đi đâu ? – Nhân hỏi.

- Chị thích biển, hay tụi mình đi biển nha Nhân, hé Tú – Hân hỏi chờ câu trả lời của cả hai.

- Tui thì đi đâu cũng được, chuẩn yếu là thư giãn đầu óc thôi, mọi chuyện xin nhường ý kiến cho bà và nhóc Nhân – Tú trả lời nhẹ hiền.

- Biển hả chị, không được đâu mẹ em cấm em đi biển – cậu hốt hoảng trả lời.

- Sao kì vậy, hay để chị xin cho.

- Không. Em nhớ có lần em xem ti vi thấy biển em chỉ ước được dịp ra biển thôi mà mẹ em đã nổi giận nên em sợ – cậu kể lại cho anh chú và chị Hân nghe.

- Trời.

- Chị biết em mà, em rất thích biển, em chỉ mong có một lần được ra biển, có chết em cũng cam lòng – cậu mơ tưởng.

- Rồi hiểu luôn hé.

Bấy giờ cả hai mới thở dài ra vẻ mệt mỏi, rồi thì Tú la lên:

- Trời, chuyện nhỏ như con thỏ, trước mắt thì mình nói với cô là đi đâu đó không có biển, mà yên tâm đi cô đâu có đi chung đâu, nói là nói vậy chứ mình đi biển ai mà biết.

- Ok, ý hay đó, em dám đi không Nhân.

Cậu đắn đo suy nghĩ, lòng muốn đi nhưng ý trí lại bảo nếu đi mà bị biết thì thế nào cũng không xong với mẹ, suy nghĩ một hồi cuối cùng thì lòng ham muốn chiến thắng nên cậu quyết định:

- Mẹ ơi, con xin lỗi mẹ, lần này con cãi lời mẹ rồi, mẹ tha thứ cho con nha. Mình đi biển nha anh chị – cậu nói nhỏ để không thôi mẹ nghe được dù biết bà đã đi đâu không có ở nhà.

- Như vậy mới là con trai chứ, có gì chị với anh Tú tiếp chiêu. Chuẩn bị đi hai ngày nữa mình đi.

- Nhanh vậy chị.

- Chị nôn lẩm rồi, lâu rồi không được tắm biển – Hân mơ màng.

- Thôi đi cô nương – Tú che cái miệng tám chục thước.

- Chị biết em cũng nôn nóng mà bày đặt làm bộ, chị đi guốc trong bụng cứng rồi – cô ta hí hửng khoe tài suy bụng ta ra bụng người của mình.

- Không ai hiểu em bằng chị – cậu cười tít cả mắt.

Đâu đó một ánh mắt thầm theo lối cậu.

- Hay quá đi guốc trong bụng thằng nhỏ rồi đi ra bằng đường nào, đường nói là đi ra bằng....- Thằng Tú cười không biết trời trăng mây nước gì hết làm cô Hân nhà ta quê độ.

- Im coi, giải tán, hẹn hai ngày nữa gặp lại, giờ về cho nhóc Nhân nghỉ ngơi cho chuyến đi lần này – nàng ta hập hực bước ra khỏi nhà cậu mà lòng bực tức – “để xem bà trả thù cứng thế nào nha Tú” – nàng ta tự mỉm cười với chính suy nghĩ của mình.

Khi anh Tú và chị Hân ra về mà trong lòng cậu còn nôn nao rạo rực sao đó. Lần đầu được đi chơi xa lại được đi biển nơi mà cậu thích nhất nữa chứ, cậu cười tươi như hoa không giấu nổi khát khao được đi đến đó ngay bây giờ. Niềm vui lẫn ác đi sự xấu hổ đang hiện diện là cậu dối mẹ đi biển.

Tối lại cậu lên phòng nằm trần trọc mãi mà không ngủ được thì bất chợt cậu nghe một ai đó đang hát, lời hát ngọt ngào, giọng trầm nhưng ấm áp, cậu cảm thấy đầu óc mình lâng lâng, không kiềm được tò mò cậu đi đến khung cửa sổ nhìn qua nhà đối diện. Thì ra là ngôi nhà mới xây cách đây vài tháng vậy mà bây giờ có người vào ở rồi. Tuy rằng cửa nhà bên kia đóng nhưng cậu thấy được một người đang ngồi đàn piano và miệng đang hát. Lời hát như chắc chứa nỗi niềm gì đó. Cậu chống tay lên khung cửa sổ mà say sưa nghe hát, nó như lôi kéo cậu rồi bỗng dưng cậu nhớ ra trong mỗi giấc mơ cậu thường được nghe tiếng hát của các nàng tiên cá, cậu so sánh giọng hát cả hai. Cả hai đều hay đều lôi cuốn lòng người.

Bất chợt tiếng đàn và lời hát ngưng lại cậu cảm thấy hụt hẫng, cậu chờ đợi nó phát lên một lần nữa nhưng rồi đáp lại là một sự im lặng của màn đêm. Đèn nhà bên kia đã tắt chắc người đó đã đi ngủ. Thấy vậy cậu đóng cửa lại và leo lên giường. Tò mò luôn là tật xấu của con người vì thế cậu cũng không tránh khỏi, cậu nghĩ về người bên đó là ai mà sao lại hát và đàn hay như những nàng tiên cá trong giấc mơ của cậu. Từ bao giờ ngôi nhà đó lại có người vào ở, rồi cái người hàng xóm mới có thân thiện hay không, nếu dọn về rồi sao mấy hôm mình chưa gặp mặt. Cậu cứ chạy theo suy nghĩ của mình và chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Lại là giấc mơ đó nhưng lần này cậu thấy rõ đó là bóng dáng của một chàng trai đang mỉm cười với cậu, cậu thắc mắc ai ta là ai mà lại cười với cậu, anh ta đến gần nắm lấy bàn tay cậu, một cảm giác ấm áp len lỏi vào trong tế bào. Cậu cùng người đó đi dạo bờ biển rồi một con sóng lớn đổ ập vào bờ và cướp anh ta ra khỏi tay cậu, hoảng hốt cậu chạy theo nhưng càng chạy con sóng càng xa dần và bóng dáng đó chìm xuống đại dương sâu thẳm. Và nước mắt cậu rơi.

3. Chương 3

Cũng tại thời điểm đó nhà phía bên cạnh có một người đang ngồi khóc, đôi mắt ướt lệ nhìn vào tấm hình người yêu mà tự nói với chính mình:

- Vậy là đã hai năm rồi phải không em, anh đã thực hiện đúng lời hứa của mình vậy mà sao em không thực hiện lời hứa của mình đi, em xem anh là đồ chơi à, em lừa anh đấy à, sao anh lại ngốc nghếch mà tin vào con người em như thế, em quá nhẫn tâm đối với anh.....

Khương ôm tấm hình mà khóc nức nở, nó làm anh nhớ đến Thư – người yêu của anh.

Hai năm về trước.

- Anh có yêu em không Khương – Thư bắt ngờ hỏi.

- Em hỏi lạ, không yêu em thì anh yêu ai, muốn anh chứng minh ngay đây không – anh ôm lấy eo Thư rồi hôn vào mái tóc đen mượt của cô.

- Em có chuyện muốn nói với anh – giọng thư trở nên buồn bã.

- Thì em nói đi anh đang nghe em nói mà, tính làm anh bất ngờ à – anh cười rồi hôn vào má Thư.

- Gia đình em muốn em đi du học bên Pháp 2 năm, em không muốn đi vì em không muốn xa anh.

- Du học à? Em ngốc quá, chuyện này anh biết trước em rồi.

- Cái gì, sao anh biết được hay vậy – Thư tỏ ra ngạc nhiên.

- Chính ba em nói cho anh nghe và ba em muốn anh thuyết phục em đi Pháp.
- Vậy à, rồi anh tính sao, anh muốn em đi không, em thì không muốn xa anh đâu đó nha – cô dụ đầu vào ngược Khương.
- Em ngốc lắm đó, đi có 2 năm đâu phải quá lâu đâu với lại nó cũng tốt cho em mà, anh rất ủng hộ.
- Vậy anh ủng hộ em à?
- Ừ.
- Anh chắc chứ, em đi là không ai có ai bên cạnh lo lắng anh hàng ngày...á hay là anh muốn em đi để anh ở đây dễ dàng dụ dỗ đứa khác, em nghi lắm mà khai mau phải vậy không.
- Ý ẹ, em biết anh mà yêu ai thì chung thủy với người đó lắm, em chỉ khéo cái tật suy đoán lung tung.
- Ai biết con trai mấy người, vừa đẹp trai vừa học giỏi lại ga lăng như vậy con gái nào không mê.
- Anh yêu em.

Nói xong Khương xiết mạnh vòng tay mình áp môi mình với môi Thư mà hôn. Nụ hôn không quá thành thực nhưng rất ngọt ngào, nó len lỏi vào từng ngóc ngách trong máu làm tim cả hai đập liên hồi. Rồi Thư chợt nảy ra một ý tưởng:

- Khương này, mình chơi một trò chơi nha.
- Em tính bày trò gì đây.
- Mình tạm ngừng yêu nhau hai năm.
- Em khùng hả, em đi Pháp hai chúng ta có thể yêu nhau mà, tuy không gần nhau nhưng trái tim luôn hướng về nhau là được rồi.
- Không, em muốn thử thách tình yêu của anh đối với em, xem em yêu anh nhiều hay anh yêu em nhiều. Anh sợ thua chứ gì mà anh dám chơi.
- Anh mà sợ hả, chơi thì chơi, đừng khinh thường anh chứ.
- Ok. Luật chơi như sao. Trong hai năm em đi học anh ở nhà không được lén phét với đứa nào, anh không được điện thoại cho em, không được thư từ, nói chung không làm gì hết.
- Sao kì vậy, rồi anh nhớ em thì anh biết làm sao?
- Thì anh lấy hình em ra mà xem, nhớ lại lúc hai đứa mình cùng nhau đi chơi, mà còn một điều quan trọng là sau hai năm nếu em quay về thì mình tiếp tục yêu nhau. Anh hứa với em nha.
- Gì kì vậy, anh không đồng ý.
- Anh chỉ có một lựa chọn mà thôi, nếu anh không hứa thì chúng ta chia tay nhau tại đây – đôi mắt Thu cụp xuống và muốn khóc.

Thấy vậy nên Khương đành hứa đại vì không muốn Thư buồn.

Vậy mà suốt hai năm qua anh chờ trong hi vọng, chờ một ngày nào đó Thư sẽ quay về và cả hai sẽ tiếp tục đi chung một con đường mang tên hạnh phúc. Nhưng điều đó đã không xảy ra, người con gái Khương yêu đã ra đi trong một tai nạn ô-tô. Tin đó như sét đánh bên tai anh muốn gần như ngã quỵ.

Đã hai năm sau cái chết của Thư, Khương gần như bị trầm cảm, anh trở nên ít nói, về nhà là suốt ngày trốn trong phòng, cả nhà thấy vậy mà xót lòng xót dạ vì thể quyết định bán đi nhà cũ để mua một ngôi nhà mới với hi vọng sẽ làm nguôi ngoai tình cảm trong anh, hi vọng sẽ làm cho Khương vui trở lại.

Nhìn tấm hình anh lại tiếp tục nói:

- Nếu em không giữ lời hứa thì anh sẽ không giữ lời hứa đâu, anh sẽ không yêu em nữa, sẽ....không...yêu em nữa, em là đồ giả dối – từng câu nói phát ra là như ngàn mũi tên xuyên thẳng vào trái tim của anh, nó đau và rất đau.

Đêm ấy ngoài trời chợt đổ cơn mưa.

Vào đêm hôm sao thì cậu cứ đứng trước khung cửa sổ quen thuộc mà trong đời một lần nữa tiếng hát và tiếng đàn đó vang lên nhưng rồi cậu lại thất vọng. Cậu lại mơ nhưng giấc mơ lần này sống động như thật vậy, ngoài nghe được các nàng tiên cá hát cậu còn được trò chuyện với một trong những nàng đẹp nhất.

- Các chị hát hay lắm, em rất ngưỡng mộ.

- Em khá lắm em trai, em là một người rất đặc biệt, gần như giống tụi chị nhưng lại không.

- Vậy là sao chị.

- Không sao cả, chị cảm nhận được em thuộc về nơi này, biển khơi mới chính là nhà của em.

- Con người thì không thở được trong nước nhưng tại sao em lại thở được trong nước, chắc có lẽ là mơ mới được như vậy phải không?

- Em ngốc lắm, đơn giản bởi vì em thuộc về nơi này, có phải em rất thích biển không, khi vào nước em cảm thấy lòng mình vô cùng thanh thản, tâm hồn rất thoải mái, mọi mệt mỏi sẽ bị xua tan?

- Đúng là như vậy, nhưng mẹ em không cho đi biển.

- Em thuộc về biển và nhất định không có gì có thể chia cắt em với biển khơi này, em hãy cảm nhận bằng trái tim mình, nó sẽ mách bảo em.

- Thật vậy hả chị, chẳng lẽ em cũng là người cá sao?

-.....- nàng tiên cá ấy nhìn về một nơi xa xăm, rồi nàng ta nói tiếp – Từ trong mắt em chị nhìn thấy một chút gì đó đau khổ, sự chia cắt, một tình yêu không trọn vẹn và em bị một lời nguyền.

- Lời nguyền?

- Một lời nguyền.

- Vậy có cách nào hóa giải nó không?

- Chỉ có t..ì....

Giấc mơ bị tan biến sau tiếng la thất thanh của Hân cô nương:

- Giờ này biết mấy giờ không mà cưng còn ngủ nữa hả, không tính đi du lịch à.

Ba hồn bầy dí cậu lập tức quay về, cậu giật mình và gật đầu lia lịa:

- Đi chứ chị, cơ hội ngàn năm có một mà – cậu cười gượng gạo để xua đi xấu hổ của mình là ngủ ngủ quên.

Có lẽ sau tiếng la cậu gần như quên bén đi giấc mơ được trò chuyện với nàng tiên cá đó. Nàng ta đã gợi ý cho cậu nhưng tình yêu có tiếng nói riêng của nó, chúng là những trái tim cùng chung nhịp đập, chúng tồn tại vì nhau mà cùng nhau sống và cùng nhau chết. Chúng làm nên một bản tình ca bất tử, làm cho những trái tim chai sạn trở nên mượt mà, làm cho những đau thương trở nên hạnh phúc và con đường của những lối đi chung thì không bao giờ bằng phẳng cả. Nó thử thách mỗi trái tim của những kẻ cuồng si để cuối cùng nó nói rằng hạnh phúc không quá xa xôi, cũng giống như cầu vồng “trong cuộc đời này muốn thấy cầu vồng phải chờ hết cơn mưa” phải biết chờ đợi và không ngừng hi vọng.

Vòng quay của cuộc đời thì không bao giờ ngừng lại nó vẫn cứ tiếp tục quay quay và quay mãi.

Thế là cậu cùng với Tú và Hân lên xe khởi hành ột chuyến đi biển vô cùng thú vị. Ở nhà bên kia vừa có một xe du lịch chạy đến và đậu ngay trước cửa. Một người đàn ông trung niên nói lớn:

- Khương nhanh đi con xe đợi.

Khương bước ra với khuôn mặt không mấy khởi sắc, ánh mắt buồn man mác. Bà Hoa mẹ Khương thấy con trai mình buồn lại sợ xin bệnh nên quyết lòng rủ nó đi du lịch một chuyến cho thư giãn vì thế nên mới có chuyến đi này.

Trên xe của cậu hai anh chị thì cãi nhau chí chóe nghe mà mệt cả tai, trước lúc đi cậu có nhìn qua nhà bên cạnh thì thấy có một chiếc xe hơi đậu trước nhà và cậu có nghe ai đó gọi tên Khương. Cậu thầm nghĩ “à thì ra người ngồi hát hôm bữa tên là Khương, chắc gia đình anh ta chuẩn bị đi đâu đó..”. Quay qua bên chị Hân:

- Chị ơi sao em hồi hộp quá, lỡ mẹ biết thì sao, sao em cứ lo lo.
- Trời à, sao em nhát gan quá vậy, em ngoan ngoan thế kia em không nói chị không nói rồi anh Tú không nói đâu ai biết em nói dối, cứ yên tâm có chị đây thì khỏi lo – Hân nói đồng dạt.

Thằng Tú nghe mà phát ghét liền chỗ mỗ vô liền:

- Có thì hả nói, làm như mình hay lắm vậy lúc nào “có gì chị lo”, không biết thân mình lo được chưa mà bày đặt tài lanh.
- Kệ tui, tui thích đó thì sao, ngon nhào vô số lô chấp 4 cây – Hân nhướn mắt.
- Nổi thú đầu gấu lên rồi à, xin lỗi bạn Hân nha mình là con trai nên không hơi đâu chấp nhất đàn bà – Tú cũng không vừa.
- Ê, nói lại coi đàn bà gì ở đây cha nội, con là con gái nguyên si nha.
- Ai biết được.

Cậu nhảy vào:

- Thôi cho em xin, hai anh chị lớn hết rồi mà tối ngày cãi nhau không sợ người ở ngoài dị nghị sao, em thấy coi bộ hai anh chị thích nhau lắm đây, em thường coi mấy bộ phim hàn quốc cũng thường như vậy, gặp nhau rồi cãi vã nhưng cuối cùng lại yêu nhau, người ta nói đó là oan gia tránh sao cũng không khỏi.

Cả Tú và Hân đều bất ngờ về cậu nhóc này, không ngờ thường ngày ít nói mà nói thì giết một lượt hai đứa, không hẹn mà gặp cả hai cùng đồng thanh:

- Còn lâu.

Nói xong cả hai nhìn nhau ngượng ngùng, còn cậu thì cười sảng khoái.

Còn xe kia thì có một người với ánh mắt buồn, miệng thì không nói một tiếng và đang thả hồn theo những ca từ nhẹ nhàng buồn.

Gần 3 tiếng đồng hồ ngồi xe cuối cùng thì cũng tới nơi, cậu bước xuống xe với một tâm trạng vô cùng phấn khích và muốn hét lên rằng: “Tôi yêu biển và tôi đến với cậu đây”.

Sắp xếp xong xuôi hành lí vào phòng, cả 3 cùng nhau đi dạo. Vì đã về chiều nên khung cảnh xung quanh càng đẹp và càng lãng mạn. Gió thổi mát rượi, hương biển xông thẳng vào mũi, sau đó len lỏi vào từng tế bào mạch máu, cậu cảm nhận được nó đang chạy rần rần trong người mình. Những con sóng biển nhỏ lẳng lặng xô vào bờ cậu thích thú mà nghịch với nước biển. Cậu ngồi xuống cho cả thân người ngập trong nước biển, cái cảm giác lần đầu tiếp xúc với biển nó dấy lên trong cậu một cảm giác vừa thân quen vừa gần gũi, hét lên trong sự sung sướng tột cùng. Và ở đâu đó trên bờ biển có hai bóng người đang thầm dõi theo cậu, một với ánh mắt ngạc nhiên còn một với ánh mắt quan tâm vô cùng.

Cậu cứ mãi mê nghịch nước thì thấy Tú từ đâu đi lại:

- Chơi đủ chưa cậu nhóc, tới giờ về ăn cơm, lớn rồi mà còn như con nít.

Cậu cười toe toét với Tú.

- Dạ về thôi anh.

Cả hai trở về trong khách sạn cùng với Hân dùng cơm. Cậu kể lại cho cả hai nghe lần đầu cậu tiếp xúc với biển mà làm cho cả hai cười đau cả bụng. Họ không ngờ cậu lại có tính con nít đáng yêu như vậy.

Có lẽ đã mệt cả ba về phòng nghỉ ngơi để chuẩn bị cho ngày tiếp theo không kém phần thú vị. Nhưng rồi giấc ngủ không đến được với cậu, nằm xuống mắt lim dim ngủ thì cậu nghe như ai đó đang rù rì với cậu,

giật mình tỉnh lại thì cậu chỉ toàn nghe tiếng gió và tiếng sóng biển. Tỉnh ngủ tiếp nhưng có gì đó lại thôi thúc cậu vì thế cậu lại tiếp tục ra bờ biển để dạo.

Đi trên nền cát ẩm ướt kèm theo sóng cứ không ngừng vỗ vào chân, điều này làm cho Khương nhớ đến Thư, nhớ đến lúc hai đứa cùng nhau nắm tay dạo bờ biển, cùng nhau nghịch cát xây lâu đài tình ái, nhưng chưa kịp thì sóng biển đã đập vào làm tan nát, rồi cả hai tiếp tục xây tiếp. Nhưng giờ đây thì sao chỉ còn lại mình Khương tiếp tục dạo bờ biển với một tâm hồn tan vỡ, gió thổi vào mặt làm ất cay xộc hay là lòng đang rỉ máu mà gió là chất xúc tác cho những giọt nước mắt không ngừng đua nhau chảy ra. Đau đớn, tái tê và lạnh lẽo.

4. Chương 4

Nỗi đau cứ thế mà dần vật Khương, màn đêm ở bờ biển này như muốn như muốn nuốt chửng mọi thứ, ngoài tiếng gió tiếng sóng biển chỉ còn lại tiếng khóc của Khương, một mình đơn độc và lẻ loi. Dường như có một sự lôi kéo vô hình nào đó, nó cứ không ngừng thôi thúc Khương hãy đi xuống biển và sẽ làm cho tâm hồn được thanh thản hơn. Như một người vô hồn bước và cứ bước, nước bắt đầu ngập thân người, rồi cả người chìm vào trong làn nước biển lạnh buốt, tay vẫn còn giữ chặt tấm hình của Thư.

Cậu đi theo tiếng gọi của biển khơi đang vẫy gọi, ánh trăng đang chiếu gọi trên đỉnh đầu, đôi chân ngập nước cùng với tiếng gió đang thổi lòng lộng vào người. Đang thơ thẩn tận hưởng cái không gian thoáng đãng tuyệt diệu mà biển khơi ban tặng ình thì cậu thấy một dáng người đang chìm xuống và rồi mất hút, linh tính cho biết có chuyện chẳng lành lập tức không cần suy nghĩ cậu liền bơi nhanh lại chỗ người đó đang chìm, bởi vì nước mà môi trường của cậu nên chẳng mấy khó khăn cậu đã chụp được người ấy.

Rồi nhanh chóng bơi vào bờ, trong lúc đó người đó nói chính xác đó là Khương đang vùng vẫy ra khỏi tay cậu, hai người dần co thì một âm thanh nhỏ phát ra có lẽ cậu không biết và một vật đã rời khỏi người cậu. Nhưng cuối cùng thì cậu cũng không chế được Khương không phải vì cậu mạnh mà là vì Khương ngấm mình trong nước quá lâu nên không còn sức để chống cự. Màn đêm lạnh lẽo, ánh trăng mờ nhạt khiến cho cậu không tài nào nhìn rõ mặt Khương chỉ biết rằng cậu vừa cứu một người con trai đang định kết liễu cuộc đời mình trong làn nước lạnh lẽo của biển khơi.

Khi đưa lại gần bờ để cho Khương nằm một cách an toàn và cậu bắt đầu gọi:

- Anh gì ơi tỉnh lại đi, tỉnh dậy – thấy tình hình không khả quan cậu bắt đầu sơ cấp cứu bằng hô hấp nhân tạo.

Cậu lại dẫn đo suy nghĩ không lẽ nụ hôn đầu đời của mình bị mất một cách lãng xẹt vậy sao mà lại về tay một tên định tự tử nữa chứ cậu không cam lòng cho lắm, nhưng với tình hình nguy kịch thì cứu một mạng người còn xây hơn bảy tầng tháp cậu nghĩ thế nên đành hi sinh vậy.

Cậu bắt đầu nhưng môi cậu vừa chạm với môi Khương thì như có một luồng điện xẹt ngang, tim cậu bắt đầu hồi hộp và đập nhanh lên. Mùi vị nụ hôn đầu của cậu vừa ngọt ngào lại mẫn mẫn của nước biển làm cậu lảng lảng. Sau cùng thì Khương cũng hô sặc sụa mà ọc nước ra, mắt bắt đầu hé mở. Đập vào mắt Khương đó là một nụ cười với chiếc răng khểnh vô cùng có duyên kèm theo một đôi mắt sáng ngời như mặt trăng, nhưng vì quá mệt nên Khương lại tiếp tục nhắm nghiền đôi mắt và nghe tiếng nói vang vọng:

- Anh gì ơi, sao tỉnh lại rồi ngủ tiếp – sau đó là một tiếng la lớn – á á á – không gian tĩnh lặng chỉ có gió, sóng biển và ánh trăng lại bao trùm nơi này.

Khương mở mắt ra đập vào mắt mình là một màu trắng muốt, mùi thuốc sát trùng xông vào mũi làm cho Khương có một cảm giác rất khó chịu. Bà Hoa cùng chồng mình là ông Tân đến bên cạnh đứa con trai mà hết mực thương yêu ân cần hỏi han chăm sóc. Bà Hoa vui mừng đến độ phải rơi nước mắt:

- Con tỉnh rồi hả con trai, con làm ba mẹ lo quá.

- Con đang ở đâu vậy mẹ – Khương ngơ ngác hỏi.

- Đây là bệnh viện, người ta phát hiện con nằm dọc bãi biển và đưa con vào đây, lúc mà mẹ con hay tin mẹ con gần như bị ngất – ông Tân ôn tồn kể lại.

Bà Hoa khóc nức nở, giọng sụt sùi:

- Con sao vậy Khương, con không thương ba mẹ hay gì mà con lại làm vậy, con làm vậy biết ba mẹ đau lòng lắm không, con nghĩ chết là hết sao.

- Con xin lỗi ba mẹ – trước tình cảnh đó Khương cảnh thấy hồ thẹn vô cùng, nước mắt bắt đầu rưng rưng nơi khóe mắt – con sai rồi, con sai rồi.

Thấy vậy bà Hoa bước đến xoa đầu đứa con mình và nói:

- Không sao đâu con, mọi chuyện ổn rồi, ổn rồi.

- Thôi con nghĩ cho khỏe đi ba mẹ ra ngoài mua chút đồ ăn cho con – ông Tân nói.

Nói rồi ông Tân dìu bà Hoa ra khỏi phòng để lại mình Khương trên cái giường trắng toát. Cố nhớ lại chuyện gì đã xảy ra, một kí ức nhỏ chợt ùa về nụ cười, đôi mắt và cái răng khểnh, Khương bắt giác mỉm cười.

Khương vẫn còn đang theo đuổi với ý nghĩ của mình thì ông bà Hoa quay lại trên tay cầm theo nào là trái cây và thức ăn. Như nhớ ra điều gì bà Hoa tiến lại gần, móc trong túi mình ra một vật và đưa cho Khương:

- Cái này là của con, mẹ nghe chị y tá nói lúc người ta đưa con vào đây tay con nắm chặt không chịu buông, vật quan trọng của con lắm à?

- Con không biết, chắc là có người cứu con quá, để con tìm người đó trả lời, mà mẹ biết ai đã cứu con không

- Khương đưa tay nhận vật đó và hỏi lại mẹ mình.

- Thì cô ý ta nói có một người phụ nữ độ khoảng 50 đi ngang qua thấy con nằm đó lại gần thì phát hiện còn hơi thở rồi lập tức kêu người đưa con vào đây.

- Vậy à, cảm ơn ba mẹ.

Khương giơ cái vật đó lên để quan sát thì ra là một sợi dây chuyền bạc được làm rất tinh xảo và công phu đạt đến trình độ siêu cấp, nhìn thì trong nó không khác gì những sợi dây chuyền bình thường nhưng nó cho Khương một cảm giác gì đó rất khan khác mà không tài nào giải thích được.

Quay lại với Nhân, Tú và Hân. Sao khi thức giấc mà không thấy Nhân đâu Tú liền chạy ra bờ biển thì đúng như dự đoán cậu ngồi một đống, cặp mắt nhìn xa xăm về phía đại dương bao la, sự xuất hiện của Tú phá tan đi suy nghĩ của Nhân về chuyện đã xảy ra đêm hôm qua, ánh mắt mơ hồ hoài nghi khi biết một bí mật động trời. Còn Tú thì lo lắng thấy biểu hiện sắc mặt không mấy vui vẻ của Nhân liền hỏi:

- Sau không ngủ thêm đi Nhân, mới sáng sớm chạy ra ngoài đây, lạnh muốn chết đi được, đừng nói là ham biển quá rồi ra đây từ tối đến giờ luôn nha – gió thổi làm Tú lạnh, hai tay bấu chặt vào nhau.

Sao câu hỏi của Tú cậu như bưng bình quyết định sẽ giữ bí mật chuyện đêm qua và trả lời lấp liếm:

- Anh nghĩ sao vậy, tại em muốn ngắm mặt trời mọc nên mới ra đây sớm thôi, anh nghĩ coi đây là lần đầu em được ngắm mặt trời mọc nó đẹp và thơ mộng biết mấy – cậu giả vờ mơ màng.

- Trời vậy sao em không rủ anh với con Hân đi xem cùng – Tú hờn trách.

- Hí hí, xin lỗi anh chị nha nhưng tự nhiên em có một chút tâm trạng với biển nên em muốn ngắm, hỏi biển một số chuyện và chỉ muốn một mình, nên xin anh chị đừng giận em, anh cũng biết rồi đó lần đầu tiên thì người ta muốn cái gì đó thật ẩn tượng chỉ thuộc về riêng mình – cậu lại tiếp tục nói trong xấu hổ.

- Rồi hiểu luôn, muốn chiếm một mình luôn, haizz, độc tài phát xít ghê có cái gì đẹp cũng đòi chiếm lấy một mình à, thôi tui hiểu chú rồi hé – Tú lại giả vờ trách móc.

- Em không có ý đó tại....- cậu cố gắng giải thích, cái mặt xụ xuống trong tức cười.

Thấy vậy Tú cười sặc sùi, bá vai thằng nhóc rồi kéo đi về khách sạn với cái mặt trong rất ngô ngơ:

- Thôi đi ông tướng anh chỉ nói chơi thôi mà, sáng sớm nhìn cái mặt đưa đám của chú chắc con Hân nó chạy mất dép quá. Thôi tươi tỉnh lên đi chơi là phải chơi tới cùng dân chơi thì không sợ mưa rơi, mà mưa rơi thì tìm chỗ trú thể là xong.

Cả hai cười toe toét cùng nhau bước vào khách sạn, trước khi đi cậu còn quay đầu lại nhìn biển rồi mỉm cười.

Những ngày tiếp theo cậu tiếp tục cuộc vui chơi đầy đáng nhớ của mình với hai người bạn thân thiết mà đã quên mất một điều đó là sợi dây chuyền cậu đeo từ nhỏ đã bị đánh mất từ lâu. Cứ mỗi đêm sau khi chia tay chị Hân để cùng anh Tú về phòng ngủ. Đợi cho đến lúc anh Tú ngủ say thì cậu lại lên ra bờ biển một mình để dạo và nói chuyện cùng một người.....

Đã nhiều ngày trôi qua cứ khi ánh nắng ban mai vừa đi tắt để nhường lại cho ánh sáng của những vì sao thì Khương lại một mình thơ thẩn mà dạo xung quanh bãi biển để tìm một cái gì đó, trong tay vẫn cầm sợi dây chuyền màu bạc, Khương cứ ngắm đi ngắm lại mà không biết chán. Rồi chợt hình ảnh người xưa chợt ùa về, nó khiến cho tâm hồn anh xao động, không kiềm được lòng Khương lại cất tiếng hát, giọng ngân nga tha thiết. Sóng nhẹ nhàng xô vào bãi cát dưới chân Khương, Khương cảm nhận biển như muốn chia sẻ cùng anh. Phút chốc hình ảnh của Thư chợt tan đi nhường lại đó là đôi mắt như ánh sáng vàng trắng hiền dịu của biển, ánh lên một chút tinh nghịch, nụ cười cùng chiếc răng khểnh duyên dáng làm anh choáng ngợp. Khương khẳng định là người đó đã cứu mình nhất định phải tìm gặp người đó để trả ơn và tìm lại đập liên hồi.

Dưới lòng biển sâu thẳm của đại dương vua thủy tề Justin Timberlake đang đùng đùng nổi giận, lòng biển rung chuyển, những chiếc vôi rồng đang dần được hình thành càng nào càng lớn, trên mặt nước thì mây đen kéo tới sầm chập ầm ầm nổi lên, giọng ngài vang lên vô cùng tức giận:

- Tại sao tới bây giờ vẫn chưa tìm được nó, ta cần một lời giải thích, con gái.

- Dạ thưa cha, cha phải cho con thêm thời gian để tìm tung tích nó.

Ngài chìa cây đinh ba vào bước tượng gần đó, một luồng sáng xẹt ngang làm nó nổ tan tành.

- Đã bao năm nay, ngần ấy thời gian chưa đủ cho con sao Christiana, ta đang nghi ngờ là con bao che cho đứa tạp chủng đó, ta không thể nào chấp nhận được, ta vốn biết tình cảm của con và thằng Jack rất tốt không loại trừ con đang qua mặt ta.

- Xin cha hãy nghe con nói, đại dương là nhà của chúng ta còn đất liền thì không phải, nếu đứa bé đó là con của Jack thì nhất định nó sẽ thuộc về biển, nhưng đã bao năm nay con chưa hề cảm nhận được nó, con đã đi tìm nhiều nơi nhưng vẫn chưa gặp. Cộng thêm sợi dây chuyền của Jack có sức mạnh che giấu rất tài tình vì thế không thể dễ dàng tìm thấy thằng bé.

- Lại có chuyện đó sau, nhất định không thể để chuyện đó xảy ra. Nhất định phải bắt được nó đem về đây và ta sẽ chính tay giết nó.

- Nhưng thằng bé không có tội, nó là con của thằng Jack, và là cháu của cha và chính điều đó cha đã gián tiếp hại chết thằng Jack như vậy chưa đủ sao thưa cha, cha không thể phạm sai lầm lần nữa.

- Ta không chấp nhận có một đứa cháu lai giữa người cá và con người, con đã quên quá khứ rồi sao, chính con người đã ra ta giết chết hàng loạt chúng ta và đẩy chúng ta đến hoàn cảnh như thế này, con quên sao.

- Thưa cha con không quên nhưng nó không phải là tất cả, cha không thể vì Jack mà khoan dung một lần sao, nó là đứa mà cha thương nhất.

- Chính vì ta thương nó nên ta không thể khoan dung cho nó một lần nào nữa kể cả khi nó không còn tồn tại.

- Cha, cha có thấy hối hận không, nó là giọt máu của Jack. Máu trong người nó là máu của huyết thống hoàng thất.

-

- Con xin cha hãy rũ lòng thương hại đối với đứa con tội nghiệp đã ra đi của mình mà hãy cho giọt máu còn lại được sống.

- ...- Ngài im lặng, rồi nói – con ra đi – Ngài nói giọng có vẻ gay gắt lắm.

Sau đó nàng bơi đi với một nỗi buồn vô hạn, nàng biết rằng không thể nào ngăn được quyết định của cha. Nàng phải tìm cách, không thể để công lao che giấu thằng bé mấy năm trời nay đổ sông đổ biển được.

Còn lại một mình bấy giờ Ngài mới thăm thía lại những gì mà đứa con gái mình nói.

- “Phải nó là con thằng Jack, nó là cháu mình, máu của nó là máu hoàng thất, Jack à, con kêu cha phải làm sao khi chính con là người làm phá vỡ giao ước, con làm như thế sao cha dám mặt mũi nào gặp Emma và Lucky. Sao ta có thể nhẫn tâm ra tay với nó được, ta chỉ muốn đem nó về đây để bảo vệ yêu thương nó thôi, bọn con người trên đất liền sẽ làm hại đó, còn con Christiana ta biết con đã tìm được nó từ lâu mà tại sao con không đem nó về đây, con sao có thể tin bọn con người như thế, 17 năm rồi chắc nó cũng lớn lắm nhưng tại sao chưa một lần ta cảm nhận nó được chẳng lẽ nó không hề xuống biển, phải rồi sợi dây chuyền của thằng Jack. Nhưng nếu lần này nó lại không xuống biển thì nó sẽ chết, mặt trăng máu nổi ám ảnh của những người có dòng máu không thuần chủng như nó, ta không thể để đứa cháu của mình chết được ta phải bảo vệ nó, nhất định là như vậy”.

Một người cá với chiếc vương miện trên đầu với vẻ đẹp kiêu xa, bà ta chính là nữ hoàng biển khơi vợ của vua thủy tề. Thấy chồng mình suy tư bà ta lại an ủi:

- Anh đang suy nghĩ làm sao để bảo vệ đứa bé à.

- ... – ánh mắt ngờ ngàng nhưng buồn.

- Chúng ta là vợ chồng bao năm nay chẳng lẽ anh nghĩ gì em không biết sao, anh đang lo sợ thời kì mặt trăng máu sắp tới, chu kì 18 năm một lần. Em biết anh rất hối hận về cái chết của thằng Jack, cả em và anh đều rất đau lòng, con em mang nặng đẻ đau sao không đau lòng được.

- Vậy em kêu anh phải làm cách nào.

- Chuyện đó thì anh yên tâm đi em đã đưa cho Christiana chiếc nhẫn ngọc trai đen, em tin rằng con bé có thể bảo vệ được nó trong thời kì mặt trăng máu.

- Vậy mọi chuyện em đã biết, và cùng nhau thông đồng qua mặt anh.

- Không, em chỉ giúp anh một thôi. Christiana nó chỉ biết anh thì một lòng muốn bắt và giết thằng nhỏ và biết là em là một người bà biết thương yêu cháu mình chứ không như anh, và vì em muốn anh phải day dứt một chút vì quyết định năm xưa của mình.

- Em thật là....

- Mà cũng công nhận một điều thằng bé rất là đẹp trai nó giống y như thằng Jack, nhất là đôi mắt và nụ cười.

- Em đã gặp nó và trò chuyện với nó?

- Anh phải công nhận một điều là nó chính là bản sao hoàn chỉnh của thằng Jack, không sai đâu được. Anh hãy nhìn thử xem em nói có chính xác không.

Rồi bà ta lấy ra một vỏ sò, vỏ sò mở ra thì có một bọt bong bóng nổi ra và trong đó xuất hiện một cậu bé với nụ cười thân thiết, ánh mắt như trăng sáng đang mỉm cười rất tươi. Ngài kẻ mỉm cười với những gì mà vợ mình đã làm:

- Rất giống.

Thế rồi cả hai cùng nhau cười nhưng vẫn ẩn chứa sự lo âu về số phận của đứa bé tội nghiệp đó. “Mặt trăng máu đang tới gần”.

5. Chương 5

Kết thúc chuyến du lịch cùng bao điều bất ngờ đối với cậu, cậu khám phá ra biết bao nhiêu bí mật mà từ trước đến giờ mẹ vẫn luôn giấu kín mình. Cậu đang suy nghĩ có nên hỏi mẹ không nhưng rồi cơn buồn ngủ đã ập đến khi chuyến xe bắt đầu khởi hành.

Về đến nhà cậu cũng quên bèn đi việc hỏi mẹ và chưa hay mình bị mắc sợi dây chuyền cho tới khi.....

Hôm nay có vẻ trời nóng nực và ôi bức quá, trên người chỉ mặc một chiếc quần đùi để lộ một thân hình không quá vạm vỡ nói chung là có da có thịt và xem được hơn mấy đứa óm nhôm óm nhách thì bà Chi mẹ cậu hỏi bắt ngờ:

- Nhân sao mẹ không thấy dợ dây chuyền con đeo.

Khi nghe nhắc tới cậu đưa tay lên sờ cổ mình và khuôn mặt vô cùng hốt hoảng. Bà Chi chỉ hỏi mà chưa quay mặt lại nhìn mặt con trai mình, thấy im lặng bà lại tiếp tục hỏi:

- Nhân, Nhân?

Vẫn im lặng bà quay mặt lại thì thấy bóng dáng cậu mất tiêu, đồng thời nghe tiếng đồ đạc bị lục tung, lật đật chạy lên xem thì thấy thằng con đang tìm kiếm vật gì đó:

- Sao mẹ hỏi con không trả lời..đừng nói là con làm mất nó rồi?.

Đôi mắt cậu bắt đầu đỏ hoe và lòng dạ thì rối bời mà nhìn mẹ:

- Con xin lỗi mẹ, chắc con đi biển rồi đánh rơi.

- Cái gì, con...nói.. cái gì, đi biển, không phải con nói đi núi chơi sao? – bà Chi bắt đầu hốt hoảng cả thân người ngụy xuống.

- Con xin lỗi đã không nói thật với mẹ, nhưng.....- cậu tính giải thích.

- Con có biết là biển rất nguy hiểm không, chính vì đi biển mà cha con đã gặp tai nạn mà không trở về, chính vì biển mà nó đã chia cắt tình cảm của gia đình ta, mẹ đã cấm tuyệt đối con không tiếp xúc với biển, tại sao con không nghe mẹ, mẹ không muốn mất con, mẹ không muốn, con muốn mẹ chết con muốn vừa lòng phải không Nhân, con không thương mẹ sao? – bà Chi xúc động nói lớn.

- Mẹ, con.....- cậu không nói nên lời.

- Con có biết sợi dây chuyền đó quan trọng thế nào không, nếu không có nó con sẽ nguy hiểm mất, con có biết....- bà ta tính nói sợi dây chuyền sẽ che giấu đi thân phận thật sự của con, một khi mất đi thì con sẽ bị người cá bắt đi và bị giết.

Cậu khóc nức nở, cậu cảm thấy mình thật có lỗi vô cùng nhưng đồng thời cũng vì chuyện này cậu nhất định sẽ hỏi mẹ cho ra lẽ:

- Con biết con không phải là con người, con là người cá.

- Con nói khùng điên gì vậy, cái gì mà người cá ở ở đây – bà ta giật mình rồi lập tức chạy lại bịch miệng cậu lại.

- Mẹ không cần giấu con nữa, con đã biết hết rồi, cha con là nam người cá tên là Jack và ông ấy là con trai của vua thủy tề Justin Timberlake – cậu nhìn thẳng vào đôi mắt đang hoảng loạn và ngấn nước của mẹ mình mà nói.

Bà Chi lật đật chạy xuống nhà xem có ai không rồi nhanh chóng đóng cửa lại và quay lại hỏi chuyện con trai:

- Ai nói cho biết chuyện này, con biết là chuyện này không thể nói chơi được mà.

- Con được một người cá cho biết, bà ta....

- Không thể nào, như vậy con đang gặp nguy hiểm, thân phận con đang bị bại lộ, họ sẽ sai người bắt và giết con.

- Nhưng bà ta không làm gì con chỉ là cả hai cùng nhau trò chuyện thôi, mà sao họ lại giết con, con đâu có làm gì đâu.

- Đó chính là luật, cha con đã dám phá vỡ giao ước đã được quy định từ rất lâu để yêu mẹ và khi bị phát hiện cha con đã bị Ngài ấy bắt về và...ông ấy đã chết – bà Chi lại khóc. Rồi ngoài cửa có tiếng động lạ, bà ta chạy nhanh xuống nhà và mở cửa xem ai đến và một người phụ nữ bước vào với mái tóc đỏ hoe:

- Nó đã biết hết rồi chị Christiana.

- Em cứ yên tâm, chị đã biết hết sự tình, lần này chị lên đây cũng vì mục đích này.

Cả hai đi lên phòng cậu, tiếp tục cuộc trò chuyện. Cậu thì bất ngờ với sự xuất hiện của người phụ nữ này, trông bà ta khá xinh đẹp. Mẹ cậu bắt đầu lên tiếng trước:

- Nhân có phải người này đã cho con biết sự thật không.

- Dạ không, bà ta là một người khác.

- Vậy con có thể kể lại đáng vẻ và hoàn cảnh con gặp người đó không – nàng Christiana cười thân thiện rồi hỏi.

Cậu kể lại hoàn cảnh:

Sau khi cứu được Khương cậu để anh nằm lên bãi biển và rồi cậu la lên “á á á”. Chính lúc đó có một dòng nước uốn thành một cái vòi rồng hút lấy cậu, quá bất ngờ cậu chỉ kịp la lên. Rồi nó nhấn chìm cả thân thể cậu trong làn nước lạnh lẽo, kéo cậu đi ra tít ngoài xa. Lực nó rất mạnh cậu gần như ngạt, cảm thấy không thể nào chịu nổi thì cái vòi đó tan biến, cậu trôi lên mặt nước thở không ngừng, nhìn giáo giác xung quanh chỉ toàn biển và biển trong lòng cảm thấy có chút sợ sợ nhưng rồi nước lại bắt đầu cuộn xoáy vào nhau một lần nữa nhô lên đưa cả thân người cậu lên, nó giống như một chiếc ghế được làm bằng nước, hai chân cậu đứng đưa dưới nước. Không biết chuyện gì đang xảy ra thì bên trái cũng có hiện tượng như vậy nhưng kèm theo đó là một người phụ nữ với mái tóc bạc kim óng mượt trên đầu đội một chiếc vương miện màu vàng sáng chói. Ánh trăng chiếu xuống càng làm tôn thêm mái tóc và chiếc vương miện.

Điều làm cậu không thể nào tin đó không phải là một con người mà là một người cá cậu cũng không thể tưởng tượng nổi mình lại gặp một người cá thật thụ, cậu cứ nghĩ chỉ có trong mơ. Chiếc đuôi của bà ta thật đẹp, lớp vẩy sáng bóng dưới ánh trăng, có thể nhìn rõ từng đường nét trên khuôn mặt bà ta, nụ cười thật hiền hậu cậu nghĩ nó giống như một thiên thần vậy. Cậu vẫn đang mãi mê ngắm nhìn với vẻ thích thú và vô cùng ngạc nhiên thì bà ta lên tiếng:

- Chào cháu, ta rất vui khi được gặp cháu.

- Bà là người cá thật sao, cháu cứ nghĩ...- cậu thắc mắc nên hỏi.

- Không gì là không thể – bà ta cười – cháu tên gì.

- Dạ cháu tên Trúc Nhân – cậu đáp lễ phép.

- Cháu có thích biển không, có thích đại dương không.

- Dạ thích, rất thích là chuyện khác nhưng rất tiếc là mẹ cháu không cho cháu đi biển dù chỉ một lần – cậu nói giọng buồn buồn.

- Nhưng tại sao cháu lại có mặt ở đây, ngay biển này.

- Dạ là do cháu chôn đi nếu mà mẹ cháu biết chắc cháu không xong.

- Ta hiểu nguyên nhân mẹ cháu không cho đi biển – bà ta lại cười.

Cả hai người trò chuyện suốt cả buổi, những thắc mắc của cậu về người cá được bà giải thích cặn kẽ, cậu rất hài lòng. Trời bắt đầu hừng sáng bà ta nói:

- Trời cũng gần sáng về ta phải về, chúng ta sẽ gặp lại nhau vào tối mai cháu có đồng ý không.

- Nếu được vậy thì không gì bằng.

- Mai ta sẽ cháu nghe một câu chuyện nhất định cháu sẽ thích.

- Dạ, con chào bà.

Nói xong bà ta nhảy xuống biển và mất tiêu còn cậu thì được một con sóng đưa vào bờ. Cái cảm giác phấn khích làm cậu muốn đến đêm để tiếp tục trò chuyện cùng với người bà đó.

Đêm hôm sao lại có những cuộc trò chuyện giữa người đó và cậu.

- Nhìn cháu làm ta lại nhớ đến đứa con trai của ta, con rất giống với nó, nhưng tiếc là nó đã mất vì một lỗi lầm của chồng ta....con có bao giờ tự hỏi cha cháu là ai và vì sao mẹ không cho cháu ra biển không?
- Dạ có, cháu đã từng hỏi mẹ nhưng khi nhắc tới cháu thấy một nét thoáng buồn trên gương mặt của mẹ, rồi đôi mắt đỏ hoe, mẹ chỉ nói là cha cháu đi biển rồi bị tan nạn, không bao giờ trở về với mẹ con cháu lúc đó mẹ còn đang mang thai trong người. Vì thế mẹ không muốn cháu đi biển mẹ sợ.
- Nhưng cháu không thắc mắc tại sao khi ở trong nước cháu lại cảm thấy dễ chịu và thanh thản hơn à.
- Dạ cháu không biết.
- Bởi vì cháu vốn dĩ thuộc về biển và cháu là một người cá.
- Bà nói cháu là người...cá sao, không thể nào, cháu đâu có đuôi.
- Chỉ là tạm thời thôi con, vì con là máu lai giữa người cá và con người nên con chưa có biểu hiện gì, nhưng không hẳn vì đến năm con 18 tuổi thì sẽ bắt đầu có biểu hiện của một người cá, con phải xuống nước. Đối với một người cá thuần chủng thì không có vấn đề gì, nhưng con lại không thuần chủng. Vào thời kì mặt trăng máu con sẽ bị biến đổi, nếu lúc đó con không xuống biển thì con sẽ chết, khi thời kì mặt trăng máu đi qua cứ đến ngày rằm thì con lại bị biến đổi càng ngày con sẽ bị biến đổi liên tục cho đến một ngày con sẽ chết.
- Vậy tại sao con không thể trở thành một con người hay là một người cá thật thụ mà phải bị biến đổi rồi chết.
- Đó là vì bản giao ước đã được đặt ra từ rất lâu giữa những vị thần cai quản, nếu có sự lai giữa những loài không giống nhau thì thế hệ sau sẽ bị trừng phạt. Cháu là một điển hình.
- Vậy cháu phải chết.
- Ta rất tiếc phải nói điều đó.
- Vậy bà có thể cho cháu gặp mặt cha cháu được không 17 năm qua mỗi khi nghe ai đó gọi cha cháu cảm thấy người đó thật hạnh phúc, rồi nhìn lại mình thật là tuổi thân, nhiều lúc bị bạn bè chửi là thằng không cha cháu chỉ biết khóc và khóc – cậu xúc động kể lại mà không ngăn dòng nước mắt.
- Ta rất tiếc cháu à, bởi vì cha cháu đã mất, cha cháu là đứa con mà ta yêu thương nhất.
- Không lẽ cha cháu là con trai của bà.
- Phải, nó là con trai mà ta yêu thương nhất, nó tên là Jack, do quá yêu thương nên nó mới dám phá vỡ bản giao ước và khi mọi chuyện vỡ lẽ chồng ta tức là ông cháu dùng dùng nỗi giận bắt nhốt nó vào ngục, ta và các anh chị em của nó ra sức ngăn cản nhưng ông ấy là vua thủy tề không thể vì con mà phá vỡ được. Cứ ngày qua ngày nỗi nhớ, tình yêu với mẹ con ngày càng sâu đậm và rồi nó đã tự kết liễu cuộc đời của mình – giọng bà kể thoáng buồn.
- Con là cháu của bà, và con là một nửa người cá.
- Đúng là như vậy đấy cháu yêu của bà, nhìn cháu ta như nhìn thấy chính đứa con trai của mình, cháu rất giống nó.
- Lúc bấy giờ cậu không thể tin nổi những gì mình nghe và thấy nữa, cậu có cha và cha mình là người cá, cha đã chết vì tình yêu, một tình yêu bất diệt của một người cá dành ột con người. Cậu chấp nhận nó, rồi cậu hỏi :
- Vậy khi nào cháu chết, có nhanh không thưa bà, khi cháu chết có khó coi không – cậu nói với khuôn mặt không cảm xúc.

- Cháu yêu của ta đừng nói thế, ta rất vui khi có cháu có mặt ở trên đời, cháu là cháu của ta nhất định ta sẽ không để cháu chết như vậy, ta sẽ làm hết khả năng của mình để bảo vệ cháu, cháu hãy tin tưởng ở ta – bà ta ôm cậu vào lòng.

Và thế là cậu biết tất cả, thời gian với cậu không còn dài nữa, vài tháng nữa thôi thì mặt trăng máu sẽ đến cậu sẽ bị biến đổi. Cậu biết, nếu thân phận mình bị lộ thì gia đình cậu sẽ không yên, vậy thì tới lúc đó phải làm sao. Nhưng quan trọng nhất đó là cậu phải rời xa người mẹ mà mình yêu quý, cậu không muốn không muốn chút nào, nước mắt rơi.

Cậu thuật lại ẹ và cô Christiana của mình nghe.

- Thật là đáng thương cho đứa cháu của ta, ta là chị của cha con, tên ta là Christiana, cha con đã giao con và mẹ cho ta thì ta nhất định sẽ bảo vệ hết mình. Sợ đây chuyện con đã đánh mất – nàng hỏi cậu.

- Dạ.

- Thời kì mặt trăng máu sắp đến, hãy hứa với ta và mẹ cháu dù thế nào đi nữa thì cháu hãy sống một cách vui vẻ, mọi chuyện cứ để ta thu xếp.

- Dạ cháu xin hứa.

- Đây chiếc nhẫn ngọc trai đen, một trong những quyền năng của biển nó sẽ giúp cháu rất nhiều, một khi chiếc nhẫn bắt đầu phát sáng chính là lúc cháu bắt đầu biến đổi lúc đó cháu hãy ra biển ta sẽ đón cháu.

- Nhưng còn mẹ...

- Yên tâm cháu chỉ biến đổi và sẽ sớm trở lại là con người.

Đeo nhẫn vào cho cậu, an ủi động viên cả hai mẹ con. Sau đó Christiana từ biệt để trở về với biển khơi (Có về hay không thì chỉ một mình nàng ta biết). Nhìn thấy đứa cháu tội nghiệp mà nàng không nỡ rời xa. Liệu cuộc đời Nhân sẽ ra sao, cậu còn quá trẻ để ra đi, rồi chuyện gì sẽ xảy ra với một nửa con người như Nhân, đau thương, nước mắt, tình yêu có làm nên kì tích hay không??

6. Chương 6: Chương 6

Cuộc sống cứ thế vẫn tiếp tục theo đúng cái quy luật của nó. Cậu tự trường đi học, sau mỗi giờ học cậu lại phải tranh thủ về nhà phụ giúp mẹ, thỉnh thoảng Tú và Hân lại ghé chơi, vì hai người đó đã lên Đại học, đồng nghĩa không còn ra tay giúp cậu lúc bị đánh, nhưng tiếng tăm để lại cũng không nhỏ. Nhưng đặc biệt điều làm cậu thích nhất đó là hàng đêm cậu được nghe những âm thanh thật nhẹ nhàng mà sâu lắng và rồi từ lâu cậu đã yêu cái tiếng hát đó, cậu mong mỗi gặp người đó biết mấy nhưng chưa một lần gặp mặt dù ở nhà đối diện.

Tuần này trường cậu tổ chức kỉ niệm 10 năm thành lập trường, trong ngoài thì ai nấy cũng sốt sắn hăng lên, không khí thật rộn ràng, ai cũng mong đêm văn nghệ. Đang ngồi mơ mộng thì bà Hân vỗ vai cái bịch:

- Ê, nhóc cuối tuần đi coi văn nghệ không ?

- Không biết mẹ cho đi không nữa ?

-Để chị xin cho.

- Chị hay quá nhờ chị xin mà lần trước đi biển về bị mẹ giận mấy ngày.

- Cái đó thì....

Từ đâu bà Chi xuất hiện :

- Tính rữ Nhân nhà cô đi chơi nữa chứ gì.

- Con thưa cô, cuối tuần trường của nhóc có tổ chức văn nghệ con tính rữ...- Hân ú ớ.

- Tui là tui biết cô kéo ăn khéo nói, chuyện lần trước....- bà Chi nói lấp lửng.

- Con...

- Cô cũng không trách con tại thằng Nhân ham chơi thôi – cười tươi – rồi cuối tuần cô cho nó đi với con đó.
- Hả...- cả hai bất ngờ.
- Không muốn đi hay sao mà hả với hả.
- Dạ, con cảm ơn.
- Cô chỉ cái tật khéo nịnh – bà Chi trách yêu.
- Hai đứa đi tranh thủ về sớm đó, không được la cà, mà có thằng Tú đi không ?
- Tức nhiên là có rồi cô, thằng đó ham vui thấy mờ mắt gì không đi.

Cả 3 trò chuyện vui vẻ.

Cuối cùng đêm văn nghệ đã đến. Từ ngoài vào trong mọi thứ đều đẹp đến lạ lùng, ánh sáng của đèn led, hoa được trang trí khắp nơi, màu sắc thì nổi bật. Học sinh đến giáo viên ai cũng mặc đẹp hết, họ vui vẻ trò chuyện, đặc biệt là những bạn hay thầy cô có tiết mục văn nghệ thì khỏi nói họ đẹp một cách lộng lẫy. Có những người cậu thấy rất bình thường nhưng khi trang điểm mặt đồ đẹp lên thì khác hẳn, một trời một vực đúng là người đẹp vì lụa. Tất cả mọi người gần như không ai mấy hân hoan bài phát biểu của ông thầy hiệu trưởng cả cậu cũng vậy, chỉ cầu mong cho ông đọc mau xong để vào phần chính đó là ca nhạc.

Mọi người vỗ tay gần gần khi một ai đó kết thúc một bài hát. Một MC khá là đẹp, người này cậu biết đó là Tuyết Nhi hoa khôi của khối 12, cô ta giới thiệu:

- Và sau đây là tiết mục văn nghệ của một cựu thành viên của trường, anh ta đã từng là một học sinh..ngoài việc là một học sinh giỏi nhiều năm liền, đóng góp những thành tích đáng kể cho trường và...nếu không kể đến đó là giọng hát ngọt ngào và truyền cảm, không mất thời gian nữa mời các bạn thưởng thức ca khúc Anh nhớ em qua phần trình bày của Đoàn Minh Khương.

Tiếng vỗ tay rần rần, người thì hò hét người thì cổ vũ nồng nhiệt, ca khúc vang lên với giai điệu nồng nàn và sâu lắng :

Còn lại gì khi đã xa nhau rồi.

Nơi anh đến chẳng cùng em.

Chặng đường dài anh vẫn khóc một mình lẻ loi.

Từng ngày buồn anh vẫn luôn tin rằng em sẽ mãi chờ đợi anh.

Rồi một ngày anh cũng sẽ trở về cùng em...cùng em.

Ở nơi phương xa ấy giờ đây em biết không ?

Trái tim anh lạnh lẽo cô đơn giữa bao người.

Cần một làn hơi ấm , cần bờ môi khẽ rung.

Để cho anh được thấy như em đang kề bên.

Người yêu ơi có biết rằng anh rất nhớ em ?

Những yêu thương nồng cháy khi xưa lúc bên nhau.

Đừng buồn em yêu nhé , rồi thời gian sẽ qua.

Xoá đi bao cảm giác cô đơn lúc xa nhau.

Anh nhớ em !!!

Bài hát kết thúc mọi người gần như vỡ òa. Cậu lắng nghe từng câu từng chữ một, một kí ức thoáng qua là hình như cậu đã nghe bài này do ai đó hát rồi, giọng ca này tâm trạng này...á chẳng lẽ là người nhà đối diện, phải rồi cậu nghe giọng hát này hằng đêm trước khi đi ngủ, nó có gì đó buồn, một chút cô đơn. Cứ thế cậu tiếp tục nghe và mỉm cười với người đang hát trên sân khấu. mọi người vỗ tay cậu cũng vỗ tay theo. Nhìn

lên sân khấu bất chợt trên gương mặt đẹp đó có đọng lại một chút gì đó giống như nước mắt, cậu nghĩ “anh ấy hát nhập tâm quá” nhưng đâu ai biết anh hát ca khúc này tặng cho người con gái anh đã từng yêu.

Tiếng MC vẫn dong dạc vang lên những ca khúc về tình yêu tiếp tục vang lên trong bầu không khí náo nhiệt nơi sân trường, cậu cứ thấp thoáng nhìn về người con trai tên Khương ấy nhưng chẳng thấy đâu.

Gần 10h buổi biểu diễn đã đi đến hồi kết mọi người giải tán, cậu chào tạm biệt Tú và Hân để đi về. Ban đầu với ý định thẳng tiến về nhà nhưng gió thổi mát rượi, ánh trăng mờ ảo làm cậu nhớ lại chuyện đã xảy ra với cuộc đời mình, sẽ ra sao khi thời kì mặt trăng máu tới, chỉ nhiều đó cũng làm cậu thoáng buồn nên quyết định đi tản bộ một lát.

Gió thổi cậu cảm nhận được hương hoa đồng nội, mùi hương thật nhẹ nhàng. Con đường trải đầy lá, đâu đó lấp lờ những đốm sáng của những chú đom đóm, nó giống như những vì sao. Cậu đưa tay ra hứng, chúng bay quanh rồi vụt bay lên trời cao cậu nhìn theo và nghĩ “chúng thật tự do tự tại có thể bay đi khắp mọi nơi chẳng cần buồn phiền, ánh sáng kia sẽ tắt và cuộc đời sẽ hết”. Nó giống cuộc đời cậu bừng sáng và rồi sẽ tắt liệm. Đang mãi mê theo đuổi cái suy nghĩ của mình mà cậu đâu hay biết rằng mình sắp gặp nguy hiểm. Một con rắn lao ra cắn chúng vào chân, cậu la lên và rồi té xuống, vết cắn có vẻ khá sâu, chân bắt đầu cảm giác thấy tê cứng, các mạch máu dường như ngừng chảy và rồi có người tới.

Sau khi trình bày xong ca khúc của mình anh bắt đầu đi lang thang tìm cái cảm giác từng thuộc về mình. Rồi thì anh quẹo qua một con đường rợp bóng cây, anh chợt đứng lại dựa vào gốc cây để nhìn ra mặt hồ lãng tãng gợn sóng. Không gian yên tĩnh bị phá vỡ bởi một tiếng la của ai đó anh lập tức quay lại thì thấy một người ngã xuống và một con rắn đang trường bỏ đi. Thấy vậy anh lập tức tới xem tình hình thì thấy người đó có biểu hiện bị rắn độc cắn, không suy nghĩ gì nhiều anh cởi áo mình buộc trên vết cắn lại để ngăn máu độc có thể lưu thông. Tiếng thở cậu thoi thóp, thoi thóp:

- Cậu gì ơi đừng ngủ, tỉnh dậy tôi sẽ gọi cấp cứu tới ngay.

- Anh là ai.

- Đừng có ngủ nhìn tôi này.

Đôi mắt cậu trĩu nặng, cố gắng hình dung mọi vật xung quanh rồi cậu cười. Một nụ cười không có thần sắc, ánh mắt mơ hồ, cậu chỉ cảm nhận được ai đó đang bế thốc mình dậy rồi lại nghe tiếng nói vang ra từng trong điện thoại. Thoáng mơ hồ cậu bắt gặp một ánh mắt rất đẹp, nó lôi cuốn cậu, tính giờ tay để sờ nhưng sức lực không có, trước khi không còn nhận biết gì cậu nghe tiếng ai đó gọi mình:

- Tỉnh dậy, đừng có ngủ, dậy, tôi đưa cậu tới bệnh viện ngay.

Khương bế cậu để trên vai và nhanh chóng chạy đến bệnh viện. Chạy một quãng khá xa, mồ hôi bắt đầu thấm đẫm tấm áo anh đang mặc, Khương làm có vẻ rất là hồi hộp bởi vì anh từng trải qua cái cảm giác mất mát đi người mình thương yêu, cái cảm giác như con tim bị xé toạc ra nó đau rất đau, Khương biết nếu ai đó mất đi người mình yêu thương thì cũng sẽ như thế thậm chí sẽ tái tê hơn rất nhiều. Trên vai anh đang là một mạng người vì thế anh phải cố hết sức để cứu sống và anh mong muốn ai đó sẽ không phải đau đớn như anh đã từng.

Vì không biết nhà cậu ở đâu với lòng tốt thì không thể bỏ được nên anh đành phải ở lại cùng cậu. Đang liềm diêm ngủ thì có tiếng hét vang lên từ cậu, khuôn mặt nhợt nhạt cùng mồ hôi túa ra:

- “Đừng đừng.....tôi không muốn đừng bắt tôi.....tôi không...mẹ....mẹ....”

Trên đôi mắt đang nhắm nghiền thì có vài giọt nước mắt rơi ra, anh nhìn thấy mà đau lòng như chính anh đang niềm trải nó vậy, không làm chủ được mình anh đã nắm lấy bàn tay đang rung rẩy mà an ủi:

- Không sao....không sao.....đừng sợ....

Lấy tay lau đi dòng nước mắt, rồi cất tiếng hát của mình để đưa cậu vào giấc ngủ mong rằng những điều tốt đẹp sẽ đến với con người nhỏ bé này.

Sáng hôm sau khi mẹ cậu hay tin liền lập tức cùng với Hân và Tú chạy vào bệnh viện, hỏi thăm bệnh tình của cậu và vào xem xét thì thấy có một người đang nắm tay con trai mình, biết là ân nhân nên bà hết lòng biết ơn:

- Chào cậu, chắc cậu đây là ân nhân cứu Nhân nhà cô?
 - Cháu chào cô, cậu này là con cô sao?
 - Cậu là...
 - Cháu là hàng xóm đối diện nhà cô cô không nhận ra con sao.
 - ...
 - Chắc tại cháu không có nhà thường nên cô không nhận ra nhưng cháu thấy cô hoài, cháu thích món cháo cô nấu rất con.
 - À, cô cảm ơn con vì đã cứu Nhân nhà cô.
 - Dạ không có chi, thôi cô ở lại với Nhân nha, con về.
 - Cô cảm ơn con nhiều, để khi nào Nhân nó hết cô sẽ dẫn qua nhà con hậu tạ sao.
 - Ấy cô đừng nói thế, nếu người khác thì cháu cũng làm vậy thôi....Thưa cô cháu về, chào hai bạn.
- Khương đi ra mỉm cười chào tất cả, khi khuất bóng thì có một ánh mắt dõi theo với một ý nghĩ thoáng qua:
- “Không lẽ là thật sao”.
- Mọi người còn lại trong phòng đợi cậu tỉnh mà không ngừng hỏi thăm và động viên hết mình. Cậu vui vì điều đó nhưng ẩn sâu trong đôi mắt vui đó là một nỗi buồn, có cứ đeo dai dẳng trong tâm trí cậu. Mọi chuyện có vẻ sẽ ổn, cậu sẽ có những ngày tháng hạnh phúc bên gia đình và bạn bè nếu ngày đó anh không xuất hiện trước mắt cậu.

7. Chương 7

Vết thương đã có dấu hiệu hồi phục, cậu được xuất viện trở về nhà. Đúng như lời bà Chi đã nói đã dẫn cậu qua để cảm ơn Khương đã cứu bạn cậu:

- Dạ con chào cô, cô khách sáo quá, hàng xóm láng giềng với nhau không.
- Đâu có được, dù gì con cũng là ân nhân cứu bạn thằng Nhân, cô không qua cảm ơn thì giang hồ xem cô ra gì – bà Chi nói hài hước.
- Dạ – Khương cười.
- Nhân cảm ơn anh đi con, người cứu con mẹ đã nói.
- Dạ em cảm ơn anh đã cứu em – cậu nói có giọng hơi rung.
- Không có chi đâu em, mà em tên gì, hình như anh chưa gặp em thì phải.
- Em tên là Nguyễn Trúc Nhân, em cũng chưa gặp anh, mà anh ơi ngoài anh ra còn ai ở chung với anh không.
- Con hỏi gì kì vậy Nhân.
- Ồ, nhà anh có 3 người: anh, ba mẹ của anh. Mà quên giới thiệu với cô con tên là Đoàn Minh Khương hiện tại là sinh viên năm 3 trường ĐH ABC.
- Vậy cho em hỏi cái nha, vậy tối nào người ngồi hát có phải là anh không?
- Em có nghe hả – Khương cười – không có làm phiền em chứ.
- Ồ không, anh hát rất hay – cậu cười.

- Thì ra người ngồi hát hằng đêm là cháu, công nhận cháu có giọng hát tuyệt vời – bà Chi từ đâu chen vô – ủa sao không thấy ba mẹ cháu.

- Dạ, ba mẹ cháu có việc đi vài ngày mới về.

Như sực nhớ ra điều gì bà Chi vội nói:

- Thôi cho cô xin phép về cô có việc, khi nào ba mẹ con về cô qua, Nhân về con.

- Dạ cô về, mà cô cho Nhân ở lại nói chuyện với con tỳ.

- Ồ vậy cũng được, Nhân không có phá phách nhà anh nha, anh mà mét là biết tay mẹ – bà Chi hăm dọa.

- Mẹ làm như con là con nít không bằng.

Rồi ba Chi quay bước ra về, trong nhà chỉ còn lại cậu và anh, không khí bắt đầu có vẻ căng thẳng, anh không muốn nên bắt chuyện với cậu.

- Em học lớp mấy rồi.

- Dạ em đang học 12.

- Vậy em định sẽ học gì sau khi tốt nghiệp phổ thông.

- Chắc em học Công nghệ thực phẩm.

- Ồ vậy là anh em mình cùng chung chí hướng rồi anh cũng đang học nó nè. HiHi. Mai mốt có gì qua đây anh chỉ cho vài chiêu học bài mau thuộc mà đạt hiệu quả cao.

- Dạ. Mà công nhận anh hát hay thật đó, ngưỡng mộ anh ghê.

- Em nói quá, anh cũng hát bình thường thôi.

Hai anh em nói chuyện thỏa thích kể cho nhau nghe chuyện trên trời dưới đất, từ trên cao xuống tận biển mà không hết. Thấy cũng lâu rồi nên cậu xin phép về. Khương ra tiễn cậu:

- Khi nào rảnh qua nhớ qua chơi, anh thường ở nhà một mình lắm.

- Dạ, em chỉ sợ bị anh đuổi cổ thôi.

Nói xong cậu và anh bật cười sảng khoái. Cậu nhanh bước về nha và anh cũng khét cửa và đi công việc.

Đó là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với anh, anh thật là đẹp, đẹp từ giọng hát đến hình thể, đẹp luôn cả cách ăn nói. Nụ cười của anh thật rạng ngời. Bất giác cậu nghĩ “ai mà được làm người yêu anh ấy thì chắc hạnh phúc lắm”.

Còn với Khương thì đây là lần đầu tiếp xúc với cậu, khi nói chuyện với nhau cậu luôn tươi cười, tính tình cậu thật ôn hòa và dễ chịu, đôi khi nói những câu thật là dễ thương. Khương nghĩ “Nhóc Nhân thật dễ thương, phải chi mình có được đứa em như Nhân thì hay biết mấy”. Để lại trong Khương đó là nụ cười cùng chiếc răng khểnh vô cùng có duyên, nó làm cho tổng thể khuôn mặt của Nhân càng đẹp trai và đáng yêu.

Vậy là cứ thế mỗi chiều cậu cùng với Khương cùng nhau đi tản bộ trò chuyện, ba mẹ Khương thì rất quý cậu nên ngỗ lời muốn nhận cậu làm con nuôi, cậu vui khi được nghe những lời đó. Vậy là cậu sẽ có thêm một người anh trai. Cả hai gia đình đều chấp nhận.

Hôm nay Tú và Hân ghé nhà cậu chơi như mọi khi, Hân luôn là người nói đầu tiên:

- Dạ thưa bác, con mới tới.

- Ủ, vào chơi đi con mua chi mấy thứ này.

- Có bao nhiêu đâu bác ơi, dù gì cũng không phải tiền con.

- Tiền con đó bác – Tú nhảy vào.

- Cái thằng này tới chơi là bác vui rồi, mua chi cho tốn kém.

- Bác ơi đừng thấy vậy mà lầm không tốt lành đâu – Hân cười.

- Im coi, bà nói nữa tui đánh bà đó.
 - Chuyện gì vậy Hân – bà chi tò mò.
 - Chuyện là
 - Hân, bác đừng nghe những gì con Hân nói, nó toàn nói chuyện xàm không hà, chuyên môn dựng chuyện bôi nhọ người khác, điển hình là con đây.
 - Nói cho đảng hoàng nha ông kia, tui bôi nhọ ông hồi nào, đừng có...
 - Thôi cho bác xin, gặp là cãi nhau, chắc hai đứa có thù kiếp trước.
- Mãi mê nói và rồi Hân phát hiện ra có sự thiếu vắng một người.
- Ủa, nãy giờ con vào mà không thấy nhóc Nhân đâu hết, hôm nay là chủ nhật mà.
 - Thăng Nhân nó.... – đang nói thì có tiếng xe máy dừng trước cửa và Nhân bước xuống xe mỉm cười với người chở và đi về nhà, bà Chi liền nói – mới nhắc nó về rồi kìa.
 - Chào nhóc mới đi chơi về hả – Tú chạy lại ôm Nhân vào lòng tỏ vẻ lâu lắm mới gặp mặt.
 - Chết em á á.
 - Thưa mẹ, anh Tú chị Hân tới chơi – cậu cười xòa.

Hân thì nãy giờ lo ngắm nghía cái người chở nhóc Nhân về, Hân nghĩ:

- “Trời ơi à, ai mà đẹp trai quá vậy, á đúng rồi, mình nhớ rồi cái người hát ở trường hôm bữa văn nghệ, á...thì ra là nhà ở đây, mà nghĩ cũng lạ sao mình không biết ta?, sao nhóc ta lại đi chung với anh ta....haha....cơ hội đến rồi” – một nụ cười bí ẩn nở trên môi nàng.

Kéo Nhân về phía mình mà hỏi:

- Cái anh đó quen em hả.
- Chị nói anh mới chở em về, anh tên Khương, nhà đối diện đó.
- Anh đẹp trai quá hé.
- Ủ, anh đẹp lắm chị, gái theo nhiều lắm.
- Anh có bạn gái chưa ?
- Theo như em được biết thì chưa.
- Haha. Cơ hội đến rồi, em làm mai cho chị nha.

Không thể nhìn sắc mặt hám trai của Hân như vậy được, lòng Tú âm ức, Tú liền trở mồm vào:

- Thôi đi bà, thấy trai đẹp cái tươt tươt à, tui cũng đẹp sao không thấy bà mê tui đi cho trời nó đẹp.
- Thôi đi cha nội, cha thì xấu quắt à sao so với cái anh tên Khương đẹp trai nhà đối diện đó – Hân lại mơ màng.
- Em thấy anh Tú cũng đẹp trai mà – Nhân bình.
- Đẹp mới sợ – Hân trề môi.
- Ủ để rồi coi cái thằng đó có chấp nhận bà không – Tú tức.
- Em cho chị số điện thoại anh nghe, chị sẽ hậu tạ em sao, nếu phi vụ của trai này của chị thành công.

Hân thì mơ màng tới cái viễn cảnh được Khương nắm tay và nói với mọi người “Đây là bạn gái tôi, người mà tôi yêu nhất” và mọi người sẽ vỗ tay chúc mừng, Khương sẽ hôn vào môi Hân một nụ hôn nhẹ nhàng mà nồng cháy. Còn trong đó thì Tú đang một tâm trạng vô cùng bức bối. Chính Tú cũng không hiểu vì sao mình lại như thế, cứ mỗi lần đi bên cạnh Hân mà nghe cô nàng nói về chàng trai khác là lòng cảm thấy khó chịu, muốn kiếm ai đó đánh cho hả giận, bất giác tìm Tú cảm thấy bị tổn thương.

Cứ thế mối quan hệ của cậu và Khương ngày càng khấn khít, đi đâu cũng có hai anh em. Một thứ tình cảm cảm kị đã đang bắt đầu nảy sinh nhưng cả hai bên đều không hề hay biết. Với lại chuyện về thân phận của cậu cũng đủ làm cậu mệt, ngày sinh nhật 18 của cậu gần kề, sẽ ra sao khi mọi chuyện vỡ lẽ ra, cậu phải đối mặt với mọi người thế nào. Họ có còn xem cậu là bạn là người thân nữa không hay xem cậu là một con quái vật. Mọi thứ cứ tiếp tục trôi và không bao giờ ngừng.

Đang ngồi suy nghĩ vu vơ thì Khương bên nhà chạy qua:

- Giờ này sao em còn chưa thay đồ.
- Á, em quên mất, nhanh lắm đợi em tí, anh về lấy xe đi rồi đi liền.
- Thiệt hết biết.

Nói xong cậu lật đật chạy vào phòng thay đồ để cùng với Khương đi câu cá, khi thay xong là Khương đã đứng ngay trước cửa mỉm cười.

- Nhớ người yêu hay gì vậy nhóc mà quên hôm nay có hẹn anh đi câu cá.
- Phải có cũng mừng, em xấu quắc ai mà thương.
- Em lại nói thế, em đẹp trai mà, nếu anh là con gái thì anh hốt em liền ngay và lập tức.
- Anh cũng đẹp mà, sao không kiếm người yêu đi, ngồi ở đó mà mơ với tưởng.
- Tại anh chưa tìm được đối tượng, giờ anh hỏi có đi không thì bảo.
- Đi, anh lập tức chạy nhanh lên nếu không về làm kiểm điểm cho em liền...ngay và lập tức.

Thế là cả hai lên xe phóng nhanh đến bờ sông, trên đường đi cả hai nói chuyện vui vẻ. Đến bờ sông, mặt nước gợn sóng lằng tằng, tiếng gió thổi rì rào, trời bắt đầu tắt nắng, cây cỏ xung quanh xanh mướt lắt lư theo làn gió. Cả hai bắt đầu câu cá, cậu thì mãi mê câu mà không để ý đến Khương. Còn Khương thì nhanh chóng lấy máy ảnh ra chụp khung cảnh xung quanh và cũng nhanh chóng chụp những tấm ảnh về cậu, mà những tấm ấy thì cậu không hề hay biết đơn giản vì toàn là chụp phía sau và nữa mặt.

Rồi thì những tấm đó cũng bị cậu phát hiện, mặt cậu đỏ lên và tức tối vì tại sao lại chụp những tấm ảnh xấu xí như vậy, cậu không thể nào chấp nhận được, cậu nhất quyết đòi xóa, còn Khương thì một mực không chịu, cả hai giằng co và trong lúc sơ ý cậu đã ngã xuống sông. Cậu vốn bơi rất giỏi nhưng không lường trước là dưới bờ sông đó có một cái cây sắt, khi cậu té xuống thì cái cây đó đâm ngay vào chân cậu, nước không quá sâu nhưng vết thương bất ngờ cộng với việc lâu ngày không bơi làm cho cậu bị trật khớp và rồi cậu chìm.

Khương đứng trên bờ cười tươi nghĩ sẽ không có gì vì vốn biết cậu bơi giỏi nhưng chờ hoài cũng không thấy cậu nổi, cộng thêm có gì đó đỏ đỏ nổi lên, thấy vậy Khương lập tức nhào xuống xem sao mà tìm kiếm cậu.

Sao bao nỗ lực thì cuối cùng cũng kéo cậu được lên bờ. Trong lúc tìm kiếm Khương cũng bị cái cây sắt ấy làm bị thương ở cánh tay, nhưng anh mặt kệ. Thấy cậu ngất không chần chờ anh liền hô hấp nhân tạo, đôi chạm môi thì như có một ma lực nào đó như cuốn hút Khương, muốn chạm và chạm và mãi nhưng tình hình cậu không cho phép, với lại cậu là con trai nữa nên không thể như thế được. Sao đó cậu tỉnh lại mắt bắt đầu chớp chớp anh vội ôm vào lòng:

- Lại trời em vẫn còn ở đây.

Nhìn xuống chân máu vẫn còn chảy, Khương lập tức cởi phăng chiếc áo mình đang mặc mà băng lại vết thương. Định lập tức đưa cậu đến bệnh viện như chìa khóa xe thì đầu mất tiêu, cũng mai điện thoại Khương để trên xe nên anh điện thoại ột người bạn đến lấy xe dùm, còn anh thì cồng cậu đi bộ đến bệnh viện.

Với khung cảnh hoàng hôn đẹp như một bức tranh lại có một người cồng một người. Người trên lưng tim bỗng đập mạnh, dựa vào vai người cồng mà thiếp đi. Còn người cồng cũng có tâm trạng như vậy, Khương nhớ lại cái hôn vừa xảy ra nó quá ngọt ngào như chính là nụ hôn anh dành cho Thư – người yêu của anh. Một nụ cười vội nở trên môi.

Mọi người ai cũng lo cho cậu, nhưng có lẽ mẹ cậu là người xúc động nhất, bà buồn vì số phận con trai mình, thời kì mặt trăng máu sắp đến, bao tai nạn xảy ra với đứa con trai bé bỏng của mình, rồi số phận của nó sẽ ra sao, bà bất lực, bà tự trách bản thân mình tại sao bà là một người mẹ mà không thể bảo vệ con mình, bà như ngã ngửa, hai hàng nước mắt không ngừng. Vụ rấn cắn nay lại thêm vụ việc cậu bị té sông mà bị thương ở chân. Nó như mách bảo cho bà biết con trai bà sẽ còn trải qua nhiều việc đau thương hơn nữa.

Một người mẹ hết lòng thương con thì ai cũng mong con mình được hạnh phúc, được sống vui vẻ, một tiếng mẹ cất lên rất đỗi rất bình thường nhưng đối với bà nó rất thiêng liêng. Kể từ khi tình yêu của bà bị cấm cản, gia đình bà quay lưng bà chỉ biết dựa vào đứa con kết tinh của tình yêu mà sống, rồi khi cậu chào đời bà cười trong hạnh phúc. Nhưng số phận không buồn tha cho bất cứ ai, nó như một vòng xoáy không có điểm dừng. Cứ tưởng hai mẹ con có thể sống hạnh phúc thì tin dữ đến từ người chị của chồng. Bà sợ một ngày nào đó cái tiếng “mẹ” không còn được nghe nữa, bà sẽ sống ra sao. Và trên đời này chỉ thứ tình cảm của cha mẹ dành cho con cái mãi mãi không bao giờ phai và không bao giờ có sự đối trá cả.

8. Chương 8

Sao sự việc cậu bị té Khương vô cùng ái ngại về vụ việc, trong ánh mắt anh luôn ẩn lên vẻ hối lỗi vô cùng mà cũng vì chuyện đó mà anh với Nhân càng gần gũi với nhau hơn, anh tình nguyện làm tài xế đưa đón cậu đi học và bất cứ lúc nào Nhân yêu cầu. Cứ đi học về là Khương lại qua cậu, ban đầu còn thấy ngại nhưng rồi riết cũng quen.

Hôm nay mẹ cậu đi lấy hàng về bán chưa về đang ngồi một mình thì Khương qua đem nhiều đồ ăn. Gặp cậu Khương cười, tìm cậu bỗng đập ròn rảng:

- Cô đâu rồi em.
- Mẹ em đi chợ lấy hàng rồi.
- Anh có mua nhiều đồ ăn lắm, đem qua đây để ăn chung với em và cô.
- Anh mua chi không biết.
- Mua để bồi dưỡng lại cho em, cũng tại anh mà em mới bị thương.
- Anh đâu cần vậy, cái đó là sự cố ngoài ý muốn mà, đâu ai muốn.
- Nhưng anh thấy rất cần rứt, anh là người sống tình cảm mà.
- Rồi rồi, anh hiểu rồi – cậu cười cười.
- Thôi để anh vào hâm lại tí rồi chờ cô về ăn luôn.
- Để em phụ.

Nói xong hai anh em vào làm đồ ăn, cười nói vui vẻ. Khương còn tận tay đút cho cậu thử xem món anh mua coi ngon không, cậu cười để lộ chiếc răng khểnh đáng yêu. Mẹ cậu về thấy cảnh tượng đó bà cười tươi mừng vì cậu tìm được một người anh trai tốt như vậy.

Chiếc nhẫn ngọc trai đen trên tay cậu đeo đã bắt đầu phát sáng và cậu biết rằng ngày mình biến thành người cá sẽ không xa. Một lần nữa người cô của cậu nàng Christiana đến, nàng âu yếm cậu và hôn liên tục và cậu.

- Cháu của cô lớn quá rồi, lần trước không kịp ôm cháu gì hết.
- Dạ, cháu vui khi có được người cô như cô.
- Có phải dạo gần đây chiếc nhẫn bắt đầu phát sáng phải không.

- Dạ phải, có vẻ như tần suất phát sáng ngày càng nhiều, ban đầu ngày có một hai lần và mấy ngày nay thì nó phát sáng gần như liên tục. Cháu lo quá cô ơi.

- Không sao đâu, có cô đây thì cháu yên tâm và cháu đừng quên còn có bà nội của cháu nữa mà, chúng ta sẽ không để cháu có chuyện gì đâu. Hãy nhớ kĩ điều này cháu là đứa cháu mà ta yêu nhất.

- Dạ cháu biết – nói xong cậu ôm Christiana vào lòng.

Hai cô cháu trò chuyện rôm rã nhưng chủ yếu suy ra thì chỉ liên quan tới vấn đề người cá mà thôi. Cậu hỏi về mọi thứ cậu thắc mắc dù lúc trước được nữ hoàng biển – bà nội đã trả lời nhưng vẫn còn nhiều điều cậu chưa hiểu rõ.

Hôm nay là đến sinh nhật của cậu, chiếc nhẫn càng phát sáng. Cậu đang ngồi lo lắng thì nàng Christiana một lần nữa xuất hiện.

- Chào cháu, chào em.

- Chào chị, chiếc nhẫn nó phát sáng liên tục, hôm nay là...

- Chị biết, chị đến để đưa nó đi đây bằng không thì nguy mất. Cháu cảm thấy thế nào.

- Sáng giờ cháu cảm thấy hơi mệt, trong người như có cái gì đó khó chịu lắm, và có những cơn đau bất chợt ở chân khiến cháu muốn ngã ngửa.

- Chi em vào thu xếp đi rồi chúng ta cùng đi, tối nay sẽ là thời khắc khó khăn nhất.

- Dạ.

Xong xui cả ba bắt đầu lên đường, mẹ cậu khóa cửa lại kĩ càng rồi lên xe hướng ra biển. Dù Khương với Tú không có hợp nhau, Hân thì say đắm với Khương vì thế cả 3 nhất định sẽ tổ chức một buổi tiệc sinh nhật thú vị cho cậu, sẽ tạo bất ngờ. Nhưng trước ngày sinh nhật cậu Hân điện thoại báo bạn việc gia đình nên không thể dự được. Thế là chỉ còn Tú với Khương cùng nhau làm tiệc cho cậu. Nhưng khi Khương chạy về nhà thì thấy cửa nhà cậu đóng kín, anh tự hỏi có việc gì, sao khi vào nhà anh đi ra đi vào suốt mấy tiếng đồng hồ nhưng vẫn không thấy cậu về thì điện thoại đổ chuông. Khương bắt máy:

- Ông chuẩn bị tới đâu rồi.

- Xong hết rồi chỉ chờ tới tối và chờ nhân vật chính nữa là xong. Ê Tú nè, Nhân có nói với cậu là có công việc gì ngày hôm nay không sao trưa giờ thấy nhà đóng kín, chuyện này hơi kì, thường ngày đâu phải vậy.

- Ông có điện hỏi thử chưa.

- Máy báo bận, không biết chuyện gì xảy ra nữa.

- Chắc nhà nhóc đi công chuyện tí về chứ gì.

- Cũng mong là như vậy.

18h tối Khương vừa gọi điện thì có tiếng xe máy đậu trước cửa. Tú xuất hiện:

- Sao rồi.

- Nhìn không thấy sao hỏi tui nữa.

- Gì kì vậy – Tú nhìn qua nhà Nhân.

- Chiều giờ tui không liên lạc được với em ấy.

- Thôi chờ tí nữa đi chắc tối nhóc về mà.

- Ủ, thôi vào nhà chơi rồi đợi luôn, ba má tui đi công tác hết rồi.

Đợi tới 20h mà không thấy cậu về cả hai chán nản:

- Mớ đồ ăn và cái bánh kem này thế nào.

- Bỏ chứ để làm gì. Ê khoan hay mình nhậu đi, bỏ thì hơi phí.

- Ý kiến hay.

Thế là Tú và Khương bày ra nhậu, hai thằng nói khùng điên cho tới khuya cả hai đều say lúc đó là 22h. Tú chuẩn bị dắt xe về thì Khương can ngăn:

- Trời tối rồi về nguy hiểm lắm với lại ông say rồi.

- Nhiều đây chưa nhằm nhò gì đâu anh bạn ạ, thằng nhóc làm mình mất hứng quá, uống công anh em mình chuẩn bị kĩ lưỡng, rồi bà Hân chết tiệt, thôi tui về mai mốt gặp xử hai người đó sau – Tú cười.

- Ủ, nhớ chạy xe cẩn thận nha. Bye.

- Bye.

Tú lên xe vọt cái là mất bóng, Khương nhìn sang nhà cậu với một màu đen tăm tối làm cho anh thấy lo lo trong người.

Trong màn đêm của thời khắc mặt trăng máu dành cho những người không mang dòng máu thuần chủng có một tiếng cười man rợ vang lên:

- Chuyện ta giao người làm tới đâu rồi.

- Dạ thưa cha mọi chuyện vẫn như cũ.

- Ta chờ xem lão già kia sẽ làm gì bảo đứa cháu của lão.

- Nhưng cậu ấy không có lỗi trong việc này.

- Con quá ngây thơ rồi đó con trai của ta, giao ước vẫn là giao ước không thể phá vỡ.

- Nhưng cậu ấy không đáng bị nguyên rửa như vậy.

- Con đừng có xem vào chuyện của thế hệ trước, tốt nhất con chỉ nên làm tốt những gì ta giao, nếu con chen vào thì đừng trách ta.

-....

Nói xong chàng trai đó lẳng lặng quay ra vụt đôi cánh trắng muốt rồi bay đi. Một bờ biển với bãi cát lạnh ngắt cùng với những con sóng liên tục xô vỗ vào bờ. Không gian yên tĩnh chỉ có sóng và màn đêm bao trùm. Mặt trăng bắt đầu nhuộm máu, màu đỏ rực chói lòa cả một bầu trời, đối với con người bình thường thì không tài nào thấy được chỉ có những người mang dòng máu không thuần chủng, thiên sứ và người cá thuần chủng mới có thể nhìn thấy được.

Cơ thể cậu bắt đầu có những cơn nhức nhối, máu trong người cậu không ngừng duy chuyển với tốc độ ngày một nhanh hơn. Làn da trắng của cậu ngày càng ửng hồng những làn gân xanh nổi lên, da cậu bị rách toét ra máu bắt đầu tuông ra không ngừng. Cậu đau đớn, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Nàng Christiana nhìn thấy mà lòng đau như cắt nhưng không tài nào giúp được. Đôi chân như có một lực hút hút chúng lại. Lốp da bên ngoài bắt đầu bung ra, máu vẫn ra ứ đọng cả bãi đá cộng thêm nước biển làm cho cậu đau đớn khôn cùng. Cậu nuốt nước mắt, cậu cố nhớ về mẹ về Khương về chị Hân và anh Tú nhớ lại những kỉ niệm đẹp để mong vơi đi phần nào đau đớn.

Sau khi lớp da ở ngoài bong ra hết thì một lớp vẩy màu vàng óng bắt đầu xuất hiện, nó xuất hiện bấy nhiêu thì máu lại ra bấy nhiêu công với sự nhức nhối cho tới khi nó phủ đầy đôi chân cậu và cái đuôi bắt đầu mọc ra. Phần trên của cậu cũng có loang lổ những chiếc vẩy màu vàng óng sáng ngời, nó tượng trưng cho dòng dõi quý tộc.

Một cơ thể mới bắt đầu xuất hiện cậu trở thành một người cá thật thụ. Cậu như gần ngất đi sau quá trình biến đổi, bỗng hơi thở bắt đầu đứt quãng từng cơn, ho sặc sụa như không thể thở được, thấy vậy nàng liền kéo cậu xuống biển và bơi xuống đáy đại dương lạnh lẽo, nơi vốn thuộc về cậu. Trog lúc kéo xuống biển thì cậu không còn biết gì, một hồi lâu sau cậu nghe tiếng nói của nhiều người:

- Cha à, hãy tha cho cháu nó, nó là con của thằng Jack và nó là cháu của cha, cha không thể vì lời nguyện mà giết chết nó. Cha hãy nhìn xem chiếc đuôi của nó, nó còn đẹp và sáng hơn bất cứ người nào trong chúng ta.

- Luật lệ đã đặt ra thì không thể nào phá vỡ.
 - Nhưng cha à tại sao cha không cho nó sống vốn dĩ cuộc sống của nó – một bán người cá rất ngắn ngủi, tuổi thọ nó không cao bằng chúng ta, tại sao chúng ta lại không quan tâm chăm sóc cho nó cho tới.....
 - Nhưng.....
 - Cha.
 - Nếu vậy thôi được ta sẽ không làm hại nó, chỉ mong sau nó được hạnh phúc.
- Nói xong vua thủy tề bơi lại ôm cậu vào lòng và đem cậu vào cung điện nguy nga và lộng lẫy nơi Ngài đang cai quản trước con mắt ngỡ ngàng của Christiana và mọi người xung quanh. Một nụ cười nở trên môi nàng.
- Tĩnh dậy cơ thể cậu còn đau nhứt không ngừng, mở mắt ra đập vào mắt cậu đó là một màu xanh dịu dàng mà ấm áp nó không lạnh lẽo như những gì đã tưởng, từng đàn cá bơi tung tăng xung quanh và một ai đó đang bơi lại và mỉm cười với cậu:
- Chào cháu.
 - Dạ con.....- cậu ú ớ.
 - Rất vui được gặp cháu, kể từ nay cháu là một thành viên của cư dân đại dương này, ta rất vui khi có được đứa cháu đặt biệt như con.
 - Ông là....ông không....giết con...?
 - Dĩ nhiên là không vì con là cháu ta, đứa cháu mà ta mong gặp bấy lâu.
 - Vậy sao con nghe....- cậu lo lắng hỏi.
 -
- Ông không nói gì mà chỉ cười nụ cười hiền như chính khuôn mặt của ông, bỗng lòng cậu thấy ấm vô cùng. Sau đó người mà cậu đã từng gặp đó là bà nội của cậu. Bà cũng có một nụ cười và ánh mắt nhân hậu. Cả hai cùng đưa cậu đi tham quan khắp nơi, do chưa quen với cơ thể mới nên đôi lúc cậu bơi còn bị chệch choạch. Cậu vui vì lần đầu cậu tiếp xúc với bao nhiêu cái ngỡ ngàng mà trước tới giờ chưa từng được biết, nó vừa thú vị vừa vui. Ở đây mọi người điều yêu quý cậu nhất là ông cậu – vua thủy tề, ông luôn tận tình quan tâm và chăm sóc khiến cho nàng Christiana phải ngỡ ngàng:
- Có thật là những gì mẹ nói là sự thật không – bà ta nói về sự quan tâm của vua thủy tề đối với đứa cháu đặc biệt này cho Christiana nghe.
 - Con không thấy những gì đang diễn ra trước mặt sao.
 - Vậy mà con chứ tưởng.....
 - Cha con là một người ngoài cứng trong mềm, tuy là rất giận nhưng đó là sự thật nó là cháu ông ấy, con cháu sao không thương yêu được, chắc con không biết đâu ông ấy mong gặp nó lắm, cha con cười nhiều hơn rồi đó.
 - Nhưng còn bản giao ước thì sau. Dù có vui có hạnh phúc thì nó cũng sẽ ngắn ngủi đối với bán người cá như cháu nó.....
 - Mẹ biết, cha con biết và cả con cũng biết chuyện gì nó sẽ xảy ra đối với thằng bé, nhưng biết sau được, số phận đã an bày thì biết làm sau được – ba ta thở dài.
 - Không còn cách nào khác sau.
 - Mẹ cũng không biết, lời nguyện của bản giao ước quá mạnh mẽ một mình cha con không thể kháng lại dù ông ấy là vua thủy tề.
 - Từ ngày có thằng bé xuất hiện không khí ở đây vui hẳn lên không có âm u lạnh lẽo như trước nữa.
 - Phải. Con nhớ đừng bao giờ phạm vào lỗi như thằng Jack, nó chỉ khiến cho người con yêu thương phải khổ thôi. Mẹ biết con vẫn âm thầm sống gần mà chăm sóc nó, như vậy mẹ rất an tâm.

- Con sẽ làm hết mình không để ai có thể hãm hại nó được, nhưng không phải lúc nào con cũng bảo vệ được nó mẹ cũng biết...
- Con yên tâm mẹ sẽ âm thầm giúp con.

9. Chương 9

Đã hơn một tuần rồi mà cậu vẫn chưa về, Khương thì đi đi lại lại trong nhà vẻ mặt rất âu lo. Thấy con trai mình như vậy bà Mai – mẹ Khương lên tiếng:

- Con làm gì đi đi lại vậy, không ngồi yên một chỗ được sao.
-
- Con có nghe mẹ nói gì không – bà quát lớn.
- Dạ – Khương giật mình.
- Hôm nay nhà ta có khách, sao con không lên chuẩn bị quần áo cho chỉnh tề đi.
- Ai vậy mẹ, nhà có khách thì ba mẹ tiếp được rồi con đâu cần – Khương nói với giọng không thích cho lắm.
- Đó là bác Triệu đối tác làm ăn với ba con, bác Triệu có đưa con gái mới du học bên Mỹ về đẹp người đẹp nết.
- Thì đã sao, ba mẹ tiếp khách được rồi.
- Cái thằng này, người ta dẫn con gái theo ý muốn giới thiệu với con, không lẽ con làm lơ người ta sao.
- Bây giờ con yêu đương cái nổi gì, để con học xong đi rồi tính – Khương hơi bực.
- Cái thằng này, mẹ nói rồi con phải tiếp đãi con gái bác Triệu cho đàng hoàng, không thôi thì đừng trách mẹ – nói xong bà Mai bỏ xuống nhà sau chuẩn bị đồ ăn.
- Mẹ – Khương nói giọng thăm thiết.

Nói thì nói Khương cũng hơi tò mò về cô con gái của bác Triệu nhưng cái quan tâm của Khương dành cho cậu vẫn hơn hết.

Một chiếc xe ô-tô dừng trước cửa mẹ Khương ra đón tiếp sau đó hết thấy bước vào nhà, Khương cuối đầu lễ phép:

- Dạ ba mới về, thưa bác Triệu.
- Khương đó phải không, lớn quá bác nhận không ra, coi bộ càng lớn càng đẹp trai – ông Triệu khen tấ tấ tấ.
- Dạ bác quá khen – Khương cười trước lời khen của ông Triệu – Ở đây là.....- hướng về cô gái đang đứng phía sau ông Triệu.
- À đây là con gái bác mới du học bên Mỹ mới về, nó tên Tường Vy, Vy lại chào anh và bác gái đi con – ông Triệu giới thiệu.
- Dạ con chào bác gái, em chào anh – Tường Vy cười, nụ cười như hút hồn người đối diện.
- Chào con – bà Mai và Khương tươi đáp lễ.

Bất chợt Khương nhớ đến nụ cười của cậu, đã gần một tuần rồi Khương vẫn chưa thấy nó. Khương chợt nghĩ “đúng như lời mẹ nói con gái bác Triệu thật xinh đẹp, nước da trắng ngần, đôi môi mọng nước, thật đúng là một người con gái hoàn hảo”. Buổi tối được bắt đầu sau đó.

Khương đang ngồi ngoài cái xích đu nơi mà cậu vẫn thường cùng anh ngồi nói chuyện vào mỗi buổi chiều thì Vy đi ra và lại bắt chuyện:

- Chào anh, em có thể ngồi nói chuyện với anh được không – giọng nói giọt ngào, anh cảm thấy như nghẹt thở về giọng nói ấy.
- À, em cứ tự nhiên – Khương cười – Em về nước lâu chưa.
- Dạ em về được 3 tháng rồi, em có nghe ba nói về anh không ngờ hôm nay được gặp thật vinh hạnh cho em quá.
- Em lại khéo đề cao anh. Em đẹp thế này chắc con trai đeo theo nhiều lắm hả.
- Có ai đâu anh, em còn đang cô đơn, ba em cứ hỏi em lấy chồng hoài à, mà em chưa có chọn được ai hết, ra đường nhìn người ta có đôi có cặp mà em tuổi thân hết sức, ước gì có ai nói yêu em.
- Chắc tại em kén chọn quá thôi.
- Anh có bạn gái chưa – Vy bất ngờ hỏi.
- Hiện tại thì chưa, nhưng anh hi vọng sẽ sớm tìm được – Khương lại cười.

Vy cười ẩn ý:

- Vậy quá hợp rồi, anh chưa có một nửa em cũng chưa có một nửa vậy chúng ta mỗi người một nửa thì thành một đôi rồi, quá hợp lí anh nhỉ.
-- Khương đỏ mặt.
- Sau đó cả hai cùng nhau cười, trong nhà có 3 người cũng cười:
- Xem hai đứa vui chưa kìa – ông Triệu nhìn ra ngoài sân rồi phán.
- Cũng đẹp đôi quá chừng – ông Khôi ba Khương lên tiếng.
- Hai đứa mà cười nhau thì hợp quá rồi con gì – từ đầu mẹ Khương lên tiếng.
- Vậy hai gia đình chúng ta làm xuôi với nhau đi, nó đã thân nay còn thân hơn, ý của hai người sau – ông Triệu đề nghị.
- Vậy quý quá rồi còn gì, em cũng ước mình có đứa con dâu như cháu Vy nhà anh Triệu đây – bà Mai cười tươi như bắt được vàng.
- Vậy mình quyết định vậy đi, cứ để cho hai đứa từ từ tìm hiểu nhau rồi cưới cũng không muộn – ba Khương đồng ý.

Trong nhà 3 người cùng nhau cười sảng khoái, còn ngoài sân thì Khương và Vy vẫn tiếp tục trò chuyện hết sức vui vẻ không để ý đến xung quanh. Sau đó ông Triệu cùng đứa con gái của mình lên xe đi về, trên xe ông hỏi con gái mình:

- Con thấy thằng Khương thế nào, có hợp làm bạn trai con không.
- Dạ được, anh ấy vui tính lắm, con thích anh ấy rồi đó, chưa có người con trai nào làm con cười nhiều như thế, chắc con yêu anh mất rồi ba ạ – Vy nói mà không giấu được nụ cười chiến thắng.
- Đúng là con gái là con của người ta, chưa gì mà muốn xách dép theo người ta rồi, bỏ ông già một mình – ông Triệu tỏ ra buồn bã.
- Ba này, yêu ai thì yêu chứ con thương ba nhất, ba là ba của con con là con của ba – Vy chu mỏ tỏ vẻ đáng yêu trước mặt ba mình.
- Nhỏ này chỉ được cái miệng ngọt như đường – Ông Triệu vui vẻ xoa đầu con gái mình, ông cũng mong nó sớm tìm được hạnh phúc của đời mình.

Mấy ngày vừa qua Tú cũng như Khương tìm mọi cách liên lạc với Hân nhưng cũng điều vô ích, sự biến mất của Hân cùng với Nhân để lại trong cả hai một điều gì đó khó tả cả hai nhất định phải làm rõ sự thật.

Sáng lại Khương dẫn xe ra đi học như bình thường mọi chuyện không có gì đặc biệt xảy ra cho tới khi trưa về. Khi chạy tới gần nhà thì có một chiếc ô-tô chạy qua mặt và sao đó thắng lại và đậu trước nhà cậu. Trong xe có một người phụ nữ bước xuống từ xa Khương có thể đoán được đó là bà Chi mẹ cậu anh mừng như bắt được vàng. Rồi bà Chi đưa tay đỡ một người xuống với cơ thể mềm nhũn đang phải dựa vào bà Chi và người đó Khương linh tính đó là cậu, nụ cười trên môi bỗng vụt tắt nhường lại cho nỗi lo lắng vô cùng, anh cố chạy xe nhanh về nhà để xem tình hình thế nào.

Trước khi bước vào nhà cậu Khương đã gặp một người với mái tóc đỏ rực đang lướt qua mang theo mùi hương của vị biển, người đó nhìn cậu rồi cười và biến mất cùng với chiếc ô-tô. Khương đi nhanh vào trong nhà để gặp bà Chi:

- Dạ con chào cô.
- Con đó hả Khương – bà Chi cười.
- Có phải người cô đỡ vào lúc này là Nhân không cô, em ấy bị gì vậy?
- Nhân nó bị bệnh, mấy ngày vừa rồi cô đưa nó đi nhập viện để điều trị – bà nói dối.
- Ủa Nhân bệnh hả cô, bệnh gì sao con thấy Nhân còn khỏe mà sao ùng ra một cái bệnh phải nhập viện, sao cô không cho con hay, làm con với thằng Tú lo quá trời – Khương nói giọng lo lắng.
- Giờ thì không sao rồi, nhưng nó chưa khỏi hẳn bác sĩ dặn phải tái khám nhiều lần nữa.
- Vậy cô cho con lên thăm Nhân nha cô.
- Ủ con lên đi, chắc nó mới chợp mắt, có gì con đánh thức nó dậy.
- Dạ thôi để con nhìn em ấy cũng được rồi.

Nói xong Khương bước lên phòng cậu, mở cửa bước vào thì thấy cậu đang nằm ngủ say xưa. Khuôn mặt ấy hiện ra ngay trước mắt Khương, cái khuôn mặt mà mấy hôm nay anh vẫn luôn khao khát được nhìn thấy tìm lại lỗi vài nhịp mà chính Khương lại không hay biết, như vô thức anh đưa tay sờ vào gương mặt cậu hốc hác mà lòng anh nhói đau khi hay tin cậu bệnh. Đứng nhìn một hồi rồi Khương cũng ra về.

Chiều lại cậu có vẻ khỏe hơn cậu vui khi được gặp lại anh, nụ cười có vẻ không tươi lắm nhưng đó là nụ cười thật lòng từ đáy lòng, Khương nhẹ nhàng đến bên ân cần hỏi:

- Sao em bệnh như vậy sao không nói anh – nhìn thẳng vào gương mặt hốc hác của cậu.
- Dạ quá bất ngờ nên em cũng chưa kịp cho ai hay hết – cậu nói dối vì mẹ cậu dặn để cho cả hai mẹ con được trùng khớp.
- Bây giờ trong người em thế nào rồi, khỏe hẳn chưa – Khương lại ân cần hỏi làm cho tim cậu thấy ấm áp.
- Dạ ổn rồi, cảm ơn anh nhiều lắm – cậu cười, khiến cho tim Khương cũng đập rộn ràng.

Những cử chỉ ân cần, những lời an ủi ngọt ngào, những lời động viên khích lệ nếu không phải người trong nhà thì mẹ cậu cứ tưởng là cậu và Khương đang yêu nhau. Còn người trong cuộc thì có một tình cảm đã len lỏi vào trong tim nhưng cả hai vẫn chưa nhận ra. Những ngày cậu dưới đại dương tuy có vui nhưng cậu vẫn nhớ về Khương, nhớ từng nét mặt nhớ từng dáng đi lời nói, cậu cố xóa tan hình bóng đó đi nhưng không tài nào, để rồi nước mắt cậu lại rơi, tìm lại thần thức.

Sau sự cố ấy cậu đã trở lại bình thường và tiếp tục công việc học để chuẩn bị cho kì thi học kì 2. Hôm nay cậu sang nhà anh để nhờ anh chỉ bài. Hai anh em vui vẻ thì có sự xuất hiện của người thứ 3 đó là Vy.

- Vào nhà đi Vy – Khương mở cửa cho Vy đẩy chiếc xe máy vào.
- Giới thiệu với Vy đây là Nhân em mình – Khương vui vẻ giới thiệu cậu.
- Chị chào em, chị là Vy – Vy cười đáp lễ.
- Dạ em chào chị, em là Nhân – cậu cũng cười để lộ chiếc răng khểnh – anh chị ngồi đi để em đi lấy nước – cậu chạy ào vào nhà bếp để lấy nước, do không cẩn thận cậu làm bể ly làm cất trúng tay làm máu bật ra.

Khương và Vy từ ngoài vòng khách nghe tiếng bể ly lật đặt chạy vào xem có chuyện gì thì Khương nhanh chóng thấy máu từ tay cậu, chạy lại xem và một hành động làm cho cả cậu và Vy bất ngờ:

- Sao bất cẩn vậy, anh dặn em rồi mà không chịu nghe – nói xong Khương đưa tay đang chảy máu của cậu vào miệng mà ngậm.

Cậu cười khi thấy anh đối xử tốt với mình như thế làm cho Vy cảm thấy khó chịu. Vy nhớ lại những bữa đi chơi hôm trước giữa cô và Khương.

- Nhà em còn ai nữa không – Khương hỏi.

- Nhà em chỉ có ba và em, mẹ em mất sớm nên ba em một mình gà trống nuôi con, em kêu ba đi thêm bước nữa đi mà ba em không chịu – Vy tự hào về ba mình – vậy còn nhà anh – dù Vy đã biết tận tường gia thế cũng như người yêu trước của Khương.

- Cũng chỉ có mình anh nhưng giờ anh có một cậu em nuôi, cậu ấy dễ thương lắm em nhìn là thích ngay, để bữa nào anh giới thiệu cậu ấy với em, em biết không nhờ có cậu ấy mà anh cảm thấy vui lên, hai anh em cũng hợp tính nhau lắm, em biết không đặc biệt khi cậu ấy cười để lộ chiếc răng khểnh trong cực kì đáng yêu, ngày nào anh không qua nhà cậu ấy thì cậu ấy qua nhà anh, anh coi Nhân như là em ruột của mình – Khương nói một lèo làm Vy khó chịu về người em nuôi tên Nhân.

- Anh Khương này, em muốn anh làm bạn trai em anh đồng ý không – Vy ngồi sau ôm eo.

- Ồ chuyện này thì....- Khương bất ngờ vì lời đề nghị của Vy.

- Có được không anh – Vy nói giọng ngọt ngào nhất có thể.

- Cái này thì....Vy à cho anh thời gian đi – giọng Khương nhỏ dần.

- Em sẽ chờ câu trả lời của anh, em hy vọng anh sẽ đồng ý – gương mặt đang hy vọng của Vy.

Giờ hiện thực là như thế này, Khương lấy môi mình mà làm sạch vết thương, còn kéo cậu ra để tự tay mình băng bó, lòng ghen tức của Vy nổi lên. Vy chợt nghĩ:

- “Con Vy này ai là người con gái trẻ đẹp thế này, xinh đẹp thế này, có hàng tá thằng quỳ xuống cầu xin theo đuổi con Vy này còn không chịu vậy mà hôm nay gặp cái cảnh thật là chướng mắt. Người ta nói đúng, đừng bao giờ nín kéo những thứ không phải là của mình....mà phải giật thiệt tình chừng nào thuộc về mình thì thôi, nhất định lần này thằng Khương sẽ là của con Vy này”.

Vy không thể tưởng nổi diễn cảnh đang xảy ra trước mắt mình lại là như thế, thằng nhóc đó, đồ đáng ghét:

- “Hãy đợi đó đi nhất định chị không tha cho cưng đâu”.

- Nhân, em có sao không, làm gì mà bất cẩn thế – Vy cố tỏ ra bình thường.

- Dạ em xin lỗi anh chị – cậu hối hận.

- Chuyện này đâu ai muốn, em mới hết bệnh mà giờ lại bị thương nữa, thôi mai mốt có gì để anh làm không thôi anh lại à chị Hân với anh Tú của em lại la anh nữa – tay Khương vẫn băng bó mà miệng thì luôn nói, chút nữa là Khương lỡ lời nói là “làm anh đau lòng” nên nói sang Tú với Hân.

Nhưng đâu ngờ mọi hành động ánh mắt của Khương đã lọt vào cặp mắt của Vy. Vy chợt cười, không còn nụ cười thánh thiện nữa mà thay vào đó là nụ cười của sự ghen ghét.

10. Chương 10

Cuộc sống của cậu cứ thế tiếp tục, chuẩn bị tới quá trình biến đổi vào mỗi đêm trăng tròn là cơ thể cậu lại đau nhức. Chiếc nhẫn lại phát sáng, đang ngồi nói chuyện với Khương thì bỗng nhiên đơn đau nhức lại ùng

ùng kéo đến cậu ngã ngựa xuống đất, cơ thể cậu lạnh ngắt có một chút máu vướn ở chân. Khương từ trong nhà chạy ra thấy liền bế sốc cậu lên chạy bế vào nhà miệng thì gọi bà Chi:

- Cô ơi, cô coi sao Nhân bị ngất nè cô – giọng hoảng hốt.
- Con bế Nhân vào nhà đi con – bà chạy ra đỡ tiếp Khương.
- Tình hình này phải đưa em ấy vào viện mới được, để con....- Khương lấy điện thoại tính điện gọi cấp cứu.
- Không cần, để Nhân nó nằm đây tí nó khỏe lại – giọng bà buồn rầu.
- Nhưng....
- Con về đi để cô chăm sóc nó cho.
- Nhưng....

Cuối cùng thì Khương bị bà Chi đuổi về không lâu sau thì có một chiếc ô-tô đậu trước nhà cậu, vẫn người con gái mái tóc đỏ đỏ đang đỡ cậu ra xe, rồi cả 2 người biến mất cùng với chiếc xe, trong lòng Khương có một cái gì đó khó tả. Đó là những gì Khương nhớ về cái lần cậu đột nhiên ngã xuống, hiện bây giờ Khương đang nhìn chăm chăm vào cậu khiến cho cậu vô cùng ngại ngùng. Cậu sợ phải nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, đôi mắt khiến tim cậu đập bắn loạn. Khương bắt cậu nhìn thẳng vào mắt anh:

- Em nói anh nghe, em đang có chuyện gì giấu anh?
- Chuyện gì là chuyện gì, em đâu có – cậu chối.
- Còn chối nữa hả, em bệnh gì mà đôi khi lại ngất xỉu mà mẹ em lại không cho anh chở vào bệnh viện mà còn đuổi anh về, rồi con cô gái tóc đỏ đỏ là ai – Khương muốn biết được sự thật.
- Thì em bị bệnh thiệt mà, bác sĩ nói em bị thiếu máu với tuột canxi, mẹ đuổi anh về là sợ anh lo, còn người con có mái tóc đỏ đỏ là cô em – cậu tiếp tục nói dối.
- Cái gì cô em, sao nhìn trẻ thế, có chắc là cô em không, có phải như những gì em nói không – Khương nghi ngờ.
- Em nói đó hoàn toàn là sự thật, anh không tin thì thôi – cậu tỏ ra giận dỗi.
- Không có tại anh lo cho em thôi – Khương xoa đầu cậu mà cười hiền – em muốn ăn kem không.
- Nhưng ở đây đâu có bán kem – cậu nhìn.
- Không có nhưng em muốn là có – Khương khẳng định.
- Có thật là vậy không.
- Vâng, ý em là ý trời mà. Em ngồi đây đợi xú anh đi về liền.

Nói xong Khương xách xe chạy đi, cái vẻ vội vàng hấp tấp làm cậu phì cười. Khương đi chưa được lâu thì một đám người đi vòng quanh chỗ cậu ngồi mặt hùng hổ có cả nam lẫn nữ. Con nhỏ có vẻ như đầu gấu của nhóm đi lại:

- Ê thằng nhóc, mày hết chuyện làm rồi hả tính dụt ghê người ta hả mày.
- Tôi đâu có dụt ghê ai hết, mấy người là ai.
- Ai không cần biết, tao biết mày dụt ghê người ta, nhìn mặt mày sáng láng vậy mà đi dụt ghê người ta.
- Mấy người là ai tôi không quen, tôi biết ai đâu mà đi dụt ghê – cậu xanh mặt.
- Mày láo hả, cái thằng mới này ngồi kế mày chứ ai, có người mướn tụi tao ày một trận, mày trời hả – ả tán vào mặt cậu một cái.

-....

- Chị nói ày biết, liệu hồn nha con, mày khôn hồn thì tránh ra khỏi thằng đó, còn không thì mày biết.....- một cú đâm vào vùng bụng cậu – đồ bệnh hoạn.

Khi nghe cậu này cậu tức, ả là ai mà dám chửi cậu, khuôn mặt trắng giờ hiện đầy 5 dấu tay, quá tức cậu vùng vẫy mà đâm ả, không ngăn được cơn thịnh nộ:

- Mày có quyền gì dám chửi tao.

- Tao thích thì tao đánh đó rồi sao, chị mày mà mày dám đánh nữa à, được, bây đầu động nó thêm vài dấp nữa – ả tức tối.

Khi bọn đàn em động cậu, máu tuông ra, miệng thì bị rách. ả cười hả hê nắm đầu tán cậu thêm một cái nữa. Nhưng chưa kịp nói thêm tiếng nào thì ả bị một lực kéo lại phía sau làm ả té nhào xuống đất, quay nhìn lại thì thấy một cô gái với thân mình nhỏ nhắn, không nói tiếng nào bọn đàn em nhào sát lá cà thì cả lũ bị bại trận nằm la liệt, còn ả thì vẫn nhào vô đánh cô gái đó. Chưa đặng tới người con gái đó là ả đã bị tán và té nhào lăn cù cù xuống đất. Cô gái nhẹ nhàng bước đến ả mà nói:

- Tao thấy chương mắt, ỉ nhiều mà ăn hiếp hả, chị mày không dạy mày thì thật là uổng.

- Chị ơi tha cho em, mai một em không dám – ả chấp tay lại lạy.

- Còn lần sau nữa hả.

- Ngần lần không dám, mong chị tha cho em – ả tiếp tục cầu xin.

- Chị tha cho em lần này, lần sau mà chị thấy em ăn hiếp nữa thì chết mẹ nghe em – giọng nói nhỏ nhưng đầy uy quyền.

- Dạ dạ em cảm ơn chị – em không dám.

Sau đó ả cùng bọn đàn em cùng nhau chạy mất hút, cô gái đó lại gần cậu đỡ cậu em thì:

- Nhân, sao em lại ở đây – người đó hỏi.

- Chị Hân – cậu gọi.

- Tụi nó dám đánh em ra nông nổi thế này, biết vậy nãy chị động cho nó vài phát nữa, mẹ bà tụi nó – Hân chửi.

Hân nhìn cậu mà xót xa trong lòng, đang đi bên đường thì có kẻ bị đánh liền ra tay nghĩa hiệp không ngờ cứu được cậu.

- Em làm gì mà tụi nó đánh em.

Cậu lắc đầu, nước mắt rưng rưng, thấy vậy Hân ôm cậu vào lòng mà dỗ dành. Một cảm giác thân quen bỗng nổi lên, nó gần gũi nó ấm áp. Cái vỗ lưng an ủi sao mà giống quá nó làm cậu nhớ đến người cô người cá của mình. Cậu nhìn Hân mà mỉm cười.

- Thôi để chị đưa em về – Hân đỡ cậu dậy.

- Còn anh Khương ảnh đi mua kem – cậu nói không ra hơi.

- Cái gì, cũng đi chung với ảnh mà ảnh để cứng bị đánh như thế này à – Hân có chút bực bội.

- Không phải lỗi của ảnh đâu.

- Nói chị nghe làm sao em bị đánh – Hân trừng mắt.

-....

- NÓI – Hân nạt.

- Cái chị đó nói em dụt ghê của người ta, rồi người ta mướn chị đó đánh em – cậu nói như mếu vì bị Hân nạt.

- Có chuyện này nữa hả. Anh Khương có ghê?

- Em chưa nghe ảnh nói.

- Vậy là chuyện này có liên quan tới anh Khương của em, chuyện té sông mới đây giờ thêm chuyện này nữa.

- Không liên quan tới ảnh – cậu binh.

- Còn binh nữa hả, lần này là lần thứ hai rồi đó em muốn thêm một lần nữa vì con người đó sao, người ta nói nhất quá tam. Tốt nhất em nên tránh xa ra, giờ theo chị về – Hân bực thật sự.

- Đợi anh Khương.

- Về ngay lập tức, khỏi chờ đợi ai nữa – Hân quát lớn.

Cậu sợ nên te te đi cùng Hân tới bệnh viện để băng bó vết thương rồi cả hai cùng nhau về nhà, cậu thì không dám nhìn thẳng vào mắt Hân còn Hân thì đang vô cùng bực bội.

Tại thời điểm cậu bị đánh, tại một quán kem nhỏ.

- Chị ơi cho em hai ly kem chocolate.

- Anh đợi chút – người bán nói.

Thì từ đâu Vy xuất hiện một cách bất ngờ với cái chân đang bị chảy máu. Thấy Khương Vy liền gọi:

- Anh Khương – rõ vẻ vô cùng đau đớn.

- Ủa Vy, sao em ở đây, chân em sao vậy – Khương nhìn Vy mà hỏi.

- Lúc đi qua đường em bị mấy thằng kia chạy trúng, không quay lại xin lỗi mà còn bỏ chạy nữa – Vy cố nhặn mặt khó chịu – em đợi taxi này giờ mà không có, giờ nó nhức khó chịu quá, anh đi đâu đấy.

- Anh đi mua kem cho nhóc Nhân, thôi để anh đưa em về, tối rồi, không khéo vết thương vị nhiễm trùng thì nguy – Khương tỏ ra lo lắng.

- Chắc không sao đâu anh, anh tranh thủ về không thôi nhóc đợi đó, em đứng đây đợi tí có taxi rồi về – bực bội, khó chịu khi nghe nói tới nhóc Nhân nhưng Vy lại tỏ ra bình thường nhất.

- Đâu được thôi để anh đưa em về rồi quay lại với nhóc cũng được.

- Anh tối ngày nhóc Nhân phải chi em được anh quan tâm như vậy thì hay biết mấy – ruột gan Vy nóng bừng bừng.

- Anh với Nhân là anh em mà, anh trai thì có nghĩa vụ quan tâm em mình chứ – Khương cười.

- Em nuôi thôi mà, anh quan tâm quá người ta không biết cứ tưởng anh với Nhân là người yêu không chừng – Vy nói.

- Thì anh xem Nhân như em ruột của mình nên quan tâm thì có sau, yêu nhau hả không có đâu – Khương ngượng ngùng – thôi lên xe anh chở về.

- Dạ – Vy gật đầu leo lên xe mà trong lòng ghen tức.

- Anh suy nghĩ lời đề nghị của em xong chưa – Vy bắt ngờ hỏi.

- Ờ...cho anh chút thời gian nữa đi – Khương bối rối.

Từ ở đằng sau Vy ôm eo rồi còn dựa đầu vào vai Khương mà tiếp tục thì thầm:

- Vậy thì em sẽ chờ, chờ cho tới khi nào anh chấp nhận em thì thôi, anh không biết ngay cái nhìn đầu tiên là em đã yêu anh rồi, chỉ có em mới xứng với anh thôi.

- Vy à cho anh chút thời gian nữa đi.

- Được vì anh em sẽ chờ, em yêu anh Khương à.

Khương thì ngượng vô cùng khi được Vy tỏ tình như thế, anh cũng có chút tình cảm với Vy, tiếp xúc với Vy mấy lần Vy thấy được cô là một người con gái dễ thương, đẹp người lại đẹp nét nếu lấy làm vợ thì chắc chắn sẽ hạnh phúc nhưng sau có một cái gì đó khiến anh không vui, nó không vui bằng ở bên cậu, rồi hình ảnh cậu lại hiện ra trước mặt anh, từng đường nét, nụ cười chiếc răng khểnh làm anh mỉm cười trong vô thức. Còn với Vy thì đã nhìn ra Khương có tình cảm với Nhân nên cô tìm cách ngăn cản bằng kế hoạch này,

bước đầu xem như Vy đã thành công. Khương thì vẫn không hề hay biết cậu đã gặp nạn cũng mai nhờ Hân xuất hiện.

Quay lại với chuyện mất tích đột ngột của Hân và Nhân, Tú vô cùng tức giận:

- Bà nói coi mấy hôm rồi bà đi đâu.
- Đi đâu chuyện của tui mất gì ông quan tâm – Hân dừng dừng.
- Cho đó là chuyện của bà đi, nhưng bà cũng phải thông báo cho tui hay chứ, chỉ nói một câu rồi mất tích cả tuần, làm tui phải vất vả đi tìm bà, coi có chuyện gì xảy ra với bà không – Tú nói với vẻ trách móc.
- Ông không cần quan tâm tui, con này không có chuyện gì xảy ra đâu – Hân vỗ vai an ủi Tú.
- Mai mốt nói tui một tiếng, trong mấy ngày bà với nhóc Nhân lặng mất tâm biết tui lo lắng ấy người lắm không, tui sợ bà có chuyện gì thì.....- Tú bức xúc nói.
- Thì không ai tối ngày tranh cãi với ông chứ gì, yên tâm, tui không để mình có chuyện gì đâu – Hân ôm Tú vào lòng.

Không nghe tiếng Tú nói mà Hân cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi đang làm ướt áo mình, Hân không nghĩ là Tú lại xúc động như vậy.

Sau khi đưa Vy về nhà, Vy cố tình nài kéo ở lại nhưng Khương một mực từ chối vì sợ cậu đợi. Khương khuất bóng thì trên môi Vy chợt cười, một nụ cười tàn ác. Chạy lại công viên nơi mà cậu đứng đợi thì chẳng thấy bóng dáng đâu, điện thoại thì không liên lạc được, nhanh tức thì Khương chạy về nhà xem cậu có về không vì anh đi quá lâu.

Về tới nhà cất xe xong liền chạy qua nhà cậu, nhưng vừa vào cửa thì gặp Hân với khuôn mặt hầm hầm:

- Nhân đâu Hân.
- Tối giờ anh mới về hả, có muộn quá không – nói không thềm nhin.
- Có chuyện gì thế, Nhân đâu.
- Chết rồi – Hân nói dứt khoát.

Nhìn Hân sau đó nhìn mẹ cậu với đôi mắt đỏ hoe, bà không nói gì.

- Mọi chuyện cũng nhờ anh hết đây, cảm ơn sự quan tâm của anh nhé Khương – giọng khinh bỉ.
- Sau thế được, anh chỉ đi có chút xíu thôi mà, đừng có giỡn với anh chứ Hân – giọng bồi hồi.
- Tui nói giỡn với anh hả, phiền anh về dùm – Hân đuổi.
- Đừng như thế chứ Hân – mẹ cậu lên tiếng.

11. Chương 11

- Có thật không vậy bác – Khương nói với đôi mắt không tin vào lời nói của Hân.

Bà Chi thì con mắt đỏ hoe mà nhìn chằm chằm vào Khương vừa tính nói thì từ sau nhà cậu chạy lên với khuôn mặt không mấy đẹp đẽ:

- Chị Hân em lột xong hột gà rồi.

Vừa chạy tới cửa thì cậu chưng hửng vì sự có mặt của Khương, miệng không nói lời nào vì cái ôm của Khương dành cho cậu:

- Em không sao rồi, không sao rồi – Khương nói và vòng tay ôm siết lấy cậu.
- Thì em có sao đâu – cậu nói như ngạt thở.
- Ai làm em ra nông nổi này – Khương nhìn vào mặt cậu mà hỏi.

- Thì nhờ anh chứ ai, còn ở đó mà hỏi – Hân che vào.
- Em bị người ta đánh – cậu nói – thôi giờ anh về đi, em không sao?
- Sao em đuổi anh về, để anh xem em có sao không – Khương lại ân cần.
- Anh về được rồi em không sao – cậu nói rồi quay đi.
- Nhân sao vậy – Khương xúng sốt khi bị cậu đuổi về.
- Thấy chưa, anh về được rồi, người ta đã đuổi thì làm ơn về dùm cái đi – Hân lại nói.
- Nhưng.....- Khương tỏ vẻ không tán thành.
- Thôi Khương con về đi, em nó chắc mệt rồi, có gì ngày mai tính – mẹ cậu lại nói.

Lần này thì Khương cảm thấy có gì đó nghẹn ở trong tim, có cái gì đó rất bức rứt, tại sao lại đuổi anh về nhà mà không nói lí do. Với lại tại sao Hân lại đối xử với anh như vậy, hàng ngàn dấu hỏi được đặc ra. Nhưng cái làm cho Khương đau lòng nhất đó là lời xua đuổi của cậu, trước đây chưa từng có trường hợp này, cậu giận anh vì chuyện gì và vì sao cậu lại giận. Khương mang mớ hỗn đoạn đó về nhà.

Tại nhà cậu sau khi đuổi Khương về chạy một mạch lên phòng mà khóc, bà Chi tiễn Hân ra về và cũng tắt đèn đi ngủ. Còn một mình trong phòng, cậu nhớ lại hình ảnh mà Vy ôm eo Khương cả hai cười nói vui vẻ, hình ảnh đó như khiến trái tim yếu ớt như bị bóp nghẹn lại. Nhớ lại những gì Hân đã nói trong lúc đưa cậu đi bệnh viện và tình cờ bắt gặp cái cảnh tay trong tay của Khương và chị Vy.

- Bây giờ chỉ có hai chị em, em có thể nói chị nghe được chứ – Hân hỏi bất ngờ.
- Chuyện gì vậy chị – cậu nói nhỏ.
- Có phải em yêu Khương – Hân nhìn vào cậu.
- Chị nói gì kì vậy, sao em có thể yêu anh Khương được – vẫn giọng điệu nhỏ nhỏ.
- Em không qua mắt được chị đâu, nhìn vào cách cư xử và cái ánh mắt em dành cho Khương thì chị biết đó là tình cảm không phải của một người em trai dành cho anh mình.

-....

- Hãy nhìn thẳng vào mắt chị, em không thấy nó quen thuộc sao – Hân nâng khuôn mặt cậu lên để nhìn thẳng vào mắt mình.
- Chẳng lẽ.....- cậu hốt hoảng vì đôi mắt đen láy bỗng phút biến thành màu xanh của đại dương sâu thẳm.
- Đừng nói lớn, chỉ chị và em biết thôi – Hân cười ôm cậu vào lòng – bây giờ em có nói cho chị nghe không, em có yêu Khương không?
-con..ơ..em cũng không biết nữa cái cảm giác này rất là khó tả, nhớ nhớ thương thương, ngày nào không được nhìn không được tiếp xúc là giống như bị ai đó bóp nghẹn tim lại, mỗi khi gần anh Khương thì tim em lại đập nhộn nhịp, cứ thỉnh thoảng em lại bắt gặp anh Khương trong những giấc mơ, mỗi lần biến đổi dù đau đớn khôn cùng nhưng nhớ đến hình ảnh anh Khương thì tim em lại cảm thấy ấm áp – cậu cười với những gì mình nói với Hân.
- Vậy là em đã yêu?
- Có lẽ vậy, chị có thấy em thật bệnh hoạn không.
- Tình yêu thì không có sai hoặc đúng, chỉ cần trái em rung động là được, chị nói điều này có lẽ sẽ khiến em phải buồn, nhưng em phải chấp nhận nó.
- Điều gì chị – cậu hỏi.
- Thứ nhất em là một người cá, dù là sinh vật nào đi nữa thì cũng cần có tình cảm, nó là ngọn lửa tinh thần, sưởi ấm những điều tối tăm nhất, cuộc đời em đã an phận sẽ chịu nhìn đau thương về vật chất lẫn tinh thần, liệu em có muốn như cha mẹ em đã từng gánh chịu và điển hình nhất đó chính là em.

- – cậu buồn.

- Thứ hai cuộc sống của một nửa người và nửa người cá như em....em cũng biết mỗi khi trăng lên là em phải đối mặt với đau đớn của quá trình biến đổi, rồi liệu em có thể che giấu sự thật này không, một ngày nào đó em sẽ.....- đôi mắt Hân nhìn xa xăm.

- ... – nước mắt khe rơi.

- Thứ ba khi mọi người biết được sự thật này, họ sẽ chấp nhận được không hay bọn họ sẽ xem như cái gì đó ghê tởn, cho dù người em yêu có thương em tới đâu cũng không thể che chở cho em mãi được, em có thấy Vy với Khương mới là một đôi không.

- – gật đầu đồng ý.

- Vì vậy hãy nghe chị bây giờ tình cảm em dành cho Khương chưa đến nỗi sâu đậm em hãy giết chết nó đi, em làm như vậy mới gọi là yêu Khương.

- Vì sao phải....g.i.ết nó – cậu nói nghẹn ngào.

- Vì nếu cho dù Khương có yêu em thì một khi em biến mất sẽ là một vết thương lớn đối với cậu ấy, em nghĩ một khi yêu sâu đậm dù vết thương có nhỏ đến mấy hay cho dù nó lành lại thì nó sẽ khiến cho trái tim đau đớn mỗi khi nhớ lại, chỉ có cách giết chết nó thì mới có thể không làm tổn thương người mà em yêu.

- Nhưng....

- Chị biết em sẽ đau khổ khi phải đưa ra quyết định này nhưng em hãy nghĩ kĩ đi.....chị không phải không tán tình em yêu Khương, chị không ngăn cấm chị chỉ ra cho em thấy còn nhiều điều bất cập đang đến và sẽ đến đối với em, bây giờ em hãy sống cho những gì mà ba mẹ em đã hi sinh vì em mà hãy gán sống, lúc nào bên cạnh em cũng có chị, có mẹ em và những người luôn yêu thương em – đôi mắt Hân buồn xoa.

- Chị.....- cậu nhóc nhúc nẻ.

- Đừng khóc mọi chuyện rồi cũng qua thôi – Hân xoa đầu cậu.

Nhớ lại tim cậu bỗng đau nhói, cậu yêu Khương ư, thật sự là đã yêu rất nhiều. Cái tình yêu của cậu chưa được định hình thì lại giết chết, lòng cậu tê tái, tim thì vỡ òa trong nước mắt, phải làm sao khi đường đời trái ngang, màu hồng đã tắt đi nhường lại ầu đen chiếm hữu.

Sáng hôm sau cậu thức dậy với đôi mắt sưng húp, khuôn mặt mệt mỏi vì thức suốt và khóc suốt. Mẹ cậu thấy mà thương nhưng trong tình cảnh này bà chỉ biết an ủi và động viên.

Từ hôm đó cậu bắt đầu tránh mặt Khương, cậu cố gắng ở trong nhà và trong phòng, khi Khương qua là cậu chạy vào phòng và khóa cửa lại, còn nếu không thì có mặt của Hân, Hân sẽ trực tiếp đuổi về. Mọi hành vi tiếp cận của Khương đều không có tác dụng.

Còn về phần Vy, cô ả tiếp tục tấn công hết sức mình có thể, gần như túc trực bên cạnh Khương. Vy tỏ ra là một người con gái thùy mị, đảm đang nên được mẹ Khương rất yêu thương bà luôn miệng gọi Vy là con dâu làm cho cô vui như mở hội.

- Ấy bác để đó cho con, bác lên nhà trước nghỉ.

Hay là:

- Bác để con mát-xa cho bác nha.

Mẹ Khương vô cùng hài lòng về Vy, nhìn Khương mà trách móc:

- Con làm sao làm đi nha, mẹ thấy Vy nó hiền dịu nét na, mẹ nói rồi ngoài con Vy mẹ không muốn đứa khác làm con dâu nhà này.

- Mẹ – Khương nhần nhện.

- Không nói nhiều, vài tháng nữa con ra trường mẹ và ba sẽ tổ chức đám cưới cho con với con Vy.

- Mẹ, sao lại thế, con với Vy chưa tới đâu hết mà, mẹ cho con suy nghĩ chút nữa đi.

- Mẹ và ba con đã bàn với nhau hết rồi, chưa thì từ từ có cũng chả sao – nói xong bà quay đi lên phòng.

Còn Khương thì chỉ biết ủ rũ, anh chưa thể xác định tình cảm của mình. Khi đi chung với Vy cũng vui cũng phần khích nhưng anh lại nhớ cậu nhiều hơn. Lại thêm mấy ngày nay cậu lại tránh mặt anh làm cho anh khó chịu. Ngồi thẳng thờ trong phòng anh lấy sợi dây chuyền màu bạc ra ngắm, sợi dây vẫn sáng ngời và tới bây giờ anh vẫn chưa biết được người cứu mình. Đang ngồi trong phòng để nhìn ra cửa sổ thì thấy cậu đang lang thang đi ra khỏi nhà, Khương đoán chắc là đi bộ nên thừa cơ hội lập tức chạy muốn để đi theo cậu.

- Nhân nhân – Khương gọi í ới.

Vừa nghe cậu lập tức bỏ chạy, cậu sợ khi gặp Khương tìm lại đập loạn nhịp rồi hình ảnh của Khương sẽ ám ảnh cậu trong mỗi giấc mơ, nó sẽ khiến cậu nói yêu Khương mất, và thêm những hôm cậu thấy Khương tay trong tay với Vy cười nói vui vẻ thế là nước mắt cậu rơi, cậu mừng cho Khương nhưng lại cay đắng cho cuộc đời mình và thế là cậu cứ chạy nhưng không thể nào chạy nhanh bằng Khương nên chẳng mấy chốc thì đã bị đuổi kịp.

- Đứng lại coi Nhân, em sao vậy sao lại trách mặt anh – Khương nói không ra hơi.

- Em nghĩ chúng ta không có gì để nói – cậu cố bình thần mà nói.

- Ý em như vậy là sao, anh đã làm gì mà em phải giận anh – Khương nắm chặt bờ vai của cậu.

- Không gì hết, tại đơn giản là em cảm thấy không thích gần anh nữa, anh có chị Vy rồi – cậu nói mà ngăn dòng nước mắt.

- Trời, sao em vô lý quá vậy, em là em của anh, còn Vy là Vy sao có thể như vậy được, anh vẫn quan tâm em mà Nhân.

- Nhưng em không xem anh là anh trai, anh có hiểu không – cậu nói vì không muốn kiểm chế bản thân mình nữa.

-

- Em không muốn dối lừa bản thân mình nữa, phải từ lâu em đã không còn xem anh là anh trai nữa, không còn đơn giản là tình cảm anh em nữa mà thay vào đó là em yêu anh – cậu nói với cặp mắt ngấn nước.

Khương bất động trước những gì cậu nói, anh như không tin vào tai mình, cậu yêu anh. Đôi tay ôm vai cậu bỗng buông xuống, lùi xa mấy bước, cậu vẫn tiếp tục nói:

- Có đáng kinh tởn không anh, em là một thằng con trai mà lại đem lòng yêu một thằng con trai khác, thật là nực cười, em là một kẻ bệnh hoạn vì thế nên anh hãy tránh xa em đi.

- Làm sao có thể như thế được em yêu anh sao, đừng có đùa chứ Nhân.

- Em không đùa, những gì em nói là sự thật, em yêu anh Khương à – nước mắt cậu rơi ngày một nhiều.

- Không thể được Nhân à – Khương lắp bắp.

- Vì biết không thể nên em không muốn gần anh nữa, em sợ mình không thể kiểm soát tình cảm mình nên em phải tránh mặt anh. Bây giờ anh hiểu rồi chứ, anh sẽ kinh tởn em, vậy cũng tốt cho anh và em, em sẽ để cho tình cảm này được chôn vùi, kể từ bây giờ chúng ta hãy xem nhau như kẻ xa lạ, không còn anh em nữa.

-N..h..â..n...s..ao...em – Khương nói lắp lửng.

Nói xong cậu bỏ chạy mà nước mắt giàn dụa, cậu biết cậu không nên dối gạt cảm xúc của mình, dù được hay không thì cậu vẫn phải đối diện với cái sự thật là sẽ không bao giờ được Khương chấp nhận. Khi nói ra là sẽ tạo cho cả hai một khoảng cách hay chính là sự khinh bỉ của Khương dành cho cậu. Nói ra cho tâm hồn được nhẹ nhàng còn hơn phải chịu đựng trong đau buồn. Cậu chấp nhận.

Người ta vẫn thường nói yêu thầm là giai đoạn đẹp nhất. Đúng là như vậy. Cậu tính sẽ ôm mỗi tình đơn phương này mãi như một giấc mơ đẹp nhưng không nó sẽ khiến cậu mơ hoài rồi tự mình sẽ nhấn chìm trong niềm hạnh phúc vô vọng, cậu thà nói ra để ình đau khổ, cậu lấy cái đau khổ ấy làm động lực để xua đuổi

cái giấc mơ ảo huyền. Và khi nhìn thấy biểu hiện của Khương cậu đã biết câu trả lời. Tim cậu đau và sẽ hình thành một vết thương, nhưng vết thương thì sẽ lành. Thời gian sẽ xóa nhòa mọi thứ?. “Thời gian sẽ thay đổi con người hay chính con người mới thay đổi được con người hay chính con người tự nhấn chìm mình trong quá khứ mãi không rũ bỏ được nó?”.

Bấy giờ Khương vẫn bất động trước những gì mà cậu đã nói. Khương chỉ lặng lẽ nhìn theo bóng cậu đang khuất xa dần mà lòng mình đầy chua xót. Khương vẫn chưa xác định được tình cảm của mình như thế nào. Cái cảm giác làm cho anh bị xáo trộn hẳn lên. Đôi lúc thì nhớ đến Thư, có đôi khi lại nhớ đến người cứu mình với nụ cười tỏa sáng, thỉnh thoảng thì một vài hình ảnh của Vy lại hiện ra trong đầu với mẫu một người đẹp người đẹp nét và có đôi lần hình bóng cậu lại xuất hiện trong mỗi giấc mơ với nụ cười sáng chói và chiếc răng khểnh đáng yêu. Nó làm cho Khương rối.

Cũng trong lúc đó có một người đã đứng nghe mọi chuyện, người đó cười với vẻ khoái chí và rồi một kế hoạch được dựng lên trong lập tức, người đó lấy điện thoại và bắt đầu gọi:

- Alo anh Hoàng hả, em có chuyện này nhờ anh, anh có thể cho em một cuộc hẹn được không?
- Dĩ nhiên là được rồi người đẹp.
- 9h sáng mai tại caffe mimax.

Người đó cười gian xảo. Và cũng chính trong khoảng thời gian đó có một người ...à... không một thiên thần giả dạng con người đang rất lo lắng:

- Không lẽ nào như lời cha nói thật sao, nếu vậy thì tội cho nhóc ấy quá, dù gì cậu ấy lại là....còn một chuyện nữa mà sao nghĩ chưa ra. Nàng Christiana là ai mà sao mình có cảm giác thấy rất quen thuộc.....chẳng lẽ là.....chắc mình lại lầm rồi – chàng trai đó nói.

12. Chương 12

Đại dương sâu thẳm nơi có vẻ lạnh lẽo vô cùng nhưng với sự xuất hiện của cậu thì bầu không khí của nơi này trở nên thật vui vẻ, tiệc tùng mở liên tục để chào đón cậu, thời gian cậu ở biển không được nhiều nên vua thủy tề và nữ hoàng rất nhớ cậu. Nhìn hình dáng và điệu bộ bà xót xa vô cùng, không ai biểu lộ ra mặt dường như có một mặt định nào đó đã được định sẵn.

Cậu cứ thế điều đặn mỗi tháng cậu bị biến đổi và dường như tần suất bị biến đổi hơi nhiều hơn một lần. Mỗi lần như thế cậu được nàng Christiana đến đón, giữa nàng và cậu có một mối liên hệ khăng khít, nàng luôn xuất hiện đúng lúc khi cậu cần.

Một cuộc trò chuyện giữa hai người một là vua một là hoàng hậu, hai ánh mắt nhìn nhau buồn man mát, rồi tiếng thở dài phát ra:

- Anh đã nghe Christiana nói lại chuyện đó rồi.
- Nó nói với anh rồi sau, sao số của cháu chúng ta lại khổ như vậy, phải chi....- nhìn đàn cá bơi xung quanh mà mắt anh chứa chang sự xót xa.
- Một số phận khắc nghiệt và một tình yêu ngang trái, ta e là.....- nhìn vợ mình.
- Em cũng đang rất lo lắng, màu sắc của chiếc ngọc trai đen chính là điềm báo chẳng lành, nó không còn màu đen huyền bí nữa mà giờ đây nó đang pha trộn giữa màu đỏ, trắng và đen. Anh vẫn còn nhớ lời nguyên năm xưa.
- Đương nhiên. Nó chính là do Lucky đặt ra. Những người không thuần chủng sẽ bị biến đổi giữa 2 trạng thái và cuối cùng cho đến lúc chết , kèm theo đó là tình yêu chính là liều thuốc độc, sẽ đầu độc những bán thuần chủng. Tình yêu càng mãnh liệt thì nó càng mòn rút sức lực cơ thể một cách từ từ và một khi những người bán thuần chủng thổ lộ tình cảm của mình với một người mà nếu sau 7 ngày người đó không đáp trả thì quá trình biến đổi và chất độc tình yêu sẽ xảy ra nhanh hơn, mạnh hơn – ông nói giọng thoáng buồn vì biết tình yêu của cậu đã không được chấp nhận.
- Chuyện này Christiana và cháu nó biết không?

- Ta e là không, vì đó là điều tuyệt mật. Nó chỉ biết phần đầu của lời nguyện, còn cái kèm theo thì không.
- Vậy không lẽ không còn cách nào khác, tội nghiệp thằng bé.
- Không phải là không có cách nhưng rất khó để tìm ra và phải hội đủ những yếu tố sau: giọt nước mắt của tâm hồn trong sạch, hoa narcissus (hoa thủy tiên), chén thánh của thiên sứ, nước của suối nguồn bất tử và cuối cùng là máu của người mình yêu. Ta e là không thể nào cứu được.
- Anh biết những thứ đó ở đâu không ?
- Thứ nhất hoa narcissus là một loài hoa có những chiếc lá mịn màng mọc thẳng và những đóa hoa sáu cánh trắng như tuyết, nhị hoa như một cái ly màu vàng ở giữa, chung quanh mép viền một vòng đỏ thẫm, hương thơm rất dịu. Nó mọc ở đại dương nơi sâu tối tăm nhất của đáy biển và là nơi sống của quái vật hung tợn Monko với toàn thân được phủ một lớp lông trắng muốt, một chiếc đuôi như tôm hùm, dọc hai bên thân đó là những sọc tua với chất cực độc, 8 con mắt sáng như đèn hải đăng và phía trước có một chiếc vòi. Nó chính là con vật do nữ thần Emma Watson tạo ra.

Vua thủy tề tiếp tục nói :

- Thứ hai chén thánh của thiên sứ được cất trong điện thờ của chánh điện, nó được bảo vệ bởi quả cầu ánh sáng với 7 sắc cầu vồng xung quanh chỉ có chiếc lông vàng mới vô hiệu hóa được quả cầu đó. Thứ ba là nước của suối nguồn bất tử, con suối đó nằm trên đỉnh Oly nơi sống của nữ thần Emma.

Tiếp tục nói nhưng với ánh mắt đầy xa xăm:

- Thứ ba đó là máu của người mình yêu và người đó phải yêu mình. Ta e là không thể. Còn điều thứ 4 mới khó đó chính là giọt nước mắt của tâm hồn trong sạch, người giữa những giọt nước mắt đó là con trai của nữ thần.
- Chúng ta có thể tìm cậu ấy giúp đỡ – nữ hoàng biển nói vội.
- Không dễ tìm như em tưởng đâu, cậu ấy bị Emma đòi xuống trần gian vì phạm tội làm bể chiếc vòng lily mà nữ thần thích nhất, tung tích cũng như thân thể cậu ta không ai biết được nhưng có một cách đó là chiếc nhẫn ngọc trai đen và sợi dây chuyền của Jack có thể tìm được, nhưng rất tiếc là cháu nó đã đánh mất sợi dây chuyền.
- Trong những yếu tố trên chúng ta có thể tìm được thứ gì ? – bà nói trong vô vọng.
- Duy nhất chỉ có hoa Narcissus.

Cả hai cùng nhau thở dài rồi hướng về những đàn cá nhỏ bơi xung quanh tạo thành những hình thù kì dị. Toàn bộ câu chuyện đã được cậu nghe hết. Cậu buồn cho số phận mình, bơi lên mặt biển và ngồi trên mỏm đá mà hướng đôi mắt buồn xa xăm nhìn ánh trăng vàng chiếu gọi. Cái ngày không ai muốn sẽ đến sớm hơn dự định, nhưng điều đó không làm cậu buồn nhiều mà chính là một đoạn ghi âm của ai đó gửi cho cậu với lời nói trong đoạn ghi âm là Khương.

Chuyện đó xảy ra khoảng 1 tuần sau khi cậu nói lời yêu với Khương và trước hai ngày cậu bị biến đổi. Cậu luôn cố tránh ánh mắt của Khương cậu sợ trái tim mình sẽ tan vỡ mất thôi. Cậu nghĩ Khương im lặng chính là câu trả lời rõ nhất nhưng cậu đâu biết tâm trạng Khương cũng đang rối ren vô cùng, bất ngờ vì cậu tuyên bố yêu mình và cũng không ngờ mình lại dành nhiều tình cảm cho cậu đến như thế, không biết đối mặt làm sao nên Khương chọn cách im lặng để đè nén cảm xúc của mình nhưng Khương không biết điều đó lại làm cho cậu đau và đau hơn nữa khi hay tin cậu đột ngột chuyển nhà mà không có lí do.

Sáng hôm đó trước khi bước chân ra khỏi nhà để đến trường (cậu đã vào đại học chuyên ngành công nghệ thực phẩm) thì có một người gửi bưu kiện tới cậu kí nhận và mở nó ra sau đó. Cậu ngạc nhiên tự nhiên lại có người gửi bưu kiện ỉnh đó là một chiếc máy ghi âm, tò mò cậu mở lên nghe và rồi cả thân người cậu lạnh tanh, mắt mở to, cơ thể bắt đầu rung rẩy và tai không thể nào nghe nhầm người đang nói trong đoạn ghi âm đó chính là Khương.

Nội dung đoạn ghi âm:

- Hôm nay tao có một tin bất ngờ nè – giọng của Khương vang lên.

- Chuyện gì thế thằng quỷ – một thằng khác nói.
- Tao nghĩ lại còn gọn tóc gáy, cái thằng em nuôi của tao nó nói yêu tao tụi bây ơi – vẫn là giọng Khương trợn mắt nhìn đám bạn mà nói.
- Cái gì, cái thằng nhóc dễ thương tên Trúc Nhân đó hả, tao biết ngay là thằng nhỏ thích mày mà, mà mày cũng hay thiệt sao làm cho nó yêu mày vậy – thằng có mái tóc ngổ lên tiếng.
- Mấy bây im hết coi, tao là con trai chính hiệu sao có thể đem lòng yêu con trai được, tao đâu có bị biến thái như nó – Khương cười khanh khách trong đoạn ghi âm.
- Thằng đó dễ thương như vậy sao không chịu mẹ cho rồi, coi như thử cảm giác mới như thế nào, rồi có gì cho anh em thử với – thằng đầu đinh lên tiếng.
- Mấy bây ham vậy sao không kiếm một đứa biến thái mà chơi thử.....à mà mấy bây nói cũng có lý, để tao suy nghĩ – giả vờ suy nghĩ.
- Mẹ cái thằng này, chịu mẹ cho rồi, còn nếu không tao cướp à – thằng tóc ngổ lên tiếng.
- Mày ngon, tao chưa ăn mày tính hớt tay trên của tao à, tao cho người băm mày ra rồi cho cá mập ăn giờ. Khỏi suy nghĩ nữa tao quyết định sẽ làm mỗi nhữ dự dồ em nó, thử cảm giác quen một thằng biến thái như thế nào – Khương nói xong cả đám cùng nhau cười thả ra.

Sau khi cậu nghe xong nước mắt bắt đầu giàn dụa, đau đớn và tủi nhục, không ngờ Khương lại xem cậu là một thằng biến thái và sẽ đùa giỡn lên trên nó. Không biết vui hay là buồn vì có người đã gửi cho cậu đoạn ghi âm này, nhờ nó mà cậu đã nhìn thấy bộ mặt thật của Khương, không quan tâm dụng ý của người đó là gì nhưng bây giờ cậu đã biết, đã biết tất cả vậy là bấy lâu nay cậu bị lừa một cú thật đau.

Không biết lấy đâu ra nghị lực mà cậu vẫn có thể đến lớp để làm bài kiểm tra giữa kì. Và những ngày sau cứ trốn biệt ở trên phòng không chịu xuống và cho tới khi chiếc nhẫn phát sáng, cô tới rước và bị biến đổi.

Những dòng kí ức cứ miên mang theo đuổi cậu cho tới khi hừng đông bắt đầu ló dạng. Anh nằng nặc mai chiếu lên thân thể cậu sáng lấp lánh vì được phủ một lớp vảy lông lẩy và sáng ngời đẹp một cách huyền bí, mặt biển xanh rờn, gió thổi mát rượi, từng đàn cá chuồn cùng nhau bay lên khỏi mặt nước như những chú chim nhỏ lượn lờ trên sóng nước trong thật thích mắt, rồi những chú cá heo cùng nhau nhảy múa và cất tiếng kêu để chào ngày mới. Mọi vật trở nên thật sống động trước mắt cậu và cũng đến lúc cậu phải suy nghĩ về cuộc sống của mình không còn nhiều hãy tận dụng những tháng ngày còn lại để làm cho những người cậu yêu thương quý mến cười thật tươi thật hạnh phúc. Với suy nghĩ như thế cậu vội lao đi hai dòng nước mắt đã lấm lem trên khuôn mặt đẹp của mình để trở về với biển cả bao la nơi không có những tổn thương và đau đớn, về với biển chính là về cội nguồn, về với những yêu thương. Thật nhanh chóng cậu hòa mình vào dòng nước biển mát rượi miệng đọc một câu thần chú “hãy đưa ta về với cội nguồn sự sống” thì chiếc nhẫn ngọc trai đen phát ra một loại ánh sáng có màu vàng nhạt tập trung thành một vòng tròn nó giống như một cánh cửa, bên trong nó là thế giới của người cá, tách biệt hoàn toàn so với nơi cậu đang bơi, nhẹ nhàng bơi qua nó và cậu đã trở về, cánh cửa dần đóng lại và biến mất như chưa bao giờ tồn tại.

Sự biến mất một cách bí ẩn của Hân đồng thời với sự mất tích của cậu càng làm cho Tú thêm nghi ngờ. Tú liên tục đi tìm Hân nhưng mà hoàn toàn không có chút biệt tâm. Từ lâu trong tim của Tú đã tràn ngập hình bóng của Hân, anh biết nó là sai trái nhưng sau anh không thể ngừng yêu Hân, tình yêu của Tú dành cho Hân là một tình yêu chân thành và thuần khiết nhất, tuy hề gặp là cãi nhau rồi giận hờn vu vơ nhưng cả hai rất là hợp ý. Những ngày Hân bỗng nhiên biến mất làm cho trái tim của Tú lúc nào cũng không yên vừa lo lại vừa sợ có chuyện gì bất trắc xảy ra với người mà anh yêu vì thế mà Tú đã phát hiện ra một bí mật mà Hân đã che giấu, Tú bàng hoàng và hoàn toàn xúng sốt.

- Hân, mấy ngày qua bà trốn biệt tăm đâu vậy, rồi sau tui qua nhà nhóc Nhân cũng không có, hai người có chuyện gì giấu tui phải không – Tú kéo Hân lại gần chỗ có ghế ngồi để hỏi.
- Ông cứ khéo tưởng tượng, có gì đâu phải giấu, chắc là có sự tình cờ – Hân vẫn bình thản.
- Tui đã từng thấy hai người đi chung trước lúc hai người đột ngột biến mất và cùng một lúc xuất hiện, đừng giấu nữa – Tú có vẻ tức giận.

- Tui nói không có là không, mà nếu có thì sau chuyện này đâu liên quan gì tới ông – Hân có vẻ bực bội.
- Hôm nay bà không nói rõ thì tui không cho bà đi đâu hết – Tú nắm lấy tay Hân.
- Cái ông này buông ra coi, đau, buông ra coi....– Hân nâng nỉ và đứng dậy vùng vẫy.

Nhưng chưa nói hết lời thì Tú đột ngột đứng dậy ôm chầm lấy và hôn vào đôi môi khiến cho Hân muốn bất động.

- Hân à, anh yêu em – lời nói rất nhỏ nhưng Hân có thể nghe được.

Quá xứng sốt mất mấy giây sau Hân mới lấy lại bình tĩnh và xô Tú ra :

- Nói điên khùng vì vậy Tú, cái gì mà yêu ở đây, bộ ông bị khùng hả.
- Phải, anh điên khùng anh mới yêu em đó – Tú nhìn thẳng và đôi mắt của Hân.
- Thôi đừng nói nhảm nữa – Hân nhất quyết không chịu chấp nhận lời nói của Hân.
- Em không dám yêu bởi vì em sợ một ngày nào đó lịch sử lại tái hiện nữa à – vẫn nhìn Hân.
- Cái gì mà lịch sử tái hiện ở đây, ông thẳng kinh rồi à – Hân có vẻ hơi bàng hoàng nhưng cố lấy bình tĩnh để nói và thoát ra khỏi vòng tay của Tú mà chạy đi.
- Dù em có chạy đi đâu dù lên trời hay xuống biển thì anh vẫn có cách tìm được em, Christiana – Tú nói vọng theo.

Lời nói cuối cùng Hân nghe không xót từ nào, Tú kêu cái tên “Christiana” làm cho Hân hoảng hốt, đang chạy cũng phải đứng lại. Thừa cơ hội đó Tú chạy đến vòng tay ôm lấy eo của Hân và thắm thì nhỏ vào tai:

- Anh biết em sẽ bắt ngờ về cái tên này mà.
- ...
- Em sẽ không trốn được sự thật này đâu, dù có sau đi nữa anh vẫn yêu em, mặc dù chúng ta không cùng là đồng loại, nàng tiên cá của đại dương, Christiana.
- ...
- Tình yêu của anh dành cho em không lẽ em không cảm nhận được sau hay là do em đang trốn bỏ nó hay là em không dám đối mặt, anh biết yêu em là sẽ phạm luật nhưng anh không thể không yêu em, trái tim anh thổn thức vì em.
- ...
- Anh không biết từ bao giờ hình bóng em đã ngự trị trong trái tim anh, dù mọi chuyện có xảy ra tồi tệ như thế nào thì anh xin hứa sẽ mãi luôn bên em dù anh có hi sinh tính mạng này.
- ...
- Tình yêu thì không có sai hoặc đúng chỉ cần trái tim rung động – nói xong lời này Tú hôn nhẹ vào má Hân một cái.

Nãy giờ Hân như bị đứng hình vì những gì mình nghe thấy, hàng trăm câu hỏi được đặt ra: Tại sao Tú lại biết cái tên Christiana?, tại sao lại đi yêu mình?, rồi mình có yêu Tú không?, sao Tú lại biết thân phận thật sự của mình?, Tú là người như thế nào?, ...Đó là những câu hỏi bắt đầu hiện lên trong đầu Hân, cố che đi việc sợ sệt vì bị phát hiện, Hân vẫn cố tỏ vẻ bình thường như không có chuyện gì, quay lại tán một cái thật mạnh vào mặt của Tú rồi nạt:

- Ai cho ông tự ý hôn tui, nãy giờ đứng yên để xem ông sẽ làm gì ai ngờ ông quá bỉ ổi thừa nước đục thả câu, tui không có biết ai tên Christiana gì hết, rồi nàng tiên cá gì ở đây, đồ bịa đặt, rồi yêu gì mà hi sinh tính mạng gì đó đúng là đồ hâm, ông biến đi cho tui nhờ – nói xong rồi bỏ chạy thật nhanh.
- Anh nhất định sẽ tìm được em, vẫn yêu cho cho dù em là ai, là bất cứ cái gì – Tú nói tay ôm mặt vì bị Hân tán một cái, miệng nở nụ cười te toét, không cảm thấy đau mà ngược lại cảm thấy rất ngọt ngào và tình cảm. (bị điên rồi đấy các bạn ạ, ai đời bị đánh mà khoái như vậy).

13. Chương 13

Đằng kia là một ngôi nhà trắng lẹ và xa hoa với lối kiến trúc theo phong cách châu Âu với màu chủ đạo là màu trắng, nó toát lên vẻ cao sang quý phái giống như chủ sở hữu của nó. Một chàng trai khô ngô tuần tú bước ra từ ngôi nhà màu trắng, trên tay cầm nào là giá đỡ, cọ vẽ, bút chì,...và đó là một anh chàng họa sĩ đẹp trai có thể hút hồn bất cứ một người nào. Nhưng anh ta có tính cách rất trầm lặng, ít khi tiếp xúc với người lạ. Khoát trên mình chiếc quần jeans bạc màu, chiếc áo thun trắng bên trong và chiếc áo sơ mi màu rêu bên ngoài, trên vai quấy dụng cụ còn tay thì dẫn chiếc xe đạp leo núi rất hiện đại với màu trắng là chủ đạo ra khỏi ngôi nhà thì có một người phụ nữ nói vọng theo:

- Về nhanh nha con trai, mẹ đợi cơm con.

- Dạ.

Nói xong chàng trai đó bước ra leo lên xe và chạy mất. Mặt trời bắt đầu ngả về chiều, ánh nắng chang hòa, những tia nắng không còn hừng hực mà thay vào đó là một màu nắng dịu dàng kèm theo một chút gió. Với một tâm hồn nghệ sĩ thì cảnh vật xung quanh là chất liệu quý báu cho sáng tác đặc biệt là nghệ thuật vẽ tranh. Người ta thường nói về tranh là một nghệ thuật còn người vẽ tranh là một nghệ sĩ. Vâng đúng là như thế.

Dương Tử là tên chàng trai đó. Năm 22 tuổi tốt nghiệp trường Đại học Harvard và mất thêm 2 năm nữa thì anh ấy đã lấy được bằng thạc sĩ. Hiện tại Tử đã về Việt Nam để nghỉ ngơi và chưa có ý muốn đi làm, cậu ấy đang dành thời gian đó ôn yêu thích đó là vẽ, tuy Tử không học về họa sĩ nhưng đó là đam mê từ nhỏ. Cứ như thế ngày nào Tử cũng đi lang thang khắp mọi nẻo đường để tìm cảm hứng. Dừng chân bên một bờ cát trắng với sóng biển rì rào như thì thầm to nhỏ cộng thêm tiếng gió vi vu thổi vào mặt làm cho cậu ấy thoải mái vô cùng nhưng một cảm giác khó chịu nổi lên là chưa tìm được cảm xúc. Đang rất thất vọng thì có một hình ảnh chợt lóe vào đôi mắt cậu ấy thì một cảm xúc nổi lên bất chợt đó là một hình ảnh của một người đang bước thong thả trên bờ biển hai tay vòng lấy nhau, đôi mắt buồn nhìn ra phía biển xa xăm, rồi ngược lên trời cao như đang thổ lộ gì đó. Sóng thì cứ thế xô dạt vào bờ, những dấu chân in trên nền cát trắng rồi sẽ nhẹ nhàng được sóng xóa đi như chưa từng xuất hiện, dáng người cô độc lạnh lẽo cứ bước những bước chân một nhòai xa dần và xa dần rồi mất hút sau tảng đá to lớn.

Hình ảnh xuất hiện đột ngột rồi cũng vội vụt mất để lại trong lòng Tử một cảm xúc khó tả, vất đồ nghề trở về nhà mà trong đầu toàn ám ảnh cái hình ảnh đơn độc đó. Sau khi cơm nước xong Tử lại lặng lẽ trở về phòng và bắt đầu hồi tưởng lại và vẽ, trong tích tắc bức tranh đã được vẽ hoàn thành, xem đi xem lại nhiều lần nhưng chưa tìm được cảm xúc như lúc hoàng hôn thế là xé rồi những tấm khác cũng xé mà vẫn chưa tìm lại cảm xúc như lúc đầu. Tử vô cùng hối tiếc khi không vẽ ngay lúc đó vì đã hứa về dùng cơm với mẹ. Hứa với chính mình sẽ quay trở lại để tìm cái cảm xúc ấy.

Đã hai ngày trôi qua mà chưa tìm lại nó, thất vọng tràn trề thất vọng và hôm nay là ngày thứ ba Tử quay lại mong sẽ tìm thấy và rồi một lần nữa nó đã quay trở lại vẫn vẹn nguyên như 3 ngày trước đó, vẫn cái dáng người đó, khung trời đó. Ngay lập tức bắt tay vào vẽ và cũng như ông trời muốn Tử hoàn thành bức tranh vừa có cảnh lẫn có người mà đặc biệt người đó đứng lặng im một chỗ suốt một tiếng đồng hồ mắt luôn hướng cái nhìn về biển như đang trong chờ gì đó. Và thế là cũng hoàn thành xong bức tranh với sự hài lòng tuyệt đối, thu gọn đồ đạc chuẩn bị đi về nhưng khi nhìn ra vẫn thấy bóng người lặng yên. Với tính tình ít tiếp xúc với người lạ nhưng sao khi nhìn thấy bóng dáng đó như có một sự thu hút đặc biệt Tử phải bước lại bắt chuyện:

- Chào cậu.

- ...

- Cậu gì ơi – tiếp tục hỏi.

- Hử...xin lỗi tôi không nghe – người đó giật mình rồi trả lời.

- Tôi thấy cậu đứng đây lâu lắm rồi, cậu đang có tâm sự à – Tử đứng kế bên cùng hướng mắt ra biển.

- Có phải cuộc đời ngắn ngủi phải không bạn, cuộc sống không tốt đẹp như ta tưởng, không bao giờ có tuyệt đối mà chỉ mang tính tương đối, tình cảm của con người như lưỡi dao hai lưỡi và một khi chơi dao thì có ngày đứt tay – người đó nói giọng buồn.

- Đúng là như thế, nó cũng giống như nghệ thuật vẽ tranh vậy đẹp thì có đẹp nhưng mấy ai có thể nhìn thấy vẻ đẹp tiềm tàng của nó, có mấy ai cảm nhận được nó.

Cả hai cũng thở dài. Sau đó người đó nói:

- Nghe nói vậy chắc bạn là họa sĩ.

- Có thể nói vậy, mình là họa sĩ nghiệp dư, mình thích vẽ tranh vào lúc rảnh rỗi – Tử trả lời.

- Thế à bạn giỏi thế – người ấy đáp nhưng không cười.

- Bạn quá khen, hôm nay cũng nhờ bạn làm người mẫu mình mới có thể vẽ một bức tranh hoàn hảo như vậy, rất cảm ơn bạn – Tử cười một nụ cười tươi tắn.

- Vậy là tôi đã làm người mẫu không công cho bạn – người đó hỏi cắt cớ.

- Không công đâu bạn, vậy bạn muốn gì để mình trả coi như công bạn làm người mẫu – Tử trả lời có phần ngượng ngùng.

- Không đâu tôi chỉ hỏi cho vui vậy thôi, hihi, chứ đó giờ tôi chưa làm người mẫu cho ai bao giờ – người đó nói hơi mỉm cười.

- Như vậy thật là vinh dự cho tôi quá, vậy bạn có thể cho tôi mời bạn một bữa không coi như trả công bạn làm người mẫu cho tôi – Tử nói lời thành thật.

- Cái này à, hihi, tôi cũng hơi đói bụng – người đó hơi cười cười.

- Bạn có đi xe không hay để tôi chở, tôi biết chỗ này bán ăn rất ngon – Tử dụ dỗ.

- Tôi không có đi xe – người đó nói.

- Vậy lên tôi chở đi luôn – Tử nở nụ cười với người đó.

- Ủ – người đó cũng cười để lộ chiếc răng khểnh có duyên.

Tử gần như bị thu hút hoàn toàn bởi nụ cười ấy. Thế là cả hai vừa dẫn xe ra khỏi bãi cát thì điện thoại của người đó vang lên. Người đó bắt máy và trong vòng vài giây sau thì một chiếc xe máy chạy đến có vẻ hơi hấp tấp. Quay qua nói với Tử:

- Xin lỗi bạn nhe, nhà mình có chuyện gấp không đi với bạn được.

Nói xong người đó quay lưng chạy ngay có vẻ rất vội, Tử còn đứng đó còn ngơ ngác không biết chuyện gì xảy ra và chỉ ứ ở nói vọng theo:

- Bạn tên gì có thể ỉnh biết được không ?

- Trúc Nhân... Trúc Nhân.

Người đó nói khi leo lên xe, quay mặt lại cười rồi vẫy tay chào, tích tắc chiếc xe đã mất hút. Tử đứng đó mà lẩm nhẩm một mình:

- Trúc Nhân cái tên cũng hay đấy, quên xin số điện thoại cậu ta nữa để còn liên lạc. Không biết có còn gặp lại không.

Mặt trời tắt nắng nhường cho ánh sao chiếu gọi, Tử cũng lặng lẽ về nhà nhưng có điều tâm trạng cực kì hưng phấn vì đã hoàn thành bức tranh, một bức tranh Tử cho là hài lòng nhất và ẩn tượng để lại trong Tử đó là nụ cười cùng chiếc răng khểnh của người tên Trúc Nhân.

Sau chuyến thực tập ngắn ngày để làm tiểu luận cuối cùng thì Khương cũng về nhà và nghĩ thông suốt cho cái quyết định của mình đó là sẽ nói rõ mọi chuyện với cậu, về tới nhà vội bỏ hành lí đem theo món quà mua từ chuyến thực tập để sang tặng cậu nhưng vừa bước tới thì thấy trên cửa đề chữ “Bán nhà” Khương hoàn toàn bất ngờ và gần như chết đứng tại chỗ, lòng luôn tự hỏi tại sao cậu lại ra đi đột ngột như thế,

chẳng lẽ cậu muốn tránh mặt anh, nhưng anh chưa có trả lời, vẫn chưa nói lời yêu với cậu hay là sự im lặng của anh làm cậu đau lòng nên mới ra đi như vậy anh thật có lỗi, anh sẽ tìm và giải thích mọi chuyện. Cầm điện thoại lên và bắt đầu liên lạc với cậu rồi tới Hân và Tú nhưng đầu dây bên kia điều kiện lên một giọng nói quen thuộc:

- Thuê bao quý khách hiện không liên lạc được xin quý khách vui lòng gọi lại sao.

Rồi hàng chục cú điện thoại khác cũng như vậy vẫn không liên lạc được cuối cùng Khương cũng về nhà với tâm trạng bức không được vui vẻ lắm. Qua ngày thứ hai anh quay lại trường tìm tới lớp của cậu thì hay tin cậu đã chuyển trường khác, anh vô cùng thất vọng. Những ngày tiếp theo không có ngày nào khuôn mặt của Khương vui vẻ cả, đôi mắt thâm quầng và có chút sưng bởi vì mỗi khi nằm xuống thì hình ảnh của cậu chợt hiện về, từng đường nét từng cử chỉ từng nụ cười tất cả làm cho tim của Khương thổn thức. Anh tự trách bản thân mình sau không chịu nói sớm hơn biết đâu bây giờ anh đã có một tình yêu đẹp dù không biết tương lai sẽ đi về đâu nhưng anh sẽ cố gắng để giữ gìn tình yêu đó. Cộng thêm với việc sự hối thúc của mẹ và sự tấn công mạnh liệt của Vy cũng làm anh mệt mỏi. Khương cảm thấy hơi có lỗi với Vy, Vy đối xử với anh rất tốt nhiều lúc hai người đi chơi Vy chỉ lặng lẽ ngồi phía sau ôm eo, đầu tựa vào vai mà không nói lời nào, sẵn sàng ngồi đợi cả tiếng đồng hồ mà không than vãn một lời nào. Những điều đó làm cho Khương càng thấy có lỗi với Vy hơn. Khương nghĩ với một vẻ ngoài trong sáng như thế thì “Vy là một người con gái tốt rất đáng để yêu thương và quý mến”. Nhưng có một điều là trong tim Khương không có bóng hình của Vy mà chỉ có mỗi mình cậu.

Còn Vy thì đã hoàn thành kế hoạch của mình, tỏ ra vẻ ngây thơ trong sáng, tỏ ra mình là người hết sức hoàn hảo luôn lặng lẽ đứng bên Khương, bởi vì Vy biết thời gian sẽ xóa nhòa đi mọi thứ và rồi Khương sẽ chỉ thuộc về duy nhất một mình Vy, tốn bao nhiêu công sức mới đạt được mục đích không thể bỏ ngang chừng.

Có thể nói Vy là một người đẹp nhưng lòng dạ thì không đẹp luôn muốn chiếm hữu. Vy là một người con gái cũng biết yêu và cũng biết giành giật hạnh phúc của mình nhưng cách giải quyết vấn đề của Vy có hơi quá đã làm tổn thương nhiều người và có thể sẽ làm tổn thương chính bản thân mình. Nhiều lúc Vy gần như bỏ cuộc thì một ý nghĩ thoát qua giúp Vy lấy lại tinh thần đó là “Yêu sẽ xấu xa, yêu sẽ thành ít kỉ. Tự trách biết thế vẫn không ngừng yêu”. Nhiều lúc đi bên Khương Vy cảm thấy rất buồn vì sự thờ ơ của Khương nhưng Vy kiên quyết giữ nguyên lý tưởng của mình, nhìn vào đôi mắt Khương Vy nói:

- Anh Khương, em biết em không có vị trí nào trong trái tim anh, em biết tất cả, biết yêu anh là em sẽ khổ nhưng em vẫn không ngừng yêu anh, em yêu anh ngay lần gặp đầu tiên. Bây giờ anh chưa yêu em biết đâu sau này anh sẽ yêu em, em sẽ chờ cho đến một ngày, một ngày nào đó anh sẽ yêu em.

- Vy à.

- Anh đừng nói nhiều, ý em đã quyết, em sẵn sàng đánh đổi tuổi thanh xuân của mình để chỉ yêu mình anh.

- Em làm vậy có đáng không – đôi mắt buồn của Khương nhìn người con gái trong chiếc váy trắng tinh khôi.

- Đáng, đợi chờ người mình yêu là một điều hạnh phúc nhất – giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt đẹp không tỳ vết.

Có lỗi với Vy là một lẽ nhưng yêu cậu lại là một chuyện khác. Trái tim và lí trí có những ngôn ngữ riêng của nó. Vy chơi một nước cờ đối với hôn nhân mà hai bên sắp đặt để đánh vào đòn tâm lí của Khương một cách hiệu quả.

- Thưa hai bác con có chuyện muốn thưa – Vy nói khi ngồi cùng gia đình của Khương.

- Con cứ nói hai bác nghe, hay con muốn cưới gấp – ông bà lo lắng hỏi nàng dâu tương lai.

- Dạ không, con biết anh Khương một lúc chưa thể chấp nhận được con, con xin hai bác hãy cho anh ấy thêm thời gian – Vy nói giọng buồn làm cho cả nhà Khương bất ngờ.

- Trước sau thì cũng như nhau, tình cảm thì thời gian sẽ từ từ bù đắp – mẹ Khương nói.

- Con xin hai bác, hôn nhân không có tình cảm cũng như một cái vỏ rỗng như vậy cả hai sẽ cùng đau, con sẽ đợi khi nào anh ấy chấp nhận con, yêu nhau rồi tiến đến hôn nhân sẽ là một hạnh phúc viên mãn, con

chỉ mong yêu và được yêu.

- Vy – Khương có vẻ vô cùng xúc động.

- Con là một người con gái tốt, Khương hãy đối xử tốt với Vy nha con – ba mẹ Khương xúc động, mẹ Khương thì hơi sục sùi.

14. Chương 14

Kể từ khi trở về đất liền sau việc biết được con người thật của Khương cậu quyết định ra đi và cũng xin đổi trường học để tránh mặt, cậu không muốn nhìn thấy bóng dáng người mà cậu yêu lại làm cho tim cậu rỉ máu. Nhiều đêm thức trắng cậu ao ước được nghe một tiếng đàn hay một tiếng nhạc thân thương nhưng hoàn toàn không có chỉ có nỗi buồn và nỗi cô đơn vỗ về. Tinh thần cậu suy sụp hoàn toàn những người thân của cậu bao gồm Tú, Hân và mẹ cậu luôn quan tâm và động viên cậu hết lòng. Cứ nghĩ bản thân mình sẽ không thể nào chịu được nhưng rồi một ý nghĩ mạnh mẽ vùng sáng lên trong đầu, cậu phải bước tiếp phải nhìn vào tương lai không nên cứ nếu kéo quá khứ, quá khứ chỉ là một bước đệm cho ta bước lên tương lai, trong tương lai sẽ còn nhiều điều đang chờ đợi, đừng để quá khứ làm vướng bận, cuộc sống là phải học cách chấp nhận, chấp nhận để được bước xa hơn, cao hơn và vĩ đại hơn. Chính điều đó đã làm sống dậy một Nguyễn Trúc Nhân vui vẻ hăng say nồng nhiệt của ngày nào. Một trang mới mở ra cho cậu với bao điều mới mẻ đang chờ đợi cậu chinh phục dấu biết rằng nó đang có nhiều gian truân thử thách.

Ngày cuối cùng cậu đi trên bãi cát trắng chính là lúc cậu xếp quá khứ lại, cậu sẽ cố quên như chưa bao giờ được nhớ, cũng chính cái ngày đó cậu đã gặp một anh chàng họa sĩ nghiệp dư rất khôi ngô tuấn tú, nụ cười anh ta thật hiền ánh lên vẻ nhân hậu vô cùng. Cậu và anh ta chỉ có nói chuyện chút thì anh Tú điện thoại nói mẹ cậu bị tai nạn đang nhập viện điều trị, lập tức chạy tới bệnh viện tìm kiếm nhưng các bệnh viện đi qua điều xác nhận không có trường hợp tai nạn nào xảy ra và được đưa vào cả. Thế là cả hai một mỗi chạy về nhà, vừa tới cửa thì cậu đã gọi to:

- Mẹ, mẹ ơi.

Rồi thấy mẹ từ trong nhà bước ra cậu nhào tới ôm lấy người mẹ thân yêu rồi òa khóc như một đứa trẻ. Bà Chi nhẹ nhàng xoa đầu đứa con trai tội nghiệp của mình mà nói:

- Chuyện gì xảy ra với con vậy con trai.

- Con tưởng mẹ.... – cậu khóc nức nở.

- Bác ơi, sao hồi nãy con điện thoại sao không ai bắt máy, chạy tới nhà thấy cửa đóng rồi nghe hàng xóm nói bác bị tai nạn đưa vào bệnh viện – Tú nói muốn không thở ra hơi.

- Bác chỉ đi công chuyện một tí, vậy hai đứa tưởng bác... – bà cười, tay thì xoa đầu con trai mình.

- Bác làm con với nhóc muốn đứng tim, cũng mai bác không sao, vậy thôi con về, khi khác con lại ghé chơi, lần sau con sẽ chở Hân tới – Tú nói.

- Vào nhà nghỉ tí đi rồi về, tối rồi ở lại dùng cơm với bác và thằng Nhân luôn – bà Chi mời.

- Ở lại đi anh, trời tối rồi – cậu đã nín khóc quay qua nói với Tú.

- Thôi để anh về, tại có tí việc hơi bận – Tú từ chối.

- Anh có việc gì bận ngoài đi chơi với chị Hân – cậu cười làm Tú bối rối.

- Thôi đừng chọc anh nữa, để nó về không thôi con Hân nó giận – bà Chi bình vực.

- Dạ vậy thôi con về, anh về nha Nhân, chúc cô với nhóc buổi tối vui vẻ – nói xong Tú quay đi.

Sau khi Tú về hai mẹ con cậu vào nhà ăn cơm, một bữa ăn đầm ấm của hai mẹ con diễn ra trong một ngôi nhà hạnh phúc của hai mẹ con.

Ngôi trường mới bắt đầu một cuộc sống mới nhưng dần cậu cũng thích ứng nhanh chóng, quen với những người bạn mới và dĩ nhiên với tính tình của cậu thì được nhiều người quý mến, và dĩ nhiên đồng hành với

cuộc sống mới đó là Tú và Hân. Nhắc đến Tú và Hân thì thân phận cả hai bị bại lộ, những trái tim khao khát yêu nhau đã tìm đến với nhau dù bất chấp luật lệ được đặt ra, họ biết sẽ còn nhiều khó khăn đang ở phía trước nhưng vẫn cùng nhau bước vì những trái tim đang khao khát yêu đương cháy bỏng.

Tại một quán cà phê gần trường Đại học cậu đang học:

- Ê mấy đứa có tin vui nè muốn nghe không – con Phương lên tiếng khi cả đám ngồi uống nước – Cuối tuần này chú tao có tổ chức cuộc triển lãm tranh kèm một buổi party tụi bây muốn đi không.
- Triển lãm tranh á, chán phèo – thằng Toàn phán.
- Bởi vậy con người mày không có một chút gì gọi là thưởng thức nghệ thuật, thôi về nhà với mẹ đi cưng ơi
- Lan nhỏ có mái tóc đuôi ngựa lên tiếng chửi thằng Toàn.
- Mấy tụi bây nhồi quá, im hết coi, để cho thằng Nhân nói thử coi – Phương nạt.
- Lâu lâu tụi mình đổi không khí một chút chắc không sao đâu hé Phương, cuối tuần này rảnh nó không đi thì tụi mình đi – cậu im lặng nghe và bây giờ lên tiếng.
- Rồi ý kiến hay đó Nhân, Toàn mày không đi thì ở nhà với mẹ đi – Phương chọt tặc.
- Đi, tao đi nữa đừng bỏ rơi tao – Toàn nịt nọt vang xin.
- Chị đổi ý rồi, cưng ở nhà đi – Phương vẫn thái độ chọt tặc.
- Đi mà tao năn nỉ đó, nói lời nào giúp tui đi Nhân – quay sang nhờ cậu vì biết cậu sẽ bình mình.
- Thôi Phương ơi, Toàn nó biết lỗi rồi thôi cho nó đi chung với, bỏ nó tội nghiệp một mình, nó hông đi lấy đâu xe chở tui – cậu nói giúp – với một điều kiện.
- Cái gì cũng được, đi chung là được rồi – mắt Toàn chớp chớp.
- Trả tiền châu nước – cậu phán làm cho Lan và Phương cười hớ hớ còn Toàn thì xụ mặt.
- Rồi, đồng ý, cậu chơi ác với tui đó nhe Nhân, hic – Toàn buồn bã mà nói.
- Ok, quyết định vậy – Lan hồ hởi.

Sau đó tất cả lần lượt ra về, cậu thì đang rất háo hức muốn biết xem triển lãm tranh là như thế nào vì đó giờ cậu chưa từng được đi xem. Cái sự háo hức đó kéo dài đến cuối tuần. Tất cả mọi người chuẩn bị xong xuôi và đến chỗ hẹn của Phương. Cậu và 2 người còn lại vô cùng choáng ngợp với không gian của buổi triển lãm, phóng viên trong nước và ngoài nước tấp nập ra vào ngược xuôi, còn có những nhà họa sĩ từng danh trên thế giới cũng tụ họp về đây. Các khách khứa ăn mặc sang trọng thể hiện tầm vóc của các doanh nhân thành đạt, nhân viên thì áo quần tươm tất bóng bẩy, các anh vệ sĩ thì đứng xếp hàng nghiêm trang, tất cả những thứ đó thể hiện đẳng cấp của dòng họ Lâm, và mai mần cho cậu cùng 2 người kia được quen biết dòng dõi họ Lâm đó là Lâm Nhã Phương cháu gái của họa sĩ nổi tiếng là Lâm Phong. Đã được biết trước buổi lễ triển lãm tranh rất là trang trọng nên cậu cùng hai người kia ăn mặc rất lịch sự.

15. Chương 15

Lan thì mặc một chiếc váy trắng tinh khôi, Phương thì màu hồng phấn nhẹ nhàng, cả hai trong thật nữ tính khác xa với thường ngày dữ dằn và đanh đá. Toàn khoát trên chiếc áo sơ mi trắng, cái quần âu màu đen cùng kết hợp với chiếc áo gi-lê cách tân trong thật hiện đại còn cậu thì với chiếc áo sơ mi màu hồng nhạt kết hợp cùng chiếc quần âu và áo ghi-lê màu bạc sang trọng và điểm nhấn tổng thể trên trang phục của cậu là chiếc nơ bướm trên cổ áo. Đầu tóc và giày được chọn cho phù hợp nhất. Phương ra đón các bạn rồi khoát tay lên cậu, còn Lan thì khoát tay lên Toàn cả 4 làm nên 2 cặp đôi đẹp nhất của buổi triển lãm. Khi 4 người họ bước vào thì hàng ngàn con mắt phải trầm trồ khen lên khiến cho cậu vô cùng ngượng ngùng.

Buổi triển lãm được bắt đầu, cậu và những người bạn cùng nhau đi xung quanh xem các tác phẩm tranh nghệ thuật, những bức tranh tuyệt đẹp và giá những bức tranh cũng trên trời. Rồi một bức tranh lọt vào mắt cậu khiến tâm trạng cậu dâng lên một cảm xúc khó tả và từ đâu có một người đứng vào cậu khiến cậu

giật mình. Người đó mặc nguyên một bộ vest màu trắng trong thật hiện đại và trẻ trung, người đó nhìn cậu một lúc rồi nói:

- Hình như chúng ta đã từng gặp nhau.
- ... – cậu nhìn người con trai.
- Bờ biển... Trúc Nhân/là bạn – cả hai đồng loạt hô lên rồi một tràng cười sảng khoái.
- Rất vui được gặp lại bạn, bạn làm gì ở đây – Dương Tử mừng rỡ.
- TỨC nhiên là đi xem tranh, có một người bạn mời tôi đến đây – cậu vui vẻ nói.
- Thế à, tôi cũng vậy. Cậu có thể cho tôi xin số điện thoại để tiện liên lạc không vì tôi chưa thực hiện được lời hứa của mình với bạn – Tử nói.
- Lời hứa.....à...tôi tưởng đâu anh quên rồi chứ – cậu cười chiếc răng khểnh để lộ trông đáng yêu.
- Tôi không quên, vậy có được không – Tử chờ đợi.
- 01xxxxxxxxxx, từ hôm đó tới giờ mà chưa được biết bạn tên gì – cậu hỏi.

Câu hỏi của cậu vừa dứt thì Tử chuẩn bị trả lời thì có một người chạy đến ôm lấy anh cười rạng rỡ và người đó cậu biết.

- Anh Tử anh về nước hồi nào mà không báo cho em hay một tiếng, hồi nãy không gặp cô chú thì em cũng không biết anh về hồi nào, anh xấu quá vậy – người con gái đó là Lan, sau đó quay qua với cậu – nãy giờ cậu đi đâu tụi mình tìm quá trời – quay lại với Tử – xin giới thiệu với anh đây là Nhân bạn học chung lớp với em, giới thiệu với Nhân đây là anh Dương Tử là anh họ của mình, hai người làm quen nhau đi.
- Vậy anh là Dương Tử – cậu cười cười – mai mốt để em gọi anh là anh chứ gọi bạn không phải phép cho lắm.
- Không sau yêu cầu Nhân cảm thấy thoải mái là được rồi – Tử nở nụ cười quyến rũ chết người.
- Cậu thấy bức tranh đó không, đấy là bức tranh tôi vẽ hôm bữa – Tử chỉ.
- Rất có hồn và rất đẹp – cậu nói.
- Cũng nhờ vào người mẫu nên bức tranh mới có hồn và sống động như thật – Tử ngợi khen cậu.

Bấy giờ Lan đứng bên ngoài ngơ ngác mà theo dõi cuộc đối thoại của cậu và Dương Tử mà không hiểu gì hết, có cảm giác bị bỏ rơi nên Lan nhanh chóng nhảy vào:

- Hai người quen nhau à.
- Ủ, tui với anh Tử quen nhau trước rồi – cậu nhìn Lan nói mà cười với Tử.
- Trời ơi à, sao không nói sớm làm người ta hồ hăng – Lan than vãn – ủa mà sao hai người quen nhau khi nào sao tui hổng có biết gì hết trơn vậy, sao chưa nghe cậu nói vậy Nhân.
- Chuyện dài lắm gái ơi, để khi nào rảnh rồi anh nói cho nghe – Tử an ủi Lan.
- Hai đứa đi đâu vậy làm tụi này kiếm muốn chết – Toàn và Phương ở đâu xuất hiện.
- Giới thiệu với hai tụi bây đây là anh Tử anh họ của tui – Lan nhìn Toàn và Phương – giới thiệu với anh đây là Toàn và nhỏ Phương bạn em, bốn tụi em học chung và chơi thân với nhau.
- Chào em/chào anh – bắt tay nhau cười tươi.
- Buổi party sắp bắt đầu rồi chúng ta đi thôi – Phương lên tiếng hối thúc.

Cậu bị choáng ngợp trước vẻ đẹp kiêu xa của phòng rở chức party, một màu trắng tinh khôi, những lọ hoa hồng đẹp lộng lẫy và kiêu xa, đèn thủy tinh sáng lấp lánh làm cậu nhớ đến đại dương quê hương thứ hai của mình vì nó giống những chú cá phát sáng chứ lập lờ lượn quay làm sáng cả một vùng âm u tối tăm.

Lời nói của chú nhỏ Phương vang lên mọi người chính thức bước vào bữa tiệc. Đèn xung được tắt hết chỉ còn lại một vài tạo nên một không gian lãng mạn rồi từng cặp một dìu nhau ra giữa của bữa tiệc để cùng nhau khiêu vũ, nhìn mọi người khiêu vũ cậu ước gì mình cùng với Khương cùng nhau khiêu vũ thì hay hết biết nhưng đó chỉ là giấc mơ, trong tim cậu bỗng chợt thấy đau. Cậu không ra nhảy vì cậu không biết nên đành để Phương nhảy cùng Dương Tử. Không gian quá choáng ngợp cậu đành kiếm một nơi nào đó yên tĩnh nên đã đi ra phía hành lang nơi gió đêm thổi vào mát rượi, cậu thấy nhẹ người trong lòng, chiếc nhẫn ngọc trai đen lại phát sáng.

Còn 2 đêm nữa mới là ngày trăng tròn nhưng sau hôm nay cậu cảm thấy hơi khó chịu chắc do tác dụng của chất độc tình yêu, cơ thể cậu bắt đầu nóng rang tuy đang đứng nơi có rất nhiều gió đang thổi lòng lộng, những cơn đau như giầy vò thân xác cậu, chợt giọt nước mắt khẽ rơi. Cố chịu đựng nhưng dường như không có sức cơ thể gần như ngã quỵ thì có một vòng tay ôm cậu từ phía sau, người đó không ai khác đó là Dương Tử, dìu cậu đến một chỗ thoáng và ân cần hỏi:

- Em làm sao vậy, có cần anh kêu tụi bạn em không?
- Ô...không cần đâu anh, em chỉ hơi mệt chút – mỗi hồi nhể trên khuôn mặt xinh đẹp của cậu.
- Có cần anh đưa em về không, anh thấy em không ổn – vẻ mặt Tử vô cùng lo lắng và xót xa.
- Thôi để em tự về được, anh không cần đưa em về – cậu nói giọng thì thào.
- Không được, để anh đưa em về, với tình hình này thì ... – Tử kiên quyết.

Nói xong Tử dìu cậu ra khỏi bữa tiệc lên chiếc xe màu trắng sang trọng và thẳng tiến về nhà của cậu. Trên xe cậu cố gắng lấy điện thoại nhắn cho tụi bạn của mình và gọi cho Hân. Suốt đoạn đường về Tử không ngừng hỏi thăm nhưng cậu chỉ trả lời câu được câu hông điều đó làm Tử vô cùng lo lắng. Về đến nhà của cậu thì thấy có hai bóng dáng của 3 người ra đón. Họ dìu cậu xuống xe và nói lời cảm ơn rồi nhanh chóng đưa lên một chiếc xe đang đậu sẵn và rồi mất hút trong màn đêm tĩnh lặng. Còn bà Chi nhìn theo lòng buồn, quay qua Tử bà hỏi:

- Cháu là bạn của nó.
- Dạ, khi nãy đang trong bữa tiệc thấy cậu ấy mệt nên con đưa cậu ấy về, cậu ấy bị sau vậy cô – Tử có vẻ quan tâm.
- Cháu yên tâm, Nhân nó không có gì đâu chỉ là lâu lâu bị cảm thông thường thôi, cảm ơn cháu đã đưa nó về – bà Chi cảm kích vô cùng.
- Dạ không có gì, cho cháu xin phép về, có gì mai cháu quay lại – cuối đầu chào bà Chi rồi lên xe quay lại bữa tiệc để đón ba mẹ của mình mà lòng đầy thắc mắc.

Còn về phần cậu khi lên xe, cơn đau ngày một nặng thêm, Tú và Hân nhìn thấy mà xót xa nhưng không làm gì giúp được. Xe chạy bon bon tới một bãi biển gần đó, Tú dìu cậu xuống ngồi trên một tảng đá, sóng biển kêu rì rào. Quá trình biến đổi được bắt đầu, từng chiếc vẩy sáng bóng được thay thế lớp da dưới chân, cơn đau khiến cậu muốn ngất đi. Màu máu hòa lẫn dòng nước biển lạnh muốt, đôi mắt đen tròn giờ đã đổi thành màu nâu đồng nhưng một viên hổ phách, cuối cùng thì chiếc đuôi cũng mọc ra. Cả người cậu nằm mặt nhôai trên tảng đá ấy. Đến lượt Hân biến đổi, do là một người cá thuần chủng, việc biến đổi không quá đau đớn, cởi bỏ quần áo bên ngoài ra rồi bước xuống biển, miệng nhắm một câu gì đó dòng nước biển ôm lấy cả thân người Hân, vọt cao lên không trung sau đó tách ra một nàng tiên cá xinh đẹp bước ra từ trong xoáy nước và rơi xuống biển. Cái khoảnh khắc ấy lần đầu tiên trong đời Tú được thấy, nó đẹp một cách lộng lẫy và kiều xa, nó khác xa với sự đau khổ của cậu.

Christiana bơi đến bên cạnh cậu nằm cùng Tú kéo cậu xuống biển. Trước khi hai người lặn xuống biển thì Tú về không đành lòng rời xa Hân, người mà Tú yêu, tay cứ nắm lấy tay của Christiana như không muốn rời, cặp mắt long lanh tràn ngập yêu thương nhìn đắm đuối. Bấy giờ Chritiana lên tiếng :

- Em yêu anh.
- Anh cũng yêu em, sẽ sớm gặp lại em chứ – Tú giữ nguyên đôi mắt chỉ nhìn mỗi nàng tiên cá ấy.
- Sẽ sớm gặp lại, em sẽ nhớ anh nhiều.

- Anh cũng vậy.

Rồi một nụ hôn cấm được hai kẻ si tình trao cho nhau nồng nàn và thắm thiết. Hôn nhau như không muốn rời nhưng cũng phải đến lúc kết thúc. Từ biệt Tú cậu và Christiana lặng xuống biển và biến mất. Sau đó Tú quay lại xe và cũng nhanh chóng rời khỏi đó. Màn đêm đồng lõa cho những điều huyền bí đang diễn ra.

16. Chương 16

Chiều hôm sau khi Tử quay lại gọi mãi mà không thấy ai ra mở cửa định qua về thì cửa mở, bà Chi bước ra với khuôn mặt trắng bệch.

- Cô có sao không – Tử bước lại dìu bà Chi vào nhà – Nhân chưa về sao cô.

- Cô hơi mệt tí, Nhân nó chưa về, sao cháu lại tới đây – bà Chi nói.

- Cháu quay lại xem Nhân về chưa để hỏi thăm sức khỏe, cô bệnh rồi cô nghỉ đi, cô ăn gì chưa – Tử ân cần hỏi.

- Để cô nghỉ tí khỏe lại rồi đi mua gì ăn tạm cũng được.

- Như vậy không tốt cho sức khỏe của cô đâu, thôi cô nằm nghỉ đi để cháu nấu cái gì cho cô ăn – ân cần chu đáo với bà Chi.

- Thôi cháu về đi cô tự lo được – bà Chi từ chối.

- Không được, cô nằm nghỉ đi – Tử cương quyết.

Nói xong Tử đỡ bà Chi lại giường nằm và bắt đầu tất bật cho việc nấu một nồi cháo. Mở tủ lạnh lấy những thứ cần thiết, Tử sẽ nấu một cháo thịt băm. Tuy sống ở nước ngoài trong khoảng thời gian du học nhưng Tử vẫn thường tự tay nấu ừ. Trong títt tất đã hoàn thành một tô cháo nghi ngút khói và mùi thơm lang tỏa khắp phòng. Đỡ bà Chi ngồi dậy rồi đút từng muỗng cho bà, bà Chi thì vô cùng xúc động gần như muốn khóc, một người giàu có xa lạ lại tốt với bà như thế điều đó cảm động muốn phát khóc.

- Cháo nấu ăn ngon lắm – bà Chi tấm tắc khen.

- Dạ, vậy cô ăn thêm nhiều vào cho lại sức – Tử cười.

- Sau này ai làm vợ cháu chắc hạnh phúc lắm – bà Chi phán.

- Cháu cũng nghĩ vậy – Tử đỏ mặt tỏ ra ngượng ngùng.

Sau đó hai người lại tiếp tục trò chuyện cho tới khuya. Dương Tử thấy cũng khuya nên xin phép ra về, trước khi ra về còn nói một câu với bà:

- Mai cháu lại đến.

Thế là ngày nào Tử cũng đến chăm sóc cho bà, dường như có một động lực nào đó để lôi kéo anh ở lại ngôi nhà này. Bước vào phòng của cậu, căn phòng giản dị rất giống chủ sở hữu của nó. Cầm một khung hình của cậu lên lòng Tử chợt cười trong vô thức, bức hình với nụ cười sáng chói, chiếc răng khểnh đáng yêu nhưng trong đôi mắt ẩn lên một chút gì đó buồn xa xăm, một đôi mắt đen sáng bóng và biết nói.

Đi lại khung cửa sổ để ngắm nhìn quan cảnh, đứng một lúc đủ lâu để cho tâm hồn thanh thản không vướng bận một chút muộn phiền, khi đã đủ thoải mái trong người Tử tính đi ra khỏi phòng cậu thì vô tình trong lúc đi qua thì có một quyển nhật kí rớt xuống làm rơi ra một tờ giấy. Tử vội nhặt lên tính cất vào chỗ cũ nhưng do tính tò mò nên Tử đã mở ra xem, thì ra đó là một bài thơ viết ngẫu hứng, mộc mạc giản dị nhưng rất gần gũi:

“ Ánh trăng mờ chiếu rọi, Soi sáng bóng dáng ai,

Làm tim tôi thổn thức, Nhưng người nào có biết,

Lời nói cai nghiệt kia, Đã giết một trái tim,
Đau thương và tuổi nhục, Vết thương rồi sẽ lành,
Nhưng sẽ là vết sẹo, Dấu vết của hôm nào,
Sẽ hằng mãi trong tim.”

“ Dẫu biết là trái ngang, Nhưng sao vẫn mãi yêu,
Thôi thì dừng lại nhé, Tạm biệt người tôi yêu,
Cầu mong người hạnh phúc, Chúc phúc mãi cho người,
Biết cố quên là nhớ, nên cố nhớ để quên,
Thời gian sẽ phai nhòa, Mong yêu thương tan biến,
Khép trái tim này lại, Để không phải tổn thương.”

Đọc xong bài thơ Tử cười, Tử nghĩ không ngờ cậu yêu quá rồi khi thất tình lại làm ra bài thơ vừa có cảm xúc lại vừa dí dỏm như vậy, và đập vào mặt là nhan đề của trang nhật kí “Những kí ức buồn”, tính đọc tiếp nhưng chợt ngồi cửa có tiếng gọi ý ới nhanh chóng Tử để quyển nhật kí vào chỗ cũ và ra mở cửa.

- Ủa sao anh ở đây – tiếng của Lan.

- Anh tới thăm Nhân nhưng cậu ta không có nhà nên cô mời anh vào dùng nước, rồi mấy đứa đi đâu đây – Tử viện lí do hết sức chính đáng.

- Thì cũng như anh đến thăm vì mấy ngày nay cậu ấy không có đi học, điện thoại thì không bắt máy nên tụi em lo nên mới đến nhà coi tình hình sao – nhỏ Phương nhanh nhẹn đáp.

- Vậy à, anh em mình giống nhau quá – Tử cười.

Rồi bà Chi từ nhà sau bước ra với vẻ mặt tươi cười rạng rỡ chứng tỏ bệnh tình của bà đã khuyên giảm:

- Mấy con vào nhà chơi, Nhân nó chưa có về.

- Bị gì vậy bác – Toàn lên tiếng.

- Nhân nhà cô bị bệnh nên phải đi điều trị một thời gian, nó sẽ nhanh chóng quay lại thôi, các cháu đừng quá lo lắng – bà Chi cố nói vẻ vui để che đi nỗi buồn trong lòng.

- Tụi con đâu có nghe Nhân nói có bệnh gì đâu – Phương lại lên tiếng.

- Chắc nó không muốn các con lo lắng – bà Chi cười hiền.

Tử ở đằng sau bưng nước ra mời Toàn, Phương và Lan. Anh tiếp các cô cậu như đây chính là nhà của mình vậy. Nhưng khoảng được một lúc sau thì cửa chính lại vang lên một lần nữa. Lần này bà Chi đi ra mở cửa. Vừa mở cậu ôm trầm lấy người mẹ thân yêu của mình sau bao ngày nhớ nhung, bà Chi xoay nhẹ đầu cậu, nhìn xung quanh thấy nhà có nhiều người đậm ra ái ngại vô cùng.

- Chào mọi người – cậu nói câu đầu tiên sao khi chấp dứt màn ôm lấy bà Chi.

- Đi đâu mấy hôm rài mà không nói một tiếng vậy, bệnh gì sao không nói tụi này nghe – Toàn sốt sắn quan tâm Nhân.

- Tú, Hân đó hả vào nhà đi hai đứa – bà Chi bảo.

17. Chương 17

Hết sức xúc động vì lời nói của Toàn, thấy Tú và Hân bước vào cậu giới thiệu nhưng chưa gì Tú đã chen vào nói:

- Mình là Tú anh của nhóc Nhân và đây là người yêu mình, cô ấy tên là Hân – Tú vừa nói xong bị Hân nhéo một cái đầu điên vì cái tội ăn cơm hớt.

Cả đám thấy vậy cùng nhau cười to, Tử từ phía sau đi tới trước mặt cậu, đôi mắt quan tâm mà hỏi:

- Em không sao chứ.

- Ồ...ơ...em không sao, anh là...- cậu cố nhớ nhưng không tài nào nhớ được.

- Mới có mấy ngày mà quên anh rồi sao – Tử cười hiền.

- Anh họ tui tên Dương Tử đó, không phải hai người quen biết nhau trước sao – Lan nhảy vào.

- À, hihi, em nhớ rồi, thất lễ với anh quá.

- Chào cậu mình tên Hân, rất vui làm quen với cậu – Hân đưa tay bắt tay làm quen.

- Chào cậu, rất vui được gặp các cậu – Tử bắt tay lại với Tú và Hân.

Mọi người vui vẻ với nhau, thấy vậy bà Chi đề nghị:

- Hôm nay có mặt đông đủ, thôi để cô đi chợ mua gì về làm ăn coi như họp mặt gia đình.

- Dạ đồng ý – mọi người hô to.

Thế là một bữa cơm thân mật được diễn ra hết sức ấm cúng với sự có mặt của Tú, Hân, Toàn, Phương, Lan, Tử, cậu và bà Chi. Có một điều làm cho Lan thắc mắc:

-“Tại sao anh Tử lại hăng hồ như vậy, làm sao anh ấy lại xuất hiện ở đây, tại sao 2 người đó lại quen biết nhau từ bao giờ, một điều nữa là từ đó giờ anh ấy chưa hề nấu ăn trước mặt người lạ....???”

Còn Tú và Hân thì cứ quẩn quýt với nhau, họ đúng là một cặp trời sinh, luôn dành những cử chỉ thân mật cho nhau, Phương và Toàn thì miệng không ngừng xuýt xoa:

- Anh Tử ơi anh cho em nhận anh làm sư phụ nha, anh nấu ăn còn ngon hơn mấy thợ nấu ở nhà hàng nữa đó – Phương tấm tắc khen ngon.

- Em công nhận một điều là anh nấu ăn ngon tuyệt cú mèo, anh dạy em với để mai mốt em nấu cho người yêu em ăn – Toàn khâm phục tài nấu của Tử.

- Hai tụi bây đừng có mơ, muốn gì phải qua tao trước cái đã, đúc lốt thì còn nghe được, còn không thì bầm nút biến khỏi cô quét nhe mấy cưng – Lan làm bộ nói.

- Mày khỏi đi, anh Tử nhận hay không thì tùy anh, với lòng ngưỡng mộ cao ngất ngưỡng đó tao mong anh sẽ cảm động, còn tiền đúc lốt ày hả nằm mơ chưa thấy mờ mờ nữa con, phải không Toàn – Phương chế giễu lại Lan.

- Đồng ý hai tay hai chân cho bé Phương –Toàn tung hứng với Phương để chọc quê Lan.

Rồi những tràng cười sảng khoái vang lên làm cho căn nhà thông thường cô quạnh ngày hôm nay trở nên ấm cúng một cách lạ thường. Trời cũng đã về khuya mọi người ra về, Tử là người ra về sau cùng vì còn đứng trò chuyện với cậu một lúc:

- Cảm ơn anh vì bữa tối ngày hôm nay – cậu nói.

- Ồ, không có gì đâu em, anh vẫn còn chưa thực hiện lời hứa của mình – Tử nhắc nhở.

- Trời bỏ cái lời hứa đó đi, em coi như hôm nay anh thực hiện lời hứa rồi – cậu nói vui vẻ, nở nụ cười.

- Không, cái này khác, hôm nay là anh chỉ mới dùng có một chút xíu công sức sao mà xứng đáng với công sức người mẫu của em – Tử quả quyết là như vậy.

- Rồi rồi anh khó khăn quá – cậu cười để lộ chiếc răng khểnh có duyên.
- Khi nào em rảnh anh sẽ mời em một bữa thịnh soạn – Tử nở nụ cười chết người.
- Không cần tốn kém đâu anh – cậu từ chối.
- Quyết định vậy đi, anh về, hẹn gặp em vào một ngày không xa – Tử tạm biệt.
- Chào anh, chúc anh có buổi tối ngon giấc – cậu vẫy tay chào khi anh quay ra xe.
- You too – anh nói vẫy tay chào lại.

Thế là xe lẳng bánh mắt hút trong màn đêm. Đóng cửa lại và cậu đi lên phòng và tắt đèn đi ngủ, trong giấc ngủ cậu mơ màng bắt gặp lại nụ cười của Khương người làm cho trái tim cậu rĩ máu. Một khung cảnh huy nga tráng lệ người người xếp hàng thẳng lối, một chàng trai áo quần bảnh bao khoác trên người bộ -lê đen sang trọng, một bài thánh ca vang lên “tên ten ten ten tên ten ten ten...”, một người với bộ sa-rê trắng tinh khôi đang nước lên khoát tay chàng trai ấy, hai người nhìn nhau cười hạnh phúc. Vị mục sư hỏi chàng trai:

- Con có bằng lòng lấy người đứng bên cạnh con làm vợ dù cho có đau yếu bệnh tật hay không?
- Con đồng ý – chàng trai nhìn người kế bên nở nụ cười hạnh phúc.

Vị mục sư nhìn người kế bên hỏi:

- Con có bằng lòng lấy người con trai đứng kế bên con làm chồng dù cho có đau yếu bệnh tật hay không?
- ... – người đó thẹn thùng.

Người đó đỏ mặt tỉnh nói câu “con đồng ý” thì có một cô gái mặc nguyên bộ váy cưới màu trắng chạy tới tán vào mặt người đó một cái thật mạnh khiến khóe môi bật máu. Người con gái đó mắng:

- Mày là thằng biến thái hãy tránh xa chồng tao, Khương chỉ thuộc về con Vy này, mày không có cửa đâu thằng bệnh hoạn biến thái kia – nụ cười mang rộ.

Nhìn người con trai đang tay trong tay Vy người đó không ai khác là Khương như cầu xin nhưng nhận lại chỉ là cái nhìn lạnh buốt cùng nụ cười điệu cợt lời nói cay độc:

- Anh xin lỗi Nhân à, người anh yêu là Vy chứ không phải em, em là một thằng bệnh hoạn, anh không muốn lấy một thằng bệnh hoạn làm vợ đâu.

Cả khán phòng ngập tràn tiếng cười khinh bỉ, nước mắt giàn dụa cứ không ngừng cùng nhau rơi, cậu đứng dậy vụt chạy nhanh khỏi phòng và trước khi khuất bóng cậu còn nghe lời nói vang dội của Vy:

- “Con bằng lòng lấy anh Khương làm chồng hợp pháp và sẽ yêu anh ấy trọn đời.”

Tim cậu như hàng ngàn mũi tên đâm vào nó rách nát, cứ chạy chạy lên đến một mỗm đá nhô ra ngoài biển, không suy nghĩ gì nhiều cậu lao xuống biển kết thúc cuộc đời tuổi nhục của mình. Vừa lúc sóng biển đập vào mặt là lúc cậu giật mình tỉnh giấc, vẫn còn cái cảm giác ê buốt trên khuôn mặt và lẳng tảng những giọt nước mắt còn chưa kịp khô trên má.

Giấc ngủ đã không trở lại được với cậu, trên tay cầm bức hình của Khương mà tim cậu đau nhói, cậu nói với bức hình:

- Đến khi nào em mới thôi nhớ về anh, đến khi nào em mới có thể quên được sự hiện diện của anh trong tâm trí em. Phải chi chúng ta đừng gặp nhau và em đừng nói em yêu anh thì giờ đây có lẽ sẽ khác phải không anh, phải chi anh đừng nói những lời cay nghiệt kia thì tim em sẽ không đau nhói đến dường này.
- Em đã hứa với chính mình sẽ cố quên được anh, ngày mai em sẽ quên anh nhưng giờ thì hãy cho em được nhớ về anh, chỉ một lần duy nhất này thôi, một lần cuối này thôi anh nhé. Khương à, em yêu anh.

Ôm bức hình Khương vào lòng, cố ngăn dòng nước mắt rơi và thế rồi cậu một lần nữa chìm vào giấc ngủ, một giấc ngủ không mộng mị và không còn hình ảnh của Khương.

Ở một phương trời xa ấy Khương cũng đang nằm suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra với mình. Khương tìm kiếm cậu suốt mấy tháng nay nhưng đều bặt vô âm tín, cố liên lạc với Hân và Tú nhưng hoàn toàn

không thể được. Buồn là một chuyện nhưng bây giờ trong Khương đang nổi lên một cảm xúc mới đó là có chút tình cảm với Vy. Khương không biết đó có thể gọi là tình yêu hay không hay chỉ là sự kính trọng của một người đầy nghị lực và mạnh mẽ quyết kiên trì theo đuổi lí tưởng của mình như Vy, anh không thể phân biệt đâu là đúng đâu là sai, mọi thứ như một đống hỗn độn đang đợi anh sắp xếp lại. Còn với cậu thì vẫn nhớ như in cái bóng dáng cao cao nhỏ nhỏ, nước da trắng trắng, nụ cười tỏa sáng với chiếc răng khểnh có duyên. Rồi một đôi mắt nhìn anh buồn sâu thẳm nó cứ ám ảnh anh.

- Nhân à, hiện giờ em ở đâu, em có biết anh nhớ em rất nhiều không, anh xin lỗi vì là không nói cho em biết sự thật sớm hơn, anh thật đáng trách. Em hãy xuất hiện trước mắt anh một lần đi, hãy để cho anh xác định lại tình cảm của mình là anh yêu em hay là yêu Vy hay chỉ là những rung động hồi hộp cho những điều mới mẻ, anh xin em đó Nhân à, làm ơn hãy xuất hiện.

Giọng nói của Khương thoáng buồn và chất chứa nhiều tình cảm trong đó, con tim thì hướng về cậu nhưng lý trí thì có chút gì đó nghiêng về Vy. Khương phải làm sao khi đặt cậu và Vy vào một bài toán với hai ẩn số nhưng mới chỉ biết được một phương trình.

18. Chương 18

- Bắt nó lại cho tao, không bắt được nó thì đừng hòng tao trả một xu nào – Vy nói lớn với mấy thằng cô hồn cát đẳng, bọn người mà Vy muốn.

- Dạ chị cho em 10 phút nữa là sẽ tóm được người chị cần – thằng cô hồn đó nói.

Vy liếc hẩn với nữa con mắt làm hẩn khiếp sợ. Vy ngồi trong ngôi nhà hoang mà chờ đợi, kế bên cô có hàng chàng vệ sĩ cao to lực lưỡng, chưa đầy 10 phút thì một nhóm người chạy vào còn đem theo một cô gái, cô gái đó không ngừng la hét.

- Thả tao ra lũ chó.

- Chị em đã đem nó tới cho chị – thằng đầu xỏ không quan tâm đến sự la hét của cô gái mà nhìn Vy nói.

Vy từ từ tiến lại cầm mặt cô gái đó rồi tán một bạt tay, năm đầu tay hiện trên gương mặt của cô gái xấu số đó.

- Mà biết tại sao mày bị tán không con khốn – Vy bình thản nói.

- ... – cô gái nước mắt giàn giụa.

- Tội là mày dám tiếp cận để lấy tình cảm của chồng tương lai của tao – Vy ném một sấp hình vào mặt cô gái tội nghiệp.

- T...ô...i khô...ng c...ó – cô gái lắc đầu, nước mắt không ngừng tuôn rơi.

- Mày còn trời, chứng cứ rõ ràng, tao đã cho người cảnh cáo mày rồi mà mày vẫn bén mảng lại gần chồng tao, mày muốn chết lắm phải không con khốn kia – Vy giận dữ.

- ... – cô gái khóc nức nở.

- Hôm nay tao sẽ ày biết thế nào là lễ độ dám xem thường lời nói con này, tội bây hãm hiếp nó cho tao – Vy lạnh lùng.

Cả lũ cô hồn thích thú nhào đến vuốt ve, xé quần áo cô gái. Mặc cho cô gái la hét bọn chúng vẫn nhào tới xé banh hết trang phục.

- Chị ơi, em xin chị tha cho em, em biết lỗi rồi, em không dám tái phạm nữa.....á...á...á...xin tha cho em....tội bây tránh ra, tránh xa tao ra.

Thấy cô gái đó la hét vang xin dữ quá Vy cũng không đành lòng nhìn thấy cảnh đó, một chút lương thiện trong Vy sống lại. Vy kêu cả đám dừng tay.

- Thôi được lần này tao tha ày, nghĩ cũng là thân phận con gái với nhau nên tao có chút nhân từ.
- ... – cô gái mừng rỡ lấy tay che những bộ phận nhạy cảm của mình, rồi lấy quần áo của Vy đưa mặc vào – hức...hức em đội ơn chị mai một em không dám tái phạm.

- Biết làm gì rồi chứ, chuyện này mà bị loang tin ra ngoài là tao không đảm bảo mày toàn mạng ra về, tiền đây lấy về mua thuốc – giọng lạnh lùng Vy phán.

Cô gái giật đầu lia lịa rồi nhanh chóng cất bước ra khỏi ngôi nhà hoang. Cả đám nhón nha nháo lên.

- Đang hứng....đột mẹ thì bị ngưng lại, chắc có ngày xông máu chết mất – một thằng lên tiếng, rồi một tràng cười vang lên.

- Vui lắm sao – Vy lạnh lùng – Đây là số tiền còn lại, nhớ chuyện này mà lọt ra ngoài thì coi chừng mạng quèn tụi bây đó.

Sau đó Vy cùng hai tên vệ sĩ của mình bước ra nhưng chưa được bao nhiêu thì có một giọng nói làm cho Vy tức giận liền quay lại:

- Mẹ con đi, nó coi mạng người ta là mạng quèn vậy mạng của nó là cái đánh gì, có chút tiền làm giọng phát ghét.

Vy nói nhỏ với hai tên bảo vệ của mình xong tới bắt thằng đó nhưng cả đám nhào lại bao che rồi hai bên sắp lá cà và dĩ nhiên mấy thằng đó không nhằm nhò gì với hai tên vệ sĩ, mấy chốc cả đám nằm la liệt, máu me văng đầy. Còn Vy thì nhẹ nhàng bước tới thằng mà nói câu đó:

- Là do bọn mày tự chuốt họa vào thân, giỡn mặt với con này, tao sẽ ày biết chọc giận tao là như thế nào, tao không có nhẹ tay như con nhỏ hồi nãy, lại đây, chặt ngón tay nó – Vy nói rồi kêu một trong hai người vệ sĩ lại.

- Chị ơi tha em, em không dám – thằng đó nói không ra hơi.

Anh vệ sĩ lạnh lùng cầm dao chặt một nhát ngón tay đứt lìa khỏi bàn tay máu chảy không ngừng, thằng đó rơn rĩ, nước mắt nước mũi tèm lem. Trước khi Vy đi lại quăng thêm một số tiền:

- Tụi bây đưa nó đi bệnh viện, thuốc than cho nó, nhớ những gì tao đã nói, đây là cảnh cáo – Vy đeo mắt kính, giọng nói cay độc.

- Dạ em đội ơn chị, nhất định em sẽ không tiếc lộ – một thằng khác bò tới xem thằng bạn của mình, rồi giập đầu lia lịa cảm ơn Vy.

Tiếp theo Vy đi ra xe cùng với 2 người vệ sĩ của mình trên chiếc xe hơi đen tuyền bóng lưỡng để đi đến gặp Khương vì hôm nay có hẹn với đi xem phim. Nghĩ đến Khương Vy lại chợt nở nụ cười dịu dàng của một người con gái đúng mực. Xe bon bon chạy đến điểm hẹn vừa lúc Khương tới:

- Anh đợi em có lâu không – Vy bước bên cạnh Khương.

- Anh mới tới, hôm nay em mặt đẹp lắm – Khương khen làm cho Vy ngại ngùng vô cùng.

- Cảm ơn anh – Vy nói rồi hôn nhẹ vào má của Khương làm cho anh lúng túng rồi đỏ mặt.

- Mình vào coi đi không thôi trễ bây giờ – Khương nắm tay Vy kéo đi.

Khương và Vy đến rạp xem phim “Kẻ cắp mặt trăng 2” vì Vy thích bộ phim hoạt hình này, nhất là mấy con “Mimion” rất ngộ nghĩnh và đáng yêu, Vy đòi cho bằng được Khương dẫn đi, tính từ chối....nhưng cuối tình thì hai người đã ở trong rạp chiếu phim ngày cuối tuần hôm nay.

19. Chương 19

Ở đằng kia không xa có một anh chàng khôi ngô tuấn tú đang lấy điện thoại nhấn số gọi lia lịa:

- Alo em với các bạn tới chưa.
- Đang tới, anh đợi tụi em tí xíu – nhỏ Lan nói trong điện thoại.

Khoảng 5 phút sau thì Lan, Phương và Toàn có mặt. Từ nhìn sơ qua không thấy cậu đâu liền lập tức hỏi:

- Còn Nhân đâu sao không thấy tới.
- Nó bận tí, nó tới liền đó anh – Phương vội nói.
- Hay anh điện cho nó thử xem – Lan lại nói.

Nhấn số tìm tên cậu rồi Từ thực hiện cuộc gọi, cuộc đầu tiên không bắt máy rồi cuộc thứ 2:

- Alo, anh Từ hả – cậu nói.
- Em tới chưa mọi người đang chờ – Từ nói nhỏ nhẹ.
- Em thấy anh và mọi người rồi.

Nhanh chóng cậu chạy lại nhưng vô tình cậu lại bị chụp ếch trước cả đám đông. Thấy vậy Từ cùng mọi người chạy đến đỡ cậu ngồi dậy.

- Có sao không – Toàn hỏi thăm.
- Trầy sơ không à, không sao đâu – cậu nói giọng đều đều che đi sự xấu hổ của mình.
- Ở đây đợi anh đi đây tí – Từ nói xong rồi mất dạng.

Chưa đầy 5 phút sau thì Từ quay lại với băng cá nhân và một chai thuốc sát trùng, nhanh chóng không đợi cậu nói thêm lời nào Từ bắt tay vào công việc vệ sinh vết thương rồi băng lại cho cậu trước sự ngạc nhiên của ba đứa bạn của cậu và ngay cả cậu. Thế là vết thương được băng bó xong Từ nhìn cậu cười hiền.

- Cám ơn anh – cậu cười.
- Không có chi – Từ cười lại.
- Công nhận anh Từ vừa vẽ đẹp, biết nấu ăn ngon lại chu đáo như vậy, em ước gì mai một người yêu của em được như anh – Phương mơ ước.
- Con hâm – cả Lan và Toàn lên tiếng chọc quê nhỏ Phương.
- Thôi nhanh vào coi đi – cậu hói thúc.
- Minion của tui, là là la la, minion là minion..... – Lan lên tiếng.
- Đi thôi mấy đứa, đi thôi Nhân – Từ nói.

Năm người bước vào rạp với tinh thần không thể nào không vui vẻ hơn, tất cả cùng nhau cười nói, sự quan tâm của Từ dành cho cậu khiến mấy người kia phải ganh tị và dĩ nhiên là Từ ngồi kế bên cậu lâu lâu lại quay sang hỏi thăm:

- Em còn đau không.
- Dạ không cảm ơn anh – đáp lại sự quan tâm của Từ cậu chỉ cười.

Ở đằng kia cách hai dãy ghế nơi mà Khương cùng Vy ngồi coi:

- Khi coi phim xong mình cùng đi ăn cái gì nha anh – Vy nói nhỏ vào tay Khương.
- Ừ cũng được anh cũng hơi đói – Khương nói mắt vẫn hướng lên màn hình.

Bộ phim kết thúc mọi người ra lần lượt ra về, ai nấy mặt mày đều rạng rỡ, nụ cười thì luôn nở trên môi.

- Tao đói quá mày ơi – nhỏ Lan than vãn với Phương.

- Tao cũng vậy, ê Toàn, Nhân anh Tử đói bụng không – Phương hỏi.

- Đói – cậu và Tử đồng loạt nói rồi nhìn nhau cười.

- Let's go thôi mọi người – Toàn phản ứng ngay khi nghe cậu và anh Tử hô đói.

Cả bọn vừa đi vừa trò chuyện rôm rã, những tràng cười không ngớt, rồi như sực nhớ ra chuyện gì Phương xầm xì to nhỏ với Lan rồi hai đứa cáo lỗi rồi kéo nhau đi. Chỉ còn có cậu, Tử và Toàn đáng trò chuyện vui vẻ thì điện thoại reo lên:

- Alo con nghe.....dạ.....dạ....con về liền – Toàn nghe máy, rồi quay qua nói với hai người kế bên – Xin lỗi anh với mày nha Nhân, má em điện có chuyện kêu về gấp.

- Ủ về đi mai mốt nhớ bù cho tụi này là được – cậu nói.

- Ok.

Toàn nhanh chóng quay đi có vẻ vội lắm chừng 50m và phải một người:

- Xin lỗi – Toàn nói với người mình va phải – ủa chị hai chị đi đâu đây, còn người này là...

- Đi xem phim chứ đâu, đây là anh Khương bạn của chị, đi đâu mà vội dữ vậy – Vy nói.

- Cũng như chị mới xem phim xong chuẩn bị đi ăn mà bị mẹ mới điện kêu em về có việc, chán chết được, chị về với em luôn không – Toàn than với Vy.

- Ý quên nữa, xin giới thiệu với anh đây là xem trai của em, nó tên Toàn – Vy giới thiệu với Khương, rồi quay qua nói với Toàn – chị mới điện ẹ có nghe nói gì đâu thôi về nhanh đi coi mẹ chờ đó.

- Rất vui được biết em – Khương bắt tay với Toàn.

- Chào anh – Toàn bắt tay lại và cười xã giao – chúc anh chị đi chơi vui vẻ, nhớ về sớm nha chị.

- Thằng quỷ, về đi, quỳnh chết bây giờ – Vy hăm dọa rồi cười, tay thì vẫy chào đứa em của mình, còn một tay thì ôm lấy tay của Khương không rời.

Cuối cùng thì Khương và Vy đoán xe đi tới một quán ăn gần đó, còn cậu và Tử cũng nhanh chóng tìm một quán ăn để ăn vì bây giờ bụng cả hai đang đói cồn cào.

- Em muốn ăn gì – Tử hỏi.

- Tự nhiên giờ em thèm món ốc, sò quá – cậu cười.

- Ý kiến hay, em biết chỗ nào bán ngon không – Tử nhìn cậu.

- Biết chứ, theo em, em biết chỗ này ăn vừa ngon lại vừa rẻ, đảm bảo ăn một lần là muốn ăn lần thứ hai – cậu cười tươi mà nói.

- Vậy em ăn lần thứ mấy rồi – Tử hỏi lại.

- Nhiều lắm rồi anh, không nhớ nữa, đi thôi anh – cậu lần đầu nắm lấy tay Tử mà kéo đi.

Khi cậu vừa chạm vào tay của Tử trong lòng của anh bỗng vui một cách lạ thường dường như tìm lại một nhịp mà anh không hề hay biết, cứ đi theo cậu như một người vô thức, miệng thì cười suốt cho tới lúc vào quán và cả hai ngồi ăn, thấy lạ cậu hỏi:

- Anh có chuyện gì vui mà cười suốt vậy – cậu thắc mắc.

- ...

- Anh Tử – cậu nhắc lại.

- Anh nghe, ờ...thì tại món này ngon quá nên anh cười hạnh phúc chứ gì – Tử cười lấp liếm.

- Phải ngon thiệt hông hay tương tự em nào – cậu chọc quê.

- Trời, làm gì có, em khéo nghĩ lung tung – Tử biện bạch.

Đồ ăn được đem ra thì Tử hỏi cậu:

- Em uống bia được không?
- Thôi em uống nước ngọt à – cậu nói.
- Chỉ chủ quán cho em 3 chai bia với 3 chai pesi.
- Có liền – chị chủ quán nói.

Đồ ăn được đem ra, thức uống cũng vậy, thế là cả hai ngồi ăn ốc hấp tiêu, sò rang me, sò rang muối ớt.....vừa ăn vừa cười ngoài ăn ốc, sò cậu và Tử còn ăn thêm càng ghẹ hấp muối tiêu chanh. Tử ngồi ăn kể chuyện cười còn cậu thì ngồi cười hiếp cả mắt. Đang ăn bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó Tử liền la lên làm cho cậu hết hồn.

- Chết rồi Nhân ơi – Tử hoảng hốt.
- Chuyện gì vậy anh, ăn tiếp đi không thôi em ăn hết bây giờ – cậu cười vừa ăn vừa nói và vừa uống.
- Anh quên nhắc em chuyện này nữa là ăn đồ biển thì không nên uống nước ngọt, nếu uống thì sẽ bị chột bụng – Tử nói cho cậu nghe.
- Cái gì, anh nói sao đừng có dụ em chứ, mấy lần trước có sau đâu – cậu như không tin vào tai mình.
- Anh nói thiệt đấy hôm bữa anh đọc cuốn sách nói về ẩm thực, ăn đồ biển uống bia thì không sau còn uống nước ngọt thì sẽ bị chột bụng à coi. Với tình hình này giờ em với anh ăn 2 ốc hấp tiêu, 1 sò rang me, 1 sò rang muối, 2 đĩa càng ghẹ hấp muối tiêu chanh và em đã uống tổng cộng 4 chai pesi thì anh e là không sớm cũng muộn em cũng sẽ bị chột bụng à coi – Tử giải thích cho cậu nghe.
- Thôi đừng có dụ em – cậu không tin vào lời nói của Tử.

Cậu thì miệt mài cứ ăn rồi uống mà không thèm để ý tới Tử, miệng còn một mực nói không tin lời nói của Tử, Tử chỉ biết thở dài cho hành động trẻ con của cậu. Cuối cùng cả hai chén sạch mọi thứ rồi tính tiền đi về. Miệng vẫn cười tươi làm Tử loạn tim mấy nhịp mà không hề hay biết, miệng thì cứ cười theo cậu mãi. Nụ cười của sự hạnh phúc.

20. Chương 20

Sau khi chia tay với Tử cậu đi về nhà chào bà Chi rồi lên phòng đi ngủ, trước khi ngủ cậu còn tắm cho thư giãn đầu óc, quyết định với bản thân là phải dành thời gian còn lại cho bạn bè và gia đình. Lật cuốn nhật kí ra, ngồi trước bàn học mà ghi chép:

- “Hôm nay là một ngày rất vui và có ý nghĩa đối với tôi, mấy ngày qua trong tôi đã không còn hiện diện bóng hình của người, tôi sẽ xem người như một kí ức buồn và sẽ cắt người vào nên sâu thẳm nhất của trái tim tôi, tôi sẽ mạnh mẽ hơn bao giờ hết, tôi sẽ phấn đấu cho tới hơi thở cuối cùng.
- Tôi có thêm một người bạn mới đó là anh họ của Lan, tên anh ấy là Dương Tử, tuy gặp và tiếp xúc với nhau vài lần nhưng tôi cảm thấy rất quý mến anh ấy. Anh ấy vừa giỏi giang lại rất chu đáo. Anh ấy quan tâm đến tôi điều đó làm tôi cảm thấy vui nhưng mà cũng hơi áy náy. Có lẽ anh ấy thích tôi. Á...mày khùng rồi Nhân ơi, anh ấy mến mày thôi. Hihi. Tôi sẽ xem anh Tử là một người anh trai và sẽ không để quá khứ lặp lại một lần nữa, nhất định là như thế.
- Dù gì thì cũng cảm ơn nhiều nhá anh Tử. Cảm ơn anh cùng ăn mấy cái món đó. Ấy quên nữa, cầu mong không bị như lời anh Tử nói.
- Mong một ngày tốt lành sẽ đến với tôi, gia đình tôi, bạn bè tôi và người.”

Lên giường đánh một giấc mơ, cứ mọi việc im xuôi ai dè trời gần sáng thì một cơn đau bụng ập đến, lăn lộn qua lại, rồi vào nhà vệ sinh liên tục (ai cũng biết rồi chứ). Bà Chi thấy vậy liền hỏi:

- Con bị sao vậy để mẹ đi mua thuốc cho con.

- Đau bụng quá rồi mẹ ơi, hic hic – cậu đau bụng đi ra vào toilet muốn hết nổi.

- Để mẹ đi mua thuốc với chút đồ ăn về cho con.

Ăn và uống thuốc xong xuôi, nằm nghỉ một cho khỏe lại người thì có một tin nhắn gửi qua:

- Chuẩn bị đi nửa tiếng sao tao qua rước mày đi học – Toàn nhắn tin.

- Khỏi đi, tao bị đau bụng tối giờ đi không nổi, có gì điểm danh dùm đi.

- Bị gì vậy đừng nói là hồi hôm đi ăn với ông Tử rồi về bị nha.

- Nó đó chứ đâu, hic hic.

- Haha cho chừa nhe con. Đáng đời. Haha – Toàn cười khi nhắn tin cho cậu.

- Mày biến đi nha >.< –“” cậu=“” bị=“” chọc=“” tức.=“”>

- Kaka. Ở nhà nghỉ cho khỏe có gì chiều tao với hai nhỏ kia qua thăm mày. Bye.

- Bye học vui nha. Bái bai.

Cúp điện thoại mà lòng cậu vừa vui vừa buồn. Đang thiêu thiêu chuẩn bị chìm vào giấc ngủ chắc do tác dụng của thuốc thì lại có một tin nhắn gửi tới, lần này là của Dương Tử.

- Sao rồi Nhân có bị gì không?

- Hông có bị gì hết á, mà giờ đang nằm ở nhà không đi học được, sáng đêm hôm qua. Huhu

- Thấy chưa anh nói rồi mà em không tin, giờ ráng chịu đi. Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ. Hihi.

- Hic hic. Hiểu nhau rồi hé. Hức hức .

Rồi sau đó cậu không nhận được tin nhắn trả lời của Tử nên đành chìm vào giấc ngủ nhưng cậu nào biết nói là nói vậy thôi chứ Tử đang sốt sắn lên mạng tìm thức ăn tốt cho người bị chột bụng (nói khoa học tí). Vừa vui vừa mừng như có cái gì đó hồi thúc anh làm như vậy cho cậu, không suy nghĩ gì nhiều liền cấp tốc đi mua nguyên liệu về nấu cho cậu ăn ngay, trước khi đi xem lại cái món mà mình tìm được trên mạng:

Soup cà rốt khoai tây (bệnh gì các bạn biết rồi hé).

Nguyên liệu:

Khoai tây: 1 củ nhỏ

Cà rốt: 1/2 củ

Thịt gà ức nạc: 30g

Bột gạo: 20g

Nước mắm: 1/2 muỗng cà phê

Dầu ăn tinh luyện: 1 muỗng cà phê

Chế biến :

Khoai tây gọt vỏ, xắt hình con chì, ngâm vào nước.

Cà rốt gọt vỏ, xắt hình con chì.

Khoai tây và cà rốt đem luộc chín và tán nhuyễn.

Thịt gà băm nhuyễn

Lấy 3/4 chén nước hoà tan 5 muỗng bột gạo thịt gà. Bắc lên bếp khuấy đều cho sôi. Cho khoai tây và cà rốt vào nồi, khuấy đều thêm 2 phút. Cuối cùng nêm nước mắm, khuấy trên bếp khoảng 1 phút.

Bắc xuống cho dầu ăn vào.

Mua đủ Tủ nhanh chóng chạy xe tới nhà cậu trước con mắt ngạc nhiên của cậu và bà Chi. Nhanh chóng vào chế biến và đem lên phòng cho cậu.

- Ăn chút đi Nhân – Tủ ân cần.
- Dạ anh để đó em tự múc ăn được – cậu ngượng ngùng.
- Anh thấy em như vậy là không tự múc ăn một mình rồi thôi để anh đúc cho em ăn – chu đáo vô cùng.
- Em tự mình làm được – cậu cười.
- Không là không – Tủ kiên quyết, trợn mắt, phồng miệng với cậu.

Vậy là cậu đành chịu để cho Tủ đúc ăn. Điều đó làm cho cậu vô cùng cảm động nhưng rồi một loạt hình ảnh quá khứ lại chen vào hiện tại khiến cậu nước mắt rưng rưng. Thấy vậy Tủ chỉ lặng lẽ đúc cho cậu ăn, anh biết rằng trong lòng cậu đang nghĩ gì, anh thấy cậu khóc thì anh cũng muốn khóc, điều gì đó làm cậu đau cũng như làm anh đau, lâu lắm rồi anh mới cảm nhận được mùi vị đó. Tủ tự hỏi lòng mình có phải đã yêu rồi không, có phải yêu chính con người nhỏ bé đang ngồi trước mặt không, có phải là yêu thì khi nhìn người mình yêu đau thì mình cũng đau. Chợt cười với ý nghĩ của mình và tự nhủ nhủ với bản thân là phải cần thêm thời gian để xác định tình cảm của mình.

Tại ngôi trường của cậu đang học.

- Có nghe tin gì chưa tụi bây, trường chúng ta sẽ có một hot boy chuyển trường về đây, nghe đồn rất là đẹp trai tụi bây ơi – một nhỏ con gái lao xao.
- Thiệt hông, trai đẹp thì tao mê à – một nhỏ khác lên tiếng.

21. Chương 21

Còn mấy đứa xung quanh thì cười tươi. Giờ vào lớp bắt đầu. Mọi người đang đợi giáo viên vào thì mấy bạn ngồi bàn ngoài nhón nháo hân lên, rồi giáo viên bước vào nhưng phía sau là một chàng trai đẹp, cả lớp bắt đầu bàn tán hân lên thấy vậy giáo viên lên tiếng:

- Các bạn im lặng, hôm nay lớp chúng ta sẽ có một thành viên mới – quay qua nói với người con trai đó – em giới thiệu tên ọi người biết đi.
- Xin giới thiệu với các bạn tôi tên Trường Giang, rất vui được mọi người giúp đỡ – chàng trai đó giới thiệu và cúi chào.
- Em có thể tự tìm chỗ ngồi – giáo viên nói với Giang, quay xuống nói với cả lớp – chúng ta bắt đầu với chương 2: Phương pháp bảo quản lạnh đông.

Bước xuống khỏi giảng đường nhiều con mắt tập trung vào Giang chỉ có duy nhất cậu là lo mãi mê đọc giáo trình. Giang tiến lại chỗ cậu còn bỏ trống kế bên mà ngồi, quay qua làm quen:

- Chào cậu, rất vui được làm quen, mình tên Giang.
- Chào bạn, mình tên Nhân – cậu cười.

Trong lúc vừa học thì cậu và Giang có trao đổi một số vấn đề về bài học còn ngoài ra thì không còn gì nữa. Thấm thoát tiết học đã kết thúc mọi người ra về, cậu cũng vậy khi vừa ra tới cổng Dương Tủ xuất hiện bất thành linh làm cậu giật mình:

- Ủa anh đi đâu đây.
- Có công việc chạy ngang đây sẵn tiện đợi em về chung cho vui – Tủ diện lí do.
- Hôm nay em đi xe buýt sao đi chung với anh được – cậu hỏi khi nhìn chiếc xe đạp của Tủ.

- Chuyện nhỏ như con thỏ, leo lên anh chở về – Tử vui vẻ nói.

- Anh chở nổi hông đó, em nặng lắm nha – cậu nghịch ngợm nói.

- Em nặng nhiều, hay chê anh đi xe đạp không thềm đi chung – Tử bắt bẻ.

Cả hai cười nói vui vẻ thì ở đâu Trường Giang xuất hiện.

- Chào Nhân, bạn cậu à – Giang nói.

- Ở đây là bạn mình – cậu lại cười.

Nụ cười đó lại làm đồn tim Tử nữa rồi. Giang cũng cười xã giao lại, miệng thì nói:

- Có cần mình đưa về không, coi như bữa đầu làm quen làm xe ôm miễn phí.

- Bạn gì đó cứ về trước tôi sẽ chở cậu ấy về, không làm phiền bạn nha – lời nói không được vui của Tử.

- Ủ vậy thôi, bai Nhân nha – nói mà mình Tử lom lom.

- Ủ bai Giang – cậu vẫy tay.

- Có lên xe về hay không mà ở đó vẫy tay hoài vậy – Tử nói lấy.

- Về – cậu nhảy lên phía sau ngồi miệng thì vẫn còn cười.

Chạy được một lúc thì Tử lên tiếng:

- Người đó là bạn của em à, sao nhìn thấy ghét quá vậy.

- Bạn em tên Giang mới chuyển trường đến – cậu nói mà đầu nhìn xung quanh.

- Bộ thân nhau lắm hả – Tử hơi bực.

- Mới ngồi chung nói chuyện chút xíu thân nổi gì – cậu nói tỉnh bơ.

- Vậy cũng mừng – Tử mỉm cười.

- Mừng chuyện gì anh – cậu hỏi lại.

- Ở không có gì – Tử cười cười, rồi đánh trống lảng sang chuyện khác – trả công cho anh cái gì đây.

- Một cây kem – cậu thản nhiên nói.

- Ít quá sao đáng công sức của anh chứ – Tử giả vờ buồn.

- Hông chịu thì thôi – cậu chọc.

- Rồi được rồi, vị chocolate nhe em – Tử nói vọng theo.

- Hai cây kem vị Chocolate nha chị – cậu nói với chủ cửa tiệm.

Cả hai phóng lên xe vừa chạy vừa ăn mà giọng cười vẫn giòn tan. Đầu đó có một người vẫn âm thầm theo dõi một nụ cười gian xảo được hé mở.

- Chuyện vui sắp tới đây, ta coi người có thể cười được bao lâu nữa, chắc độc tình yêu sẽ tàn phá cơ thể người, người sẽ chết dần chết mòn. Ta xem chúa tể biển khơi có cứu được người không. Haha

Vẫn thế tình cảm trong Tử đối với cậu ngày một nhiều hơn, Tử dành cho cậu những cử chỉ vô cùng thân thiết khiến mọi người xung quanh phải nghi ngờ và đặt dấu chấm hỏi. Có lẽ người nhận ra sớm nhất đó là Hân người bạn người chị và là một người cô của cậu. Hai người vẫn thường tâm sự nhau nghe mọi điều.

- Nhân nè, em cảm thấy cuộc đời này sau – nàng và cậu ngồi trên một mỏm đá khi cả hai là người cá.

- Có chút buồn một chút bi đát nhưng dù sau cuộc đời vẫn rất ngắn, thời gian thì trôi rất nhanh, qua rồi thì không bao giờ quay trở lại. Vốn dĩ con người có cuộc sống thì rất ngắn mà những người bán thuần chủng như em lại càng rất ngắn, phải chi em không phải là em thì biết đâu cuộc đời này sẽ khác – cậu nhìn ánh trăng tỏ sáng mà nói.

- Đó không phải là lỗi của em cũng không phải lỗi do số phận mà là lỗi do định mệnh – ánh mắt Hân chất chứa sự yêu thương đối với cậu.
 - Có lẽ chị nói đúng, em không nên cứ đổ lỗi này nọ, định mệnh đã an bày thì mình phải chấp nhận, phải sống sao cho đáng với cuộc đời của mình dù ngắn hay dài – cậu thở dài.
 - Em mạnh mẽ lắm, chị đã tìm ra cách cứu em thoát khỏi lời nguyền.
 - Không có cơ hội đâu.
 - Chẳng lẽ em đã biết.
 - Tình cờ em đã nghe được cuộc đối thoại của Ngài ấy. Em biết em không còn cơ hội nào nữa, những thứ đó quá khó để lấy và có được...- cậu thở dài.
 - Đừng từ bỏ hy vọng chứ, không gì là không thể trừ khi ta từ bỏ mọi cố gắng. Loài hoa Narcissus thì Ngài ấy có thể lấy được cho em, chén thánh của thiên sứ thì sẽ có cho em....- Hân bị cậu ngăn lại.
 - Sao có thể được từ lâu người cá và thiên sứ đã phân chia, không bên nào đá động bên nào mà còn gì.
 - Đã có Tú lo, chị quên nói cho em biết Tú là con trai của thần Lucky, tên thật của anh ấy là Brian và là người giữ chiếc lông vàng có thể lấy được chén thánh của thiên sứ – Hân tự hào về người yêu mình.
 - Hèn chi, vậy anh chị hạnh phúc rồi, Ngài ấy có biết không – cậu nói giọng buồn buồn.
 - Đương nhiên là không – Hân lãng qua chuyện khác – Giờ đây em còn nhớ tới Khương nữa không – Hân hỏi thẳng.
 - Có một chút nhưng đó đã là quá khứ rồi chị, đến thời điểm này em cũng không thể hiểu được mình nữa.
- Cả hai cùng im lặng và nhìn ánh trăng, tiếng gió rì rào thổi, hơi nước biển mặn chát. Hân lại lên tiếng hỏi:
- Chị thấy Tử có vẻ thích em lắm, nhìn vào cách cư xử của Tử thì kẻ sáng mắt cũng có thể nhận ra, em có nhận ra điều đó không.
 - Đương nhiên là em có thể nhận ra rồi nhưng tim em đã khép lại không thể để ai có thể lọt vào mà tổn thương nó nữa, thời gian cũng không còn nhiều, nếu yêu nó chỉ mang đến cho người khác chỉ là tổn thương, nên em sợ sợ một lần nữa quá khứ lại tái hiện.
 - Em đang chạy trốn quá khứ của chính mình, tình cảm của em thì em đã nhận ra lâu rồi, chuyện quá khứ cũng đủ lâu để làm lành mọi vết thương. Nhìn vào mắt em chị có thể thấy điều đó, cái điều mà chính trái tim em đang trôi bỏ. Cuộc sống vốn dĩ rất ngắn thì thôi thì hãy cố làm theo những gì trái tim mách bảo không thôi lại khiến cho bản thân phải hối hận – Hân nhìn sâu vào đôi mắt của cậu.
 - ... – cậu không nói gì chỉ nhìn vào màn đêm tĩnh lặng.

Thấy vậy Hân cũng không nói gì thêm, cả hai nhìn về một phương trời xa xăm với những ánh sao lấp lánh trên bầu trời đêm. Mỗi người chạy theo mỗi suy nghĩ của riêng mình nhưng cũng cùng chung quan điểm đó là tình yêu này sẽ đi về đâu, về phương trời nào, một hồi kết sẽ ra sao và như thế nào.

22. Chương 22

Sau bao tháng trời suy nghĩ Khương đã tự mình dập tắt tình cảm đối với cậu, bao nhiêu hi vọng, bao nhiêu thời gian chờ đợi cuối cùng tìm kiếm cậu cũng bật vô âm tính cộng với tình cảm chân thành của Vy đã làm cho trái tim Khương rung động và đã đưa ra quyết định cuối cùng sẽ cùng Vy nên duyên vợ chồng. Điều đó làm Vy mừng rỡ, nước mắt lưng chông, bờ vai rung rẩy.

- Anh đã suy nghĩ kĩ rồi Vy à, chúng ta kết hôn đi – Khương đứng trước mặt của Vy mà nói.
- – Vy đơ người như không tin vào tai mình.

- Chúng ta kết hôn nhé Vy – Khương lập lại một lần nữa.

Lần này Khương nhìn vào đôi mắt của Vy có gì đó vừa lắng ra khỏi đôi mắt sáng ngời, những giọt nước mắt của sự hạnh phúc, nó lấp lánh như ánh sao trên bầu trời của đêm đông rực rỡ, làn gió xuân khẽ lướt qua cuốn theo những giọt nước mắt, nó làm ắt Vy càng cay xè và những giọt lệ không ngừng tuôn rơi. Tại thời điểm đó không có gì có thể diễn tả được tâm trạng của Vy lúc này mà chỉ có nước mắt. Hạnh phúc dâng trào khiến cho lời nói nghẹn ngào:

- Chúng ta kết hôn ?

- Chúng ta sẽ kết hôn – Khương nói mà hai tay lao đi dòng nước mắt đang rơi của Vy.

- ... – Vy khóc thúc thích và nói trong đứt quãng – Em tin mình có thể chờ được anh mà, em đã làm được, em làm được.

Khương nhẹ nhàng ôm Vy vào lòng mà vỗ dành như sự nó sẽ vỡ tan ra mắt. Vy mơ màng trong hạnh phúc khi có Khương cùng mình sánh bước đến cuối con đường.

Còn về phần Toàn, cậu vui vẻ khi hay tin chị hai mình kết hôn, cậu xin phép ba mình để được mời những người bạn thân thiết của mình để đến chung vui cho ngày chị mình xuất giá theo chồng:

- Ấy hèm, cuối cùng cũng tổng khứ được bà chị khỏi ư ra khỏi nhà này rồi phải hông ba – Toàn nói với ba mà ánh mắt nhìn về Vy.

- Thằng quỷ mày nói vậy đó hả, không biết thương chị gì hết, ba coi nó đó nó muốn con đi lắm để hưởng hết tài sản nhà này mà – Vy giả vờ trách lại Toàn.

- Không sớm thì muộn thì gia tài này cũng thuộc về em thôi vấn đề là thời gian, người ta có câu: con gái ăn cơm nguội ở nhà ngoài. Ngẫm nghĩ lại cũng đúng hết sức – Toàn nhấn mạnh cái câu người ta nói.

- Đừng có mơ đi cưng à, lấy chồng rồi tao cũng là con gái nhà này thôi, vẫn là con gái rệu của Lạc Hữu Triệu và bà Đỗ Hồng Khanh này thôi – Vy tự đắc.

Thấy hai đứa con mình chửi bới nhau mà lòng ông bà Lạc vô cùng vui sướng, có tiếng chửi cả hai làm cho ngôi nhà trở nên ấm cúng hơn bao giờ hết. Thấy con trai ăn hiếp con gái mình quá ông Triệu đành lên tiếng để bênh vực:

- Chị hai con chưa dọn nhà theo trai hợp pháp mà con đã lên tiếng đuổi khéo, cái thằng này nói đúng ý ba – ông Triệu nói mà cười hí hửng với Toàn.

- Ba – Vy hét lên rồi quay sang mẹ mình – mẹ coi nó với ba xua đuổi con kìa.

- Ông với thằng Toàn bộ không thương con Vy sao mà lên tiếng chửi xiêng chửi xỏ – nói mà bà cười cười – hai người đó không thương thì có mẹ thương – bà xoa đầu Vy.

- Con thương mẹ nhất – Vy cười xòa mà lao tới ôm bà Khanh.

Tình thương mến thương nổi lên làm ọi người cười xòa. Thấy vậy Toàn lên tiếng:

- Hôn lễ chị hai con muốn mời vài người bạn – Toàn nói với ba mẹ.

- Bao nhiêu không thành vấn đề – ông Triệu nói.

- Khoảng 10 người, cảm ơn ba mẹ, cảm ơn chị hai – Toàn cười nhào tới ôm và hôn từng người một.

Một hỗn lễ sẽ long trọng và vui vẻ nhất mà Toàn nghĩ vì thế nhanh chóng gửi thiệp mời đến với những người bạn mà Toàn thân nhất trong đó không thể không nhắc đến đó là Lan, Phương, cậu và Dương Tử.

Còn cậu và Tử có những bước tiến triển nhiều hơn trong mối quan hệ giữa hai người. Tử tỏ ra vô cùng quan tâm đến cậu, xuất hiện bất ngờ và đem đến nhiều niềm vui và dần dần hình ảnh của Khương dần phai nhạt trong trí nhớ của cậu nhưng cậu không hề hay biết cậu càng trôi bỏ hình ảnh của Tử thì hình ảnh của Tử lại hiện lên ngày càng nhiều, cậu không muốn yêu và cũng không dám để yêu, thời gian của cậu chỉ còn đến trên từng ngày. Cái thứ chất độc chết tiệt cứ ngày một tác dụng nặng hơn và tầng số biến mất đột xuất

của cậu ngày càng nhiều làm cho Lan, Phương, Toàn và đặc biệt là Tử càng quan tâm nhiều hơn nhưng có lẽ người khóc nhiều nhất đó là bà Chi – mẹ cậu.

Đối với Tử thì nhiều lần suy đi nghĩ lại và cuối cùng anh đã đưa ra quyết định là sẽ theo đuổi cậu vì anh đã không chối bỏ được tình cảm của mình dành cho cậu. Trong mỗi giấc mơ dường như Tử bị ám ảnh, từ khi cậu xuất hiện trong cuộc đời của anh, Tử cảm thấy cuộc sống vui vẻ hơn, nhiều màu sắc vô cùng phong phú và sinh động, nó giống như những nốt nhạc ngân vang làm cho bài hát thêm phần tươi sáng. Cứ mỗi khoảnh khắc bên cậu qua đi là Tử lại tích góp ình một chút kỉ niệm, dù nhỏ thôi nhưng cũng đủ làm ấm lòng. Rồi từ khi quen biết cậu Tử dường như cởi mở nhiều hơn, vui nhiều hơn, nói nhiều hơn không còn vẻ lạnh lùng thờ ơ trước kia, nơi nào có cậu là nơi đó lại xuất hiện Tử. Tử yêu cậu, thật sự yêu cậu chính điều đó cứ thôi thúc cậu đến và gần bên.

Bất cứ tình yêu nào cũng mang đến cho ta một cung bậc cảm xúc khác nhau, có người vui nhưng lại có kẻ khóc vì đơn giản tình yêu là thế đó. Tình yêu là cội nguồn của sự chờ đợi bất tận, khi ta mở rộng tình yêu của chính mình thì lúc đó sẽ nhận được sự thành thật và ngọt ngào mà tình yêu mang đến. Hai từ thôi nhưng bao hàm tất cả.

Sau bao ngày suy nghĩ Tử quyết tâm sẽ nói thật tình cảm của mình đối với cậu nhưng trước lúc đưa ra quyết định này thì Hân xuất hiện. Cả hai tâm sự với nhau khác lâu. Chọn một góc khuất ven bờ biển ít người qua lại, cả hai cùng nhau trò chuyện. Tiếng sóng biển chứ thay nhau xô vỗ vào bờ, tiếng gió như thì thầm một khúc nhạc tình ca du dương và bất tận.

- Cậu nghĩ thử tình yêu trên đời là gì – Hân bắt đầu hỏi.

- Một thứ gì đó mang nhiều màu sắc và nhiều cung bậc cảm xúc khác nhau – Tử trả lời.

- Cậu có từng nghĩ yêu sẽ làm cho người ta điên dại sẵn sàng đánh đổi mọi thứ để có được cái thứ gọi là tình yêu, nhưng một khi tình yêu đó không tròn vẹn nó sẽ làm cho trái tim của chủ nhân đó nhói đau. Lí trí và con tim là hai thái cực khác nhau, nếu cho cậu lựa chọn thì cậu sẽ yêu bằng gì – Hân nhìn vào khuôn trời mệnh mong nơi mặt trời chuẩn vị khuất dần.

- Cậu và Tú có chuyện gì à – Tử hỏi có vẻ lo lắng.

- Mình và anh ấy không có chuyện gì hết, cậu trả lời câu hỏi của mình đi – Hân nhắc lại trọng điểm câu hỏi của mình muốn nghe câu trả lời của cậu.

23. Chương 23

- Một khi yêu thì con người ta sẵn sàng từ bỏ mọi thứ để chạy theo tình yêu, dù sai hay dù đúng, bản chất tình yêu thì không có tội, yêu nhau đó là duyên số và cơ hội đến được với nhau phải do mình tự tạo, hạnh phúc không quá xa nếu ta biết nắm bắt kịp lúc. Để mình đọc cho cậu nghe cái này:

“Nếu là hoa ta muốn là bồ công anh trắng. Bay tự do theo gió đến chân trời.

Nếu là chim ta muốn là đại bàng hoang dã. Sải cánh dài đến tận cõi xa xăm.

Nếu là mây ta muốn là một vầng mây ấm. Trôi nhẹ nhàng đi khắp cả thế gian.

Nếu là người ta muốn được một lần duy nhất. Sống sao cho thành thật với trái tim mình.”

Mình sẵn sàng làm mọi thứ để được một lần sống thật với trái tim của mình – Tử nói giọng chứa nhiều cảm xúc, ánh mắt như cười.

Những điều đó sao qua mắt được của Hân, ánh mắt nụ cười đã tố giác rằng Tử đang yêu. Thấy vậy Hân lại tiếp tục hỏi tiếp:

- Nếu cậu biết người mình yêu không còn bao lâu để sống, cậu sẽ làm gì – Hân thoáng buồn.

- ... – Tử im lặng nhưng rồi sao đó hướng ánh mắt ra biển, ánh mắt hình tượng lên lên khuôn mặt của Tử, miệng mỉm cười – mình sẽ cùng người ấy sát cánh cho tới thời khắc cuối cùng, sẽ không bỏ rơi, sẽ không làm người ấy cô đơn, sẽ khiến người ấy hạnh phúc tới thời khắc cuối cùng. Mà cậu hỏi có việc gì không.
- Ồ, cậu cũng lãng mạng quá ta, mình hỏi chơi vậy thôi. Theo mình biết thì cậu đang thích một người – Hân đổi đề tài.
- Đâu có, đâu có – Tử chối.
- Để mình đón xem, người đó là nhóc Nhân nhà mình – Hân nhìn vào mắt của Tử rồi miệng cười cười.
- ... – Tử đỏ mặt.
- Cậu không cần phải giấu, mình không cần đoán cậu yêu nhóc Nhân nhà mình đâu, mình rất ủng hộ – lại một lần nữa Hân cười, nụ cười đẹp hút hồn của một mỹ nhân ngư.
- Cậu nói vậy thì mình cũng thành thật thú nhận mình rất thích nhóc Nhân, mình muốn bảo vệ và chăm sóc em ấy suốt cuộc đời mình, mình tin mình sẽ mang lại hạnh phúc cho nhóc ấy – Tử nói lòng vô cùng quả quyết và phần khởi.
- Mình tin cậu làm được, những gì cậu làm mọi người có thể nhìn thấy và cảm nhận, mình rất yên tâm khi giao nhóc Nhân cho cậu – Hân vỗ vai của Tử.
- Nhưng mình không biết nhóc Nhân có ý gì với mình không nữa – Tử thở dài chán nản.
- Cậu hãy tự cảm nhận đi, cái này không ai giúp được cậu bằng chính bản thân cậu. Hy vọng những gì cậu nói cậu sẽ làm được – Hân nói.
- ... -

Bất giác điện thoại Hân rung lên, sau khi nghe xong liền quay đi có vẻ vội lắm, chỉ nói được mấy câu:

- Mình có việc bận mình xin phép đi trước, hiện gặp sau.

Hân tức tốc chạy đi và ở đằng sau còn ý ớ giọng của Tử nhưng không nghe rõ gì. Tử vẫn đứng đó trầm ngâm để suy nghĩ cách nào bày tỏ tình cảm của mình đối với cậu, đứng một lúc rồi chợt giật mình thì màn đêm đã kéo đến, tiếng gió như gào thét cơn giận dữ cứ thổi không ngừng.

Đứng lặng im ăn đêm bao trọn lấy cơ thể mình, Tử đến lúc cũng phải ra về vì anh suy nghĩ sẽ quyết tâm bày tỏ tình cảm của mình cho cậu hiểu, nhưng vừa ra khỏi góc khuất đó thì anh thấy có ba dáng người từ trong một chiếc xe hơi chạy ra, hai người đỡ một người chạy thẳng ra hướng biển. Rồi bỗng điện thoại của anh rung do mất tập trung không thể theo dõi nữa nhưng khi nhìn lên lại thì chỉ còn 1 bóng người lặng lẽ lên xe rồi chạy mất hút, điều đó làm cho Tử không hiểu vì trước mặt toàn là biển và biển không để chuyện đó bị chi phối nhiều Tử phóng xe về nhà để thực hiện ý định của mình.

Đúng là người tính không bằng trời tính Tử đã bày ra một kế hoạch để tỏ tình với cậu nhưng chưa kịp thực hiện thì cậu đột ngột tự nhiên mất tiêu hỏi thăm bà Chi thì bà Chi chỉ trả lời qua loa không ăn nhập vào đâu cả. Rồi cả gần 2 tuần sau cậu cũng chưa xuất hiện điều đó là cho anh lo lắng, anh như người mất hồn, sáng trưa chiều tối nói chung là gần như nguyên ngày Tử luôn hiện diện ở nhà cậu hỏi thăm cậu đủ điều làm cho bà Chi từ một người ít để ý mà còn nhận ra Tử đã thật sự yêu thích con trai mình.

- Nó chưa về – bà Chi trả lời lần này là lần thứ 8 trong ngày.
- Vậy chừng nào em ấy về.
- Nếu nó về thì con đã thấy mặt nó ở nhà rồi – bà Chi thần nhiên trả lời.
- Dạ – Tử trả lời yếu xìu.
- Coi bộ con rất quan tâm thằng Nhân nhà cô – bà nói mà nhìn vào Tử, ánh mắt như đang chờ đợi câu trả lời từ anh, bà muốn con mình có một hạnh phúc nhưng xem ra hạnh phúc rất mong manh.
- Dạ....cháu – Tử ảm úng nói không thành lời, nghe câu hỏi Tử bắt đầu hơi bị chột dạ – nếu mà có một người nào đó nói yêu thương nhóc Nhân thì không biết ý cô thế nào – Tử ảm úng nói.

- Cái đó thì cô sẽ cho nó tự quyết định, vì thời gian không còn...hơ hơ – biết mình lỗ lờ bà vội sữa – vì thời gian không chờ đợi ai cả – bà ngưỡng cười.

Thấy vậy Tử cũng cười cười cho qua chuyện, mọi việc có vẻ tốt đẹp cho anh vì bà Chi không phản đối bây giờ vấn đề quan trọng nhất đó chính là cậu, phải tìm cách nào để bày tỏ mà có thể khiến cậu cảm thấy động lòng và chấp nhận tình cảm này. Nhưng anh nào biết rằng cậu sẽ không chấp nhận vì cậu sợ làm tim mình một lần nữa đau nhói và cũng sợ làm người khác đau, cậu không muốn hoàn toàn không muốn.

Ngày cưới cận kề mọi người vui vẻ chú rể thì mặt tươi rói con dâu tỏ nét thẹn thùng ai nhìn thấy cũng mỉm cười chúc mừng hạnh phúc cho đôi trai tài gái sắc. Hai nhà thông gia thì vui không kể siết. Buổi tiệc được diễn ra trong một bầu không khí lãng mạn trăng thanh và gió mát. Ánh sao soi sáng trên bầu trời, những ngọn đèn lung linh như những gì viên pha lê với nhiều màu sắc chúng như thi đua nhau để tỏ sáng. Hoa, bong bóng được trưng bày khắp nơi, tiếng người ra vào không ngớt, những chú bé thì tươm tất với những trang phục đẹp nhất còn những cô bé thì xinh xắn với những chiếc đầm xòe công chúa hay một chiếc áo dài nữ tính dịu dàng. Còn người lớn thì đua nhau những trang phục đắt tiền những món nữ trang vô cùng lạ mắt từ những thương hiệu nổi tiếng trong lẫn ngoài nước. Nụ cười ánh mắt lại càng tô điểm cho niềm vui của buổi tiệc. Cô dâu chú rể vui vẻ ra đón tiếp khách mời với khuôn mặt vẽ hai chữ hạnh phúc sáng ngời.

Cậu cũng như mọi người cùng nhau đến bữa tiệc với niềm vui chúc phúc cho chị gái của Toàn nhưng sự hân hoan phần khởi ấy khi Toàn giới thiệu đôi tân lang tân nương. Những ánh mắt giao nhau với bao cảm xúc hỗn loạn, có bi đát, có ân hận, có ganh ghét, có xót xa, có tổn thương,...tất cả tạo nên một thứ mang tên không nói thành lời.

- Xin với giới thiệu với các bạn đây là chị hai mình tên Vy và kẻ bên là anh rể mình tên Khương – Toàn giới thiệu trong niềm vui không thể nào kể xiết.

Dứt lời nụ cười trên môi cả 3 tắt hẳn, tiếng thủy tinh vỡ trên tay cả Khương phát lên ánh mắt Khương trở nên vô hồn không thể tin được vào hình ảnh trước mắt mình đó là cậu, người mà Khương đã bỏ cuộc, đã vô tình làm tổn thương. Rồi bao nhiêu cảm xúc chột ủa về, từng mảnh kí ức ngày nào bỗng hiện lên đang xen với hiện tại, tình cảm tưởng như tắt bỗng bừng bây giờ một lần nữa nổi lên một lần nữa và nó mang lại cảm xúc hoàn toàn mới mẻ. Còn Vy ánh mắt không còn vẻ hạnh phúc nữa mà xen lẫn ghen tuông, ghen vì người cô cố tình hãm hại mà bỗng nhiên đột ngột xuất hiện mà lại xuất hiện ngay hôn lễ của mình. Vy lo sợ Khương sẽ bỏ mặc cô để chạy theo tiếng gọi nơi cậu, tay bấu chặt vào tay Khương như sợ mọi cố gắng của mình sẽ tan biến mãi mãi.

Mất mát ngỡ ngàng xen lẫn hốt hoảng nhưng nó chột chở lại bình thường, cậu dòn nén đau thương vào trong tim, tìm cậu một lần nữa đập loạn xạ, vết thương một lần nữa bị rách toét khi chính mắt chứng kiến người mình yêu tay trong tay cùng người con gái khác. Đau khổ ư, cậu lấy gì đau khổ. Khương đâu có yêu cậu, Khương không yêu mà còn treu trọc trên tình yêu đó, nói những lời cay nghiệt làm cậu tổn thương. Những lời nói trong chiếc máy ghi âm một lần vang lên trong đầu cậu. Cậu muốn khóc nhưng không khóc được, đã tự hứa với chính mình là không để hình bóng Khương làm ảnh hưởng đến cuộc sống còn lại ngắn ngủi của mình. Thế nhưng lí trí thì bảo vậy nhưng tim lại không nghe nó cứ bồi hồi nhớ lại thưở còn vui vẻ bên nhau dù Khương không yêu. Lí trí và con tim có một trận quyết đấu vô cùng dữ dội cuối cùng thì lí trí đã kiểm soát con tim nó buộc con tim thôi những cung bậc ngày nào hãy đổi mặt với những gì đang diễn ra. Rồi nụ cười giả dối nở trên môi vẫn rạng ngời vẫn sáng chói nhưng không còn vẻ tự nhiên vốn có, một nụ cười gượng gạo để che lấp đi nỗi đau, nỗi tuổi nhục về một kí ức không mấy tốt đẹp, đôi môi ấy chột hé mở nói những điều có vẻ chúc phúc mà dối lòng:

- Chúc mừng anh Khương chị Vy, chúc mừng anh chị.

- Nhân em... – Khương thốt lên những lời nói sau một lúc bất động.

24. Chương 24

Có một điều không phải ai cũng biết đó là sự tranh chấp có nên đưa ra lời nguyện cai nghiệt kia hay không cũng là lúc đứa con vụng trộm của thần biển và nàng Rose – vợ Lucian được sinh ra nhưng thần biển không hề hay biết. Sau khi Lucian hay tin dừng dừng nổi giận liền ban ra lời nguyện độc địa và cứ nghĩ rằng đứa bé đó sẽ chết nhưng không ngờ do thừa hưởng được những quyền năng tối cao nên đứa bé không chết mà được Emma nuôi dưỡng do sự nhờ vả của nàng Rose. Đứa bé là một bé gái vô cùng xinh xắn và đáng yêu. Theo năm tháng từ một bé gái giờ đây đã trở thành một thiếu nữ xinh đẹp và đã đem lòng yêu thương con trai của Emma. Nữ thần vô cùng tức giận và vô tình bà lỡ tay giết chết đứa con trai của mình. Chính mất chứng kiến người yêu mình bị sát hại lòng thù hận trong nàng càng dâng cao vì thương cho đứa bé trong bụng nên nàng đã trốn khỏi đỉnh Oly và lập nên một ranh giới mà cả ba loài trên điều không biết. Nơi đó nàng cư mang những sinh vật bán thần như nàng, một ranh giới không bị ảnh hưởng của lời nguyện bởi vì trong vùng ranh giới ấy nàng đã lấy máu của mình để tạo nên huyết ngọc – viên ngọc với ánh sáng màu đỏ, ánh sáng của nó có thể hóa giải được lời nguyện độc địa kia. Những người được cứu sống đội ơn và tôn nàng lên làm nữ hoàng.

Trong nàng vẫn không nguôi được mối thù với những vị thần tối cao, người đứng đầu làm sai thì tại sao phải bắt những đứa trẻ vô tội chịu phạt như vậy thật không công bằng, nỗi uất hận ngày một dâng cao và rồi vô tình nàng đã tìm ra một cuốn sách cổ với bìa sách màu nâu củi, lật từng trang và rồi dừng lại trước một trang có dòng chữ “The future of world”. Trang sách thu hút nàng: thế gian này sẽ một lần nữa rơi vào chiến tranh không hồi kết giữa 3 vị thần tối cao “chúa tể biển khơi Ngài Justin Timberlake, chúa tể bầu trời Ngài Lucky Lucian và nữ thần của mặt đất Nàng Emma Watson”. Đứa cháu lai của Justin Timberlake chính là nguyên nhân dẫn đến chiến tranh nhưng cũng chính nó là người sẽ xóa bỏ mọi ranh giới và làm nên hòa bình. Tình yêu chính là chìa khóa và cũng là nguồn động lực. Một khi yêu thương bị mất mát chính là cơn thịnh nộ để giải phóng nguồn năng lượng to lớn, một khi kiểm soát được năng lượng ấy chính là điều khiến cả thế giới nhưng đồng thời nó sẽ mất đi nếu yêu thương một lần nữa sẽ quay về.”

Và rồi nàng đã lên kế hoạch cho cuộc tìm kiếm, như mong đợi cuối cùng nàng đã tìm ra người cần tìm, một nụ cười hình ovan được vẽ lên khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều. Nàng nói với đứa con trai của mình:

- Nhiệm vụ lần này ta giao cho con nhất định con phải hoàn thành, tất cả là vì dân tộc của chúng ta, rồi sẽ đến một ngày ta sẽ bắt họ phải trả giá cho những lỗi lầm mình gây ra – nàng nắm chặt lòng bàn tay.
- Vâng thưa nữ hoàng. Thần nhi sẽ cố gắng hết sức để nữ hoàng không phải thất vọng – chàng trai ấy cuối đầu phục mệnh người mẹ tôn kính của mình.
- Tốt – nàng tỏ ý hài lòng.

Quay lại buổi hôn lễ của Khương và Vy, khi gặp lại nhau mỗi người theo đuổi một tâm trạng khác nhau, lòng thì rối bời. Khương thì như chết trân tại chỗ còn Vy thì như người mất hồn nhưng có lẽ cậu là người tỉnh táo hay là không muốn phải đối diện với sự thật nên đành lên tiếng để phá vỡ bầu không khí nặng nề này.

Khi Khương nói làm cho tất cả mọi người điều xúng sờ vì độ thân mật của Khương dành cho cậu và người để ý nhiều nhất đó là Tử, kể từ lúc bắt đầu có cảm giác với cậu dù hành động nhỏ nhất Tử cũng để ý và lần này cũng không ngoại lệ. Nhìn vào cách cư xử và hành động vô cùng gượng gạo Tử đã đoán ra được phần nào, “bức thư và cuốn nhật kí”. Nhìn cậu cười nói và xã giao với mọi người mà lòng Tử đau như cắt, đau vì hiểu được tình cảnh đứng nhìn người mình yêu tay trong tay với người khác, hiểu được cậu phải ráng gồng mình lên chịu đựng và một hành động làm cho cậu dụi đi cái buồn đó chính là cái nắm tay siết chặt của Tử. Nó đủ để sưởi ấm con gió mùa đông đang kéo về trong cậu, đủ ấm để sưởi ấm con tim hao gầy. Bất giác tim cậu lỡ một nhịp, cậu không hiểu và cũng không muốn hiểu tại sao tim đang đau thế này mà lại được xoa dịu chỉ bằng một cái nắm tay. Bốn mắt nhìn nhau không nói lời nào. Ánh mắt Tử dành cho cậu là cái ánh mắt của sự thương yêu, là ánh mắt của sự bảo vệ và đồng cảm. Cậu mỉm cười đáp lại.

Tiếng loa phát ra làm cho bầu không khí náo nhiệt bỗng im lặng:

- “Mời cô dâu chú rể bước lên lễ đài để tiến hành nghi thức”.

Vy như vợ tỉnh khỏi cơn mê liền vội vàng kéo Khương về lễ đài nhưng khi đi thì Khương vẫn ngoái nhìn cậu một lần nữa với ánh mắt không nói thành lời. Mọi người ở bên dưới nồng nhiệt vỗ tay cổ vũ. Vị mục sư lên tiếng hỏi con dâu trước:

- Lạc Tường Vy, con có đồng ý lấy người đàn ông bên cạnh làm chồng hợp pháp của con dù có đau yếu bệnh tật thì vẫn thề nguyện suốt kiếp mãi bên nhau không?

Vy nhìn Khương với ánh mắt vô cùng yêu thương và trả lời:

- Con đồng ý.

Tiếp theo vị mục sư hỏi Khương nhưng có vẻ Khương không thêm điểm xia tới và tới lần thứ 2, 3 mới chịu nghe lời nói của vị mục sư vì Khương bận theo đuổi suy nghĩ của chính mình.

- Đoàn Minh Khương, con có đồng ý lấy người phụ nữ bên cạnh làm vợ hợp pháp của con dù có đau yếu bệnh tật thì vẫn thề nguyện suốt kiếp mãi bên nhau không?

Khương suy nghĩ rất nhiều rồi quay qua nhìn Vy với ánh mắt sầu não miệng lắp bắp:

- Con ... không đồng ... ý.

Mọi người chứng kiến bên dưới ồ lên một tiếng. Trong khi đó Khương còn nhấn mạnh:

- Vy à anh xin lỗi, anh không thể cưới em làm vợ, anh xin lỗi.

Từng lời nói như hàng ngàn con dao đang đâm nát trái tim Vy, nước mắt bắt đầu tuôn rơi, bó hoa trên tay đã từ lâu rớt xuống mặt đất. Hiện tại Vy như một cái xác không hồn, vừa nói mà vừa khóc nức nở.

- Không phải anh nói anh muốn kết hôn với em sao, không phải gần đây thời gian em đã làm vì anh không khiến anh cảm động, anh có công bằng với em? – tay nắm lấy tay Khương.

- Anh xin lỗi – không dám nhìn thẳng vào mặt Vy.

- Chỉ vì gặp lại nó mà khiến cho anh thay đổi toàn bộ suy nghĩ của mình, em đã vì anh làm biết bao nhiêu chuyện, em không ngần ngại thời gian của mình để chờ đợi anh vậy mà không bằng mấy phút anh gặp lại nó, anh nói đi Khương – Vy hét lớn.

- Anh.... – Khương không nói nên lời.

Nước mắt vẫn cứ không ngừng nhau tuôn rơi trên khuôn mặt được trang điểm kĩ lưỡng và giờ này đã lem luot trong thật khó coi. Vy rời khỏi lễ đài và chạy băng băng lại bàn nơi cậu ngồi, kéo ra mà mắng nhiệt cậu trước sự ngỡ ngàng của tất cả mọi người:

- Tao có gì thua mày, tao xinh đẹp lại giàu có thứ gì mà con Vy này muốn mà không có, nhưng tại sao mày đã ra đi thì sao không đi luôn...- Khương hỗn hốt kéo Vy ra nhưng Vy lại hất mạnh tay Khương ra và tiếp tục nói – sao mày không đi luôn đi sao giờ lại xuất hiện ngay lúc này, mày có biết sự xuất hiện của mày làm ọi việc rối lên hết không, mày thấy không trước khi mày xuất hiện trong đêm nay là tao đã tin chắc Khương sẽ là của tao nhưng khi mày xuất hiện thì Khương đã thay đổi hoàn toàn suy nghĩ, Khương đã bỏ tao ngay ngày cưới của tao, mày có biết tao nhục nhã thế nào không, có biết tao đau khổ thế nào không.

25. Chương 25

- Vy, anh xin em đừng nói nữa – Khương khóc.

- Em phải nói – không thêm nhìn Khương mà tiếp tục nhìn cậu với ánh mắt căm hờn – mày là gì mà có thể có được trái tim của Khương, có được trọn vẹn tình cảm ấy, mày là ai, mày là một thằng không cha, một thằng bệnh hoạn, trong khi đó tao phải cố gắng hết sức để giành lấy cứ tưởng là thuộc về rồi nhưng cuối cùng chỉ mày xuất hiện đã làm đổ bể mọi hi vọng của tao.

- Tôi là một thằng bệnh hoạn, là một thằng không cha....- hai hàng nước mắt cậu rơi trên gò má.

Một bạt tay như trời giáng tán vào khuôn mặt của cậu, 5 dấu tay hiện lên, những người bên cạnh can ngăn mà vẫn không được gì. Rồi tiếng thủy tinh đổ bể vang lên, máu bắt đầu tuôn chảy trên tay Vy, máu rơi xuống làm cho chiếc váy cưới của Vy loang lổ màu đau thương – màu của máu.

- Tất cả điều tại mày mà ra nông nổi như thế này, mày phải chết.

Rồi Vy cầm mảnh thủy tinh lao thẳng vào cậu như một tia chớp. Đầu đó vang lên tiếng:

- Nhân, cẩn thận.

Máu bắt đầu thi nhau chảy trên nền cỏ xanh thẫm, tiếng người vang lên khắp nơi hoảng hốt, lo sợ “có người bị thương”, “có kẻ giết người”. Mọi người nhón nháo hẳn lên. Khi cậu hoảng hồn tỉnh dậy thì một thân thể bất động đang ôm cứng lấy cậu, vội vàng gỡ ra thì phát hiện rằng máu đã nhuộm đỏ trang phục trắng tinh của cậu, khuôn mặt cậu bắt đầu nhợt nhạt, hoảng hốt, miệng la hét:

- Anh Tử sao anh.... – tiếng khóc từ cậu vang lên – làm ơn gọi cấp cứu, gọi cấp cứu dùm.

- Em...không sao...là...anh mừng rồi – Tử nói trong hơi thở vô cùng khó nhọc và máu vẫn chảy.

- Anh cố gắng lên, xe sắp tới rồi – cậu lấy tay mình rồi nắm tay Tử đồng thời áp vào mặt mình.

Trong Tử có vẻ mệt mỏi, hai mắt bắt đầu mở hết lên, cậu cố lay thật mạnh để Tử không phải ngủ, tiếng khóc nghẹn ngào mà chưa xót, chứng kiến cảnh đó ai cũng xót xa. Miệng không ngừng gọi tên Tử.

- Không...biết...có nên nói...chuyện này với em...không nữa – Tử cố gắng trong từng hơi thở, ánh mắt vô cùng tình cảm, nước mắt của Tử đã rơi, máu vẫn thi nhau chạy ra.

- Anh nói đi, em nghe hết – cậu cố nói và vẫn cố lay thân thể đang lạnh dần của Tử.

- Anh...yêu... – chưa nói hết câu Tử đã lâm vào hôn mê.

- Anh Tử – cậu hét lớn lên.

- Mau đưa anh ấy vào xe vào bệnh viện không thôi nguy mất – một người vội lên tiếng.

Sau đó Tử được đưa lên xe và chạy tới bệnh viện còn cậu ở đó cũng đã ngất xỉu.

- Nhân em sao vậy, trả lời anh đi – Khương vội ôm lấy thân người cậu mà lao vào trên xe.

Một tiệc cưới đáng ra phải đông vui và náo nhiệt thì bây giờ càng hoảng loạn, tiếng la hét, tiếng khóc, tiếng nói độc địa vang lên, còn Vy thì cười trong hoang dại và cũng đã ngất đi. Tiếng xe cấp cứu vang lên thật thẫm thương. Hai bà xuôi thì khóc thúc thích, còn hai ông xuôi thì bất động trước hành động của bọn trẻ, họ nhìn nhau mà thở dài chán nản rồi nhanh chóng thu xếp vào bệnh viện xem tình hình của Dương Tử.

Từ trên cao có một ánh mắt luôn theo dõi động tĩnh, môi chợt mỉm cười, nụ cười lạnh lùng không thể hiện được cảm xúc, tiếng gió như rào thét để xé tan màn đêm cô tịch, mây đen đã che phủ ánh sao cùng với trăng vàng, tiếng quạ kêu rích lên khiến cho những ai nghe thấy phải rùng rợn lạnh óc gáy.

- Phải như thế, cuộc vui còn dài, ta chờ xem người phải giải quyết chuyện này ra sao “đứa bé của lời nguyện”, hahaha – một chàng hotboy cười lớn lạnh lùng và rùng rợn.

Tại bệnh viện, một không khí u ám bao quay, màu trắng của sự lạnh lẽo, mùi thuốc sát trùng bốc lên, tiếng bước chân đi qua đi lại, tiếng khóc thúc thích nào nuốt kèm theo đó là những hơi thở không ra hơi và lạnh buốt. Rồi vị bác sĩ bước ra khỏi phòng phẫu thuật với khuôn mặt vô cùng khó coi:

- Bác sĩ con tôi sao rồi – ba mẹ của Dương Tử xong tới hỏi thăm bác sĩ.

- Chúng tôi đã cố gắng hết sức.... – vị bác sĩ nói.

- Không, con trai tôi sao có thể, không không – mẹ của Tử bắt đầu ngực xuống mà lớn tiếng khóc, ba của Tử quay sang ôm bà đỡ giành mà nước mắt ông rơi.

- Tôi chưa nói hết, chúng tôi đã cố gắng hết sức và ca phẫu thuật đã thành công nhưng...do tình trạng bệnh nhân mất máu quá nhiều khiến máu lưu thông tới não không kịp thời nên đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu,

có thể sẽ trở thành người thực vật, người nhà hãy cố động viên an ủi và...một điều quan trọng là còn tùy thuộc vào ý chí của bệnh nhân, mong người nhà đừng quá đau buồn – vị bác sĩ nói với giọng buồn cho gia đình của Tử.

Ba mẹ của Tử cùng với Lan khóc nức nở. Còn cậu thì đứng đó lặng im từ lúc vào đến giờ, bộ quần áo nhuộm màu đỏ tươi và sứt sứt. Khi nghe vị bác sĩ nói “chúng tôi đã cố gắng hết sức” thì ngay lúc đó tim cậu như ngừng đập, như có một con dao đâm thẳng vào lòng ngực, nó khiến cậu khó chịu, đau nhưng không khóc được nó cứ uất nghẹn nơi lòng ngực và khóe mắt, khuôn mặt trắng bệch vừa mới tỉnh dậy nay càng trắng hơn nữa, đôi môi hồng hào giờ đã tím xanh, ánh mắt ánh lên nỗi buồn sâu thẳm, cậu như gần gần ngụy thì có một người nhào tới đỡ lấy cậu:

- Em mới tỉnh dậy nên nghĩ cho khỏe không nên ra đây.
- ... – cậu nhìn trân trân vào người đó với đôi mắt giận dữ và dùng sức lực cuối cùng của mình mà đẩy ra – mọi chuyện là tại tôi mà ra nông nổi này, nếu mà tôi biết anh là anh rể của thằng Toàn thì có chết tôi cũng không đến dự...đáng ra người nằm đó không phải là anh, người đó phải là tôi, là tôi mới đúng.
- Em đừng tự trách mình, mọi chuyện là ngoài ý muốn – Khương nói và đi tới đỡ cậu nhưng bị cậu gạt ngang.
- Là ngoài ý muốn?, haha, anh thấy tôi bị xỉ nhục như vậy chắc anh thỏa mãn lắm rồi vừa ý nguyện của anh rồi còn gì, đùa giỡn trên tình cảm của người khác, anh là một thằng tồi, đừng đụng vào tôi – cậu hét lên và không còn giữ được bình tĩnh.
- Em nói gì vậy, anh không hề đùa giỡn, tại sao em lại đột ngột biến mất mà không nói lời nào, không cho anh cái quyền được nói yêu em, em biết anh đã lo sợ thế nào không, anh đi tìm kiếm em khắp nơi mà không hề có một chút tin tức, những ngày đó anh như người đã chết, anh tưởng đâu sẽ mãi mãi không gặp em và cũng trong lúc đó Vy luôn kề bên anh. Anh nghĩ mình có thể quên được em nhưng không ngờ khi gặp lại em con tim anh lại bùng phát ngọn lửa yêu thương, anh đã lựa chọn theo trái tim mình – Khương nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cậu mà nói – Nhân à anh rất yêu em.
- Yêu tôi, haha, mà anh đem tôi ra làm trò cười cho thiên hạ à, anh yêu kiểu quái gì vậy, anh đừng nói nữa, tôi không bao giờ tin và cũng không muốn gặp lại anh nữa, chính tôi đã gián tiếp hại anh ấy phải nằm đây, người nên chết đáng ra phải là tôi, lỗi này là của tôi – cậu vừa nói vừa đập đầu vào vào tường.
- Nhân, anh xin em đừng như vậy, lỗi này là của anh, em làm vậy anh đau lòng lắm – giọng Khương chùng xuống, cố gắng ôm cậu vào lòng để an ủi nhưng hoàn toàn không được, điều đó làm cậu điên tiết hơn.
- Anh biến đi cho khuất mắt tôi, cút đi – cậu hét lên.
- Em đừng như vậy nữa, anh đi, khi nào em bình tĩnh lại chúng ta nói chuyện sao – nói xong Khương rời đi nhưng mắt vẫn hướng về phía cậu.

Không bao lâu thì một cơn đau như xé thịt bùng phát lên trong cậu, từng tế bào máu duy chuyển ngày một nhanh dưới lớp da mỏng manh, bắt đầu bị rách tệt. Đôi chân đứng không vững nữa nhưng cậu biết mình sắp biến thành cái gì nên cố dùng hơi sức cuối cùng để nhanh chóng rời khỏi nơi đó. Từng bước chân là hàng ngàn mũi kim đâm vào không nung tình, máu rỉ ra ngày một nhiều, đầu đó trên cơ thể cậu đã bắt đầu xuất hiện những chiếc vẩy sáng ngời. Mong sau có thể kiếm một nơi nào đó trốn càng nhanh càng tốt để mọi người không phát hiện và rồi từ phía sau có một người ôm lấy thân thể cậu đang yếu dần mà bay vút lên không trung, tốc độ bay như xé gió và thẳng hướng biển mà tiến đến. Trong lúc mơ màng và đau đớn cậu vẫn nhận ra người đó là Tú, nhưng với hình dạng là một thiên sứ với đôi cánh màu trắng muốt, hai bên tai có những sợi lông màu trắng nhỏ nhô ra, cơ bắp thật rắn chắc và cuộn cuộn, ngực nở nang và nước da màu bánh mật trông thật nam tính mà mạnh mẽ.

Bay đến bờ biển thì đã thấy nàng Christiana ở đó. Tú nhẹ nhàng đáp xuống, đặt cậu nơi Christian đang ngồi đợi. Christian hướng đôi mắt buồn mà nói với Tú:

- Em lo quá Brian ơi – vòng tay ôm siết thân thể cậu.
- Cậu ấy sẽ không sao vì bên cạnh cậu ấy có chúng ta, chúng ta sẽ cùng nhau cứu cậu ấy.

Trong lúc đó nỗi đau đớn một ngày một tăng, cắn chặt môi đến bật máu cho tiếng la không thể nào ra tiếng để không làm cho Tú và Hân lo lắng. Cậu cảm nhận rằng ngoài nỗi đau đớn của thể xác còn có một nỗi đau nữa, chúng nó đang cùng nhau hòa quyện làm một. Một điều nữa là nỗi đau kia là dành cho cái gì, dành cho ai. Đau vì gặp lại Khương hay đau vì gián tiếp hại Dương Tử, rốt cuộc điều gì mà làm đau đến như vậy. Nỗi đau kia dành cho ai Tử hay là Khương??

- “Chuyện ngày càng thú vị rồi đây, có cả con trai của Lucian và con gái của Timberlake nhúng tay vào chuyện này, chắc hẳn đã biết chuyện gì đó. Phải về thăm báo nữ hoàng.” – chàng trai quan sát từ phía xa và rồi vụt biến với tốc độ khủng khiếp kèm theo nụ cười lạnh băng không cảm xúc.

26. Chương 26

Toàn thân cậu rã rời và mệt mỏi sao quá trình biến đổi lại thành người nhưng nó không làm cho cậu nản chí lập tức chạy ngay vào bệnh viện để thăm Tử. Căn phòng toàn màu trắng toát lên vẻ cô đơn lạc lõng, tiếng máy đo nhịp tim cứ bíp bíp từng nhịp một nghe mà quặn thắt cõi lòng. Tử nằm đó với thân thể bất động nhưng vẫn phản phát gương mặt hiền hậu và đẹp trai vốn có, sống mũi cao cao, hành mi hơi cong, đôi môi thì ngọt như bánh mật. “Tử thật sự đang ngủ” cậu luôn nghĩ là vậy, nhìn đôi môi khiến cậu nhớ lại nụ hôn đầu của mình, nụ hôn cứu sống mạng người, một sinh mạng người thật quý giá biết bao. Và mãi cho đến bây giờ cậu vẫn chưa biết mình đã cứu sống ai và cả sợi dây chuyền bằng bạc – tính vật của cha để lại cậu vẫn chưa tìm được, hy vọng sống sót nào tìm đến? nó chỉ là một con số không.

Nắm hờ đôi tay của Tử mà nước mắt cậu rơi, từng giọt cứ lã lã tăng rơi, nó ấm nóng như chính tấm lòng của cậu dành cho Tử. Có một điều vẫn chưa thể nào biết được rốt cuộc tình cảm cậu dành cho Tử là thể nào, còn dành cho Khương là ra sao. Thú nhận một điều khi gặp lại Khương vết sẹo năm nào đã lành giờ lại nhức nhối, chút buồn chút bi ai nhưng không còn bồi hồi như lúc ban đầu. Ánh mắt dành cho Khương đã không còn nồng nàn và tha thiết mà thay vào đó là sự thờ ơ nhưng cuối cùng thì như một người bạn không hơn không kém. Cái cảm giác hôm nào giờ đây đã không còn, khi tay của Khương nắm lấy tay cậu nó khiến cho trái tim cậu không còn vang lên những nốt nhạc của một bản nhạc tình ca dữ dội mà thay vào đó là một bản nhạc êm ả và trầm uất.

Nhìn Tử lúc này cậu không khỏi nhức nhối, tim như rỉ máu. Cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu nhớ cách quan tâm của Tử, nhớ cái nhéo mặt ngây ngô, nhớ những lần viện lí do đợi cậu ở cổng trường để cùng cậu đi về rồi bắt cậu trả công bằng một cây kem hương chocolate. Ngày ấy cậu từng hỏi:

- Anh Tử nè, tại sao anh lại thích mùi chocolate và không phải mùi dâu, vani hay một mùi nào khác?
- Vậy tại sao vào ngày Valentine người ta lại tặng nhau chocolate? – Tử hỏi ngược lại.
- Vì họ yêu nhau. Trong tình yêu thì có lúc đắng nhưng cũng có lúc ngọt ngào, hai thứ nó hòa quyện vào nhau làm nên một tình yêu đẹp. Vị đắng trung hòa vị ngọt hay vị ngọt làm làm dịu đi vị đắng – cậu trả lời.
- Anh cũng nghĩ vậy nên anh thích mùi chocolate vừa đắng vừa ngọt tạo nên một hương vị đậm đà. Nó cũng giống như cafe và sữa. Em có nghe chuyện tình “Caffe à, sữa yêu caffe” chưa? – Tử nhìn cậu với ánh mắt tràn ngập màu của nắng dịu dàng và nhẹ nhàng.
- Có nữa sao – cậu trả lời mà cười híp mắt.
- Sữa yêu caffe yêu đến mức hòa tan màu trắng của mình vào màu đen của caffe, yêu đến mức hòa tan vị ngọt của mình và vị đắng của caffe – Tử trầm ngâm.
- Còn nữa không anh – cậu hỏi vì thấy lâu quá.
- Hết – Tử cười lớn.
- Trời à, mà anh Tử nè sao em thấy anh có nhiều người theo lắm mà sao chưa thấy anh có động tĩnh gì hết vậy – cậu hỏi cho vui.

- Có những người cứ mãi một mình không phải họ không cảm thấy cô đơn, không phải vì họ không muốn yêu ai. Mà vì họ sợ phải đối mặt với sự thất bại và...vì...họ vẫn đang chờ đợi một người, một người sẽ là cuối cùng và mãi mãi trong cuộc đời họ – Tử nói mà ánh mắt tha thiết nhìn cậu, một suy nghĩ trong đầu Tử “người anh chờ đợi là em, là em đó Nhân à”.

- Quá sâu sắc – cậu cười hồn nhiên.

Những dòng kí ức cứ miên man và lập lờ trong đầu cậu, nước mắt đã lấm lem trên khuôn mặt mệt mỏi. Tiếng cửa mở làm cậu giật mình và một người phụ nữa xong đến:

- Cậu làm gì ở đây, không vì cậu con trai tôi đâu có ra nông nổi thế này – mẹ Tử trừng mắt với cậu.

- Cô bình tĩnh chuyện này không như cô nghĩ đâu – Lan từ phía sau nói giúp cậu, rồi nhanh tay kéo cậu ra khỏi phòng, sau đó cả hai dừng lại một băng ghế trống, Lan lên tiếng hỏi trước – cậu có thể kể đầu đuôi câu chuyện của cậu và anh Khương ình nghe không?

- ... – cậu im lặng.

- Nếu cậu không nói thì mình không thể giúp gì cho cậu được, nói đi chỗ bạn bè, rồi sao từ bữa đó tới giờ không thấy cậu quay lại thăm anh Tử mà tới giờ mới tới, cậu biết mình và Phương lo lắng không – Lan an ủi cậu.

- Cậu không nghĩ mình là thằng biến thái, thằng bệnh hoạn? – cậu hỏi mà ánh mắt nhìn xuống đất.

- Nếu xem cậu là thứ đó thì mình đã không tìm và lo lắng cho cậu, dù thế nào cậu cũng là bạn tốt nhất của mình – Lan ôm cậu vào lòng.

Cậu ngồi đó mà xúc động vô cùng quyết đem mọi chuyện kể lại cho Lan nghe và dĩ nhiên là bí mật người cá thì không hề nhắc tới. Sau khi nghe xong Lan nổi cơn thịnh nộ:

- Thật là đáng thất vọng, người thì đẹp mà trong lòng không đẹp gì hết, cậu bỏ đi như vậy là đúng rồi, nếu cố níu kéo thì người khổ sẽ là cậu.... – ngừng lại rồi Lan nói tiếp – vậy lần này hẳn nhất quyết bỏ lại chị thằng Toàn để quay lại với cậu, cậu tính sau?

- Mình...mình cũng không biết nữa, tâm trạng của mình rối bời cộng thêm anh Tử vì mình mà nằm đây... – cậu nghẹn ngào.

- Có phải cậu cũng có tình cảm với anh Tử phải không? – Lan bắt đầu hỏi.

- ...

- Không nói mình cũng nhận ra tình cảm cậu dành cho Tử là thế nào, mình đoán chắc rằng anh Tử cũng có tình cảm đặc biệt đối với cậu, nhưng tại chưa nói ra thôi.

- ...

- Cậu không phải tỏ ra rai rút như vậy, yêu cầu anh mình hạnh phúc là ok rồi – Lan cười hiền.

Cậu nghe vậy mà lòng xúc động vô cùng, ngoài tình cảm gia đình có lẽ tình bạn đối với cậu là tuyệt vời hơn cả, cách sang sảng và chấp nhận thật nhẹ nhàng và bình dị. Những hạt nước mắt cứ lã lã trên khuôn mặt gầy hao hốc hắt của cậu, nó được ví như những giọt sương long lanh của sớm mai.

27. Chương 27

Những ngày sau Tử vẫn nằm đó với khuôn mặt xanh xao thấy rõ, những vị bác sĩ cứ thay nhau ra vào và những cái lắc đầu vẫn hiện diện trên mặt mỗi người. Hôm nay Toàn đến thăm Tử nhưng vừa tới nơi thì thấy cậu ngồi đó, tay nắm lấy tay mà thở dài, đôi mắt mệt mỏi bỗng nhiên lòng Toàn thấy xót xa nhưng khung cảnh đám cưới đông vui bỗng trở nên hoang loạn và u ám thì cơn tức giận lại hiện lên, chỉ vì sự xuất hiện của cậu mà làm cho người chị của mình không tài nào tìm được cơn tức giận phải nổi cơn ghen tuông

và hành động vô cùng bạo lực. Tính nhào vào đôi co thì từ phía sao có một lực kéo ngăn Toàn lại. Một giọng nói vang lên, nó như một liều thuốc kích thích làm cho thần trí Toàn chổn chểnh cho nên mê muội không thể kiểm soát được mình, đôi mắt màu nâu giờ thì ánh lên một màu đỏ ngầu tức giận. Giọng nói ngày càng vang và xa nó lên lời vào trong từng tế bào não của Toàn, miệng lắp bắp:

- Chính nó, chính thằng Nhân là nguyên nhân phá hoại hạnh phúc của chị hai, mày phải trả giá cho những gì mày đã gây ra, chính là mày.....

Một làn gió nhẹ thổi vào khiến cậu rừng mình dù cửa sổ đã đóng từ lúc nào.

Tại nơi một thế lực mới đang đứng lên chống lại sự sai lầm và nhần tâm của những vị thần tối cao. Một tòa lâu đài cổ kính phủ rêu xanh có những cơn gió nhẹ nhàng như ru tình, đồng cỏ xanh mướt còn chút động hơi sương, những tán lá cây uốn mình theo những làn gió như đang múa một khúc nhạc tình ca, từng đàn bướm, đàn chim hót líu lo nó càng đẹp hơn khi chàng hoàng tử của vùng đất này xuất hiện. Chàng ngồi trên một cây cao rợp bóng râm và đang thả hồn theo cơn gió, trong lòng không lo nghĩ yêu, đôi mắt chột nhăm hờ trong chàng thật đẹp như một pho tượng nhưng trái với vẻ hiền lành đó chính là sự lạnh lùng xa cách, đôi môi khi cười không thể hiện được cảm xúc, cái nhìn lạnh như xuyên vào tâm can của người đối diện vì sao chàng như thế chính là do nữ hoàng – mẹ chàng.

Từ lúc chào đời nữ hoàng đã huấn luyện chàng thành một con người lạnh lùng để thực thi mọi nhiệm vụ mà nữ hoàng ban lệnh, về ngoài chỉ là một lớp bọc nó giống như một chiếc mặt nạ để che đi những gì chàng giấu giếm bên trong – một tâm hồn trong sáng và lương thiện. Khuôn mặt đang giãn ra thì đột nhiên đánh lại một lớp mặt nạ được đeo lên khi nữ hoàng đột nhiên xuất hiện:

- Con đã tìm ra kẻ đó chưa.

- Thưa nữ hoàng con đã tìm ra, mọi chuyện đều thuận lợi như ý của nữ hoàng.

- Làm rất tốt, như vậy mới xứng đáng làm con trai của ta, khi nào con mới đem người đó về?

- Sẽ sớm thôi, con đã lên một kế hoạch khiến nó phải đau khổ và tức giận. Nó sẽ chứng kiến từng người nó yêu phải chết dưới tay những người nó thương yêu. Sức mạnh giận dữ sẽ bùng phát, lúc đó nữ hoàng có thể kiểm soát nguồn sức mạnh đó.

- Sợi dây chuyền bạc của Jack đã tìm ra chưa?

- Dây thừa nữ hoàng, nó quá dễ dàng để tìm ra, con đã đánh cắp từ tên người yêu của nó.

- Còn những thứ kia thì sao ta muốn nghi lễ phải được tiến hành. Thời khắc của sự trả thù đang đến gần. Haha.

- Sẽ tìm được thừa nữ hoàng đáng kín.

Nụ cười man rợ của nữ chủ nhân vùng đất xinh đẹp này thốt lên khiến cho những chú chim đàn bướm lập tức sợ hãi và phải bay đi. Đến nỗi chàng cũng phải dè dặt sợ sệt và cuối đầu nghe theo.

Lùi lại vào ngày trước khi cuộc đối thoại của hai nhân vật thần bí ấy thì một nơi thanh bình mang tên mặt đất cuộc sống vẫn cứ tiếp tục chạy đua với thời gian, cứ không ngừng quay theo cái chu kì vốn có. Cậu trên tay cầm giỏ trái cây và đang trên đường đi tới bệnh viện thì có một bóng người đang dõi theo rồi bóng người đó thình lình kéo cậu vào một góc khuất gần đó, quá bất ngờ nó làm cậu hốt hoảng tính la lên thì nhìn lại người đó không ai khác đó là Khương – người cậu từng yêu.

Ánh mắt hoảng hốt lập tức trở lạnh lùng không thềm nhìn thẳng vào mặt của Khương, cậu liền đánh giọng nói:

- Anh kéo tôi ra đây làm gì, không phải chúng ta kết thúc rồi sao?

- Hãy nghe anh giải thích đi Nhân, anh thật sự rất yêu em.

- Nghe thật là nực cười, yêu tôi mà lại xỉ nhục tôi, nếu anh nói yêu tôi thì người con gái anh chuẩn bị kết hôn là sao – giọng cậu đều đều không bộc lộ cảm xúc.

- Anh.... – Khương ứ ớ.

- Yêu tôi tại sao trước kia anh không nói với tôi, rồi để khi tôi đi thì anh lại đi tìm, tìm không thấy thì anh quay sang yêu chị Vy, rồi ngay hôn lễ lại hủy hôn để muốn quay lại với tôi coi bộ tình yêu của anh cao cả quá mà – giọng cậu ngày càng đanh đá.

- Anh... – Khương không biết nói gì, lấy lại bình tĩnh mà cố nói – Không lẽ trước kia em không cảm nhận được tình cảm anh dành cho em sao, khi anh quyết định nói thì em đã đi mất, anh đi tìm và cố liên lạc nhưng không được, còn Tú và Hân cũng đột ngột mất tích, em có biết khi không tìm thấy em lòng anh như thế nào không, như một thằng khùng lang thang khắp mọi góc đường để mong tìm được em, nhưng hoàn toàn vô ích, anh nhớ em muốn phát điên, đêm nào anh cũng mơ thấy hình bóng em cười nói vui vẻ với anh khi đưa tay ôm lấy thì em chợt tan biến, anh chỉ biết hụt hẫng và hụt hẫng. Rồi lúc đó Vy luôn kề cận bên anh, an ủi động viên anh hết lời. Sau bao nỗ lực thì anh chấp nhận anh đã mất em và dần dần chấp nhận được Vy. Nhưng em thấy đó khi em đột nhiên xuất hiện trước mặt anh thì ngọn lửa yêu đương ngày nào lại có dịp bùng cháy dữ dội và cuối cùng anh đã nhận ra tình cảm mình luôn hướng về em – vừa nói, nước mắt Khương lăn dài trên gò má nhưng không làm lu mờ đi vẻ đẹp trai của Khương.

- Vậy bây giờ anh đến để gặp tôi để cố gắng than vãn à, tôi sẽ không còn tin anh một lần nào nữa, tôi nhớ anh gọi tôi là thằng biển và câu nói: “Mấy bây ham vậy sao không kiếm một đứa biển thái mà chơi thử.....à mà mấy bây nói cũng có lý, để tao suy nghĩ”. Anh không biết khi tôi nghe câu đó trái tim tôi tan nát, anh nghĩ đi tôi đang trên thiên đường bỗng bị kéo xuống địa ngục, nó đau và hụt hẫng lắm anh biết không, tôi không ngờ anh lại là hạng người như thế, lại nhẫn tâm chơi đùa trên tình cảm của người khác, anh chơi đủ rồi thì giờ anh hãy buông tha cho tôi, cho tôi có cuộc sống như bao người bình thường được không – lúc đầu giọng còn đanh nhưng càng về sau giọng ngày càng sù sì vì không kìm được lòng.

- Anh không hề nói vậy, anh không có, đó là do Vy cố tình chia rẽ anh và em – Khương một mực khẳng định.

- Tối giờ này anh còn trời được sao, anh có phải là đàn ông không, nói mà không dám nhận vậy mà còn đổ lỗi cho chị Vy, khi nào anh nói thật khi nào anh nói dối ai mà biết – cậu hoàn toàn không tin vào lời nói của Khương.

- Được thôi vậy anh sẽ cho em biết sự thật.

Lấy điện thoại trong túi gọi cho ai đó tay vẫn nắm chặt lấy tay cậu không cho cậu đi. Rồi khoảng 10 phút sau một chàng trai xuất hiện.

- Đây là anh Hoàng bạn của anh, chính anh Hoàng đã làm nên đoạn ghi âm.

- Em là Nhân phải không – người tên Hoàng chào cậu – em đừng tiếp tục trách oan cho Khương nữa, thật sự nó không có nói gì hết, đoạn ghi âm là do anh cố tình dàn dựng dưới sự nhờ vả của Vy vì Vy nói đây chỉ là một đoạn tập kịch nhờ anh chỉnh sửa lại để đưa ọi người nghe thử, anh đâu biết chuyện lại ra nông nổi thế này, nếu biết trước có đánh chết anh anh cũng không có làm.

- Em nghe rồi đó, anh hoàn toàn không có làm gì, chỉ một mình Vy cố tình – Khương nói giọng nài nỉ mong cậu sẽ tin.

- ... – cậu nghe như sét đánh bên tai, nhưng vẫn cố tình giữ bình tĩnh – hai người có cùng nhau thông đồng để gạt tôi không làm sao tôi biết được, tôi chịu đựng như vậy quá đủ rồi – cậu cố gạt ngang.

- Anh gạt em được lợi ích gì, anh nói đây chỉ là hiểu lầm, em đừng giận thằng Khương nữa – người tên Hoàng lên tiếng nói.

- Em hãy tin anh đi Nhân, anh thật sự rất nhớ và yêu em – giọng Khương ngày càng tình cảm, nước mắt cũng đã rưng rưng nơi khóe mắt.

- Nếu hai anh nói vậy thì tôi tin như vậy nhưng chuyện trước mắt đã xảy ra thì không thể quay đầu lại được, hiểu lầm hay không hiểu lầm thì mọi chuyện cũng đã xảy vậy thì sao không cho nó ngủ yên mãi mãi – giọng cậu trả nên thoáng buồn, nhưng vẫn cố gắng mạnh mẽ.

- Nói ra để mọi khúc mắc được hóa giải như thế anh với em mới có thể làm lại từ đầu, anh vẫn còn rất yêu em, tình cảm anh dành cho em không hề mất đi mà ngày càng mãnh liệt hơn nữa – Khương mừng rỡ vì khúc mắc, hiểu lầm được làm rõ.

- Như anh nói thì anh Tử người đỡ dùm tôi một nhát đáng sao?, anh nói sao không chịu suy nghĩ, ngày đó là ngày cưới của anh và chị Vy, một cô dâu bị chồng mình bỏ ngay hôn lễ ngay chính tôi còn xấu hổ huống chi là chị Vy, tôi không trách chị ấy mà người tôi trách phải là tôi, mọi chuyện điều một mình tôi gây ra thì hãy để một mình tôi gánh chịu, tôi phải có nghĩa vụ chăm sóc anh Tử, còn anh hãy quay về chăm sóc và thương yêu chị Vy, chị ấy cần anh lúc này.

- Không, người anh yêu là em, người anh muốn nhất lúc này là em chứ không phải Vy.

Cái nắm tay của Khương bị cậu ngạt ngang mà cắt bước ra đi, để lại một mình Khương nơi gốc vắng với biết bao nhiêu nỗi phiền não dù hiểu lắm đã được làm rõ, giờ cánh tay níu lấy nhưng tay cậu ngày càng xa dần, nước mắt rơi trong muôn vàng nỗi yêu thương.

- Nhân à, anh yêu em và anh sẽ cướp em lại – lời nói vô cùng ghen ngào và nước mắt.

28. Chương 28

Cậu nhanh chóng rời khỏi nơi đang nói chuyện với Khương, cố gắng không cho nước mắt rơi vì không muốn bất cứ một ai nhìn thấy nhưng một điều là cậu đã không làm được chính là nước mắt thì nhau rơi trên khuôn mặt mệt mỏi. Cậu đứng không nổi phải dựa hẳn vào bức tường mà khóc, từng mảnh vụn của những tháng ngày bên cạnh Khương một lần nữa kéo nhau ùa về, cậu đã trách lầm Khương. Phải cậu đã trách lầm Khương chỉ vì tại Vy mà cậu và Khương không đến được với nhau, nếu không có sự xuất hiện của Vy thì cuộc đời cậu đã khác nhưng nếu không có Vy thì làm sao cậu quen được nhiều bạn mới và trong đó có Dương Tử, nếu không có Vy liệu cậu có sống lâu được không vì cậu là một bán thuần chủng chịu sự chi phối của lời nguyền quái ác, nếu không có Vy làm sao cậu biết con tim mình lại đập bồi hồi vì Dương Tử. Mọi chuyện cũng tại Vy mà ra.

Chỉ có 3 con đường cậu có thể lựa chọn, một là đáp lại tình yêu của Tử, hai là quay về và đón lấy tình yêu của Khương và ba là quay lưng với tất cả. Hiện giờ cậu đang rất phân vân và khó xử, nếu lúc trước biết được sự thật có lẽ cậu sẽ quay về bên cạnh để yêu thương Khương dù biết trước sau cũng phải chết nhưng giờ đây tình cảm của cậu lại dành cho Dương Tử, kẻ tám lạng người nửa cân. Nó giống như cậu đang bơi giữa một đại dương mênh mông rộng lớn rồi bỗng nhiên đuối sức và cậu chìm nhưng trước khi chìm lại có được hai chiếc áo phao, một mang tên tình cảm Dương Tử, một mang tên yêu thương quay về Minh Khương cậu không biết chọn bên nào vì bên nào cũng một vị trí quan trọng trong tim.

Số phận quá khắc nghiệt với cuộc đời của cậu, muốn được yêu thương lại không được trọn vẹn, muốn chọn mà lại không thể chọn, như vậy có gọi là bất công không. Vâng đúng thế đó là sự bất công.

Một cơn mưa vội vàng bất chợt vương giải nơi cậu đang đứng, từng giọt mưa thấm ướt đôi vai gầy hao, mưa đổ hay nước mắt rơi, từng giọt sóng sánh như những viên pha lê thủy tinh trong suốt. Cậu liền chạy thật nhanh vào bệnh viện và đến phòng Tử đang nằm, khi đang lên cầu thang thì cậu nghe một cuộc đối thoại của hai cô y tá:

- Bà có thấy cái anh đẹp trai phòng số 9 không, đẹp trai bà cố luôn – y tá 1.

- Nhìn thôi cũng đủ biết, nghe bác sĩ Khoa nói có thể anh ấy sẽ là người thực vật do lần trước bị mất máu quá nhiều khiến máu không lưu thông tới não vậy mà giờ tỉnh lại rồi, tuy mới tỉnh khuôn mặt còn bơ phờ nhưng vẫn lộ vẻ đẹp hút hồn, ước gì anh ấy là bạn trai của tôi....mà anh ấy tên gì nhỉ – y tá 2 nhìn y tá 1.

- Hình như là Dương Tử, cái tên đẹp mà người cũng đẹp nữa, yêu quá đi mất – y tá 1 ngưỡng mộ.

- Ấy da, cái cậu này đi không nhìn đường gì hết vậy, ê...ê – y tá 2 la lên khi cậu đụng phải.

Trong đầu cậu bỗng vang lên “cái gì anh Tử tỉnh lại rồi, anh Tử tỉnh lại rồi”, cậu vui như bắt được vàng không suy nghĩ gì nhiều cậu liền chạy thật nhanh đến để gặp Tử do quá vui sướng nên cậu đã va phải cô y tá mà không kịp quay đầu lại nói lời xin lỗi.

Vừa chạy vừa đếm phòng 6...7...8 và cậu đang đứng trước phòng số 9. Bỗng tim cậu đập liên hồi, cơ thể hơi rung rung phải đứng dựa cửa một hồi lâu để lấy lại tinh thần nhưng cậu vẫn chưa bước vào. “Tại sao mình lại vui, lại hồi hộp, nói gì bây giờ, không biết anh Tử có trách mình không,...” nhiều câu hỏi vang lên trong đầu, cổ lấy hết can đảm cậu mở cửa bước vào.

Tử đang ngồi trên giường thì nghe tiếng phòng mở cửa liền đưa mắt nhìn theo nơi phát ra tiếng động, đập vào mắt Tử đó chính là hình ảnh mà trong giấc mơ cũng hiện ra. Nguyễn Trúc Nhân hiện ra trước mắt Tử vẫn như ngày nào nhưng có vẻ hơi xanh xao, đôi mắt đỏ hoe, tóc và quần áo hơi ướt vì trời ở ngoài đang mưa, cả hai nhìn nhau như quên cả đất trời, trong mắt Tử có gì đó vừa rơi ra. Cậu bước vào với anh mắt xuyên xao miêng thì lấp bắp:

- Anh...Tử...anh...

Chưa nói hết câu thì Tử bước xuống khỏi giường bệnh mà nhào tới ôm cậu vào lòng khiến cậu xúng xính làm rơi cả giỏ trái cây đang cầm trên tay. Cái ôm quá mạnh mẽ khiến cậu phải rơi cả nước mắt, cái ôm ấm nóng tràn đầy vẻ hạnh phúc. Tử muốn siết chặt cái thân người đang đứng trước mặt mình cho thỏa nỗi nhớ mong, muốn giữ mãi cái bóng dáng của cậu, muốn cậu thuộc về riêng một mình Dương Tử này và cậu nói đầu tiên Tử nói với cậu khi tỉnh dậy:

- Nhân, anh nhớ em.

Nước mắt cậu rơi nhiều hơn, sống mũi cay, tim thì như nổ tung vì vui sướng, không ngờ Tử lại yêu cậu đến như vậy, phải làm sao cho xứng đáng với tình cảm Tử dành cho, dám hi sinh mạng sống để bảo vệ một người bình thường như cậu, xúc động thật sự rất xúc động. Bỏ mặt những rối bời trong suy nghĩ cậu chạy theo những cảm xúc mà Tử mang đến. Đôi tay bất động giờ đây đã ôm lấy thân người của Tử, cậu nhớ con người này biết bao, mỗi ngày vào thăm luôn mong được cái vòng tay này ôm lấy và giờ đây nó đã trở thành sự thật. Hạnh phúc vui sướng tràn ngập căn phòng màu trắng.

Sau một lúc ôm nhau thắm thiết thì cuối cùng cả hai rời nhau trong sự tiếp nối, Tử nhẹ nhàng kéo cậu lại giường mà hỏi han:

- Sao quần áo em ướt hết, không sợ bị bệnh sao.

- Thì trên đường tới đây thăm anh trời đổ mưa thì mắc mưa chứ sao, còn bệnh thì có người chăm sóc rồi lo gì – cậu cười.

- Ai vậy nói anh nghe thử coi – Tử hỏi.

- Cái đó em không biết khi nào em bệnh thì mới biết được – cậu cười tươi.

- Thế à, để anh lao đầu cho em – Tử lấy cái khăn rồi kéo cậu lại sát bên và bắt đầu hành động.

Cậu cười tươi như hoa của nắng, đáp lại nụ cười của cậu cũng là nụ cười ấm áp và cử chỉ quan tâm chăm sóc. Cả hai không nói lời nào cứ tiếp tục hành động đang diễn ra rồi bỗng “rầm” một tiếng làm cậu giật mình liền nhút lại sát bên Tử, còn anh thì nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng một lần nữa, khi hai gương mặt thật gần nhau cậu nhìn vào đôi mắt của Tử, đôi mắt ấy trong veo như một viên ngọc bích và trong đó chỉ tồn tại duy nhất hình bóng cả cậu, tim bỗng đập liên hồi, muốn nhìn mãi vào đôi mắt ấy, nó có gì đó lôi cuốn, có gì đó mê hoặc. Cậu hiểu mình đã để Tử bước vào tim, lúc trước cậu luôn chạy trốn, chạy trốn cái tình cảm mà Tử dành cho vì cậu sợ bản thân lại phải đau khổ thêm lần nữa. Sau vụ việc lần này và sự xuất hiện trở lại của Khương khiến cậu dửng dưng đối mặt với vấn đề tình cảm và cuối cùng cậu đã bỏ mặt quá khứ để đón nhận hiện tại là cậu là cậu đã yêu Tử.

29. Chương 29

Trong phút chốc đôi môi của cả hai chạm nhẹ vào nhau, không quá mãnh liệt nhưng cũng đủ nồng nàn, rời nhau ra rồi lại nhẹ nhàng tiếp xúc lần nữa, vị ngọt ấy lôi kéo cả hai cứ muốn dính chặt vào nhau, hương

vị tình yêu chính là đây vừa ngọt ngào vừa cháy bỏng nhưng không quá vội vàng từ từ tận hưởng cái cảm giác mang tên hạnh phúc ban tặng. Dường như Tử không tìm được lòng nữa đẩy chiếc lưỡi của mình vào khoang miệng của cậu mà chọc phá, chiếc lưỡi cậu cũng tinh nghịch đáp trả và cả hai cùng nhau hòa nguyện nụ hôn ôi khởi đầu tốt đẹp.

Và rồi cậu giật mình lấy lại ý thức để không cho nụ hôn kéo dài, đẩy Tử ra khuôn mặt cậu đỏ bừng vì xấu hổ:

- Anh mới tỉnh dậy.
- Thì đã sao – Tử đáp trả lại mà không biết ngượng.
- Không nên làm vậy, lỡ...anh hưởng đến sức khỏe thì sao – cậu nói lấp bắp.
- Có người chăm sóc rồi còn lo gì – Tử nhìn thẳng rồi mặt cậu.
- Ai vậy, tội nghiệp người đó ghê, mà em tin chắc rằng người đó không phải là em – cậu cười chọc phá lại anh.
- Ồ, tưởng đâu em thương tình ai dè bỏ mặt anh luôn, hichic – Tử làm nũng.
- Thôi đi ông tướng, già rồi mà làm như con nít, quýnh đít giờ – cậu chọc.
- Ý dám quýnh đít anh hả anh về mét mẹ anh nè – Tử lại nhỏng nhẽo.
- Mất gì mét, anh không ngoan thì em quýnh chứ sao ở đó mà đòi mét mẹ, lêu lêu – cậu phá lên cười.
- Mét vì em cố tình quýnh đít để dè anh – Tử chọc cậu.
- Trời – cậu nghe xong muốn tởm xỉu – Thôi vậy để đó ẹ anh quýnh anh đi không thôi có người nói dè xòm thì tội cho em lắm.

Nắm lấy bàn tay của cậu mà áp vào má mình, vươn đôi mắt nhìn cậu với biết bao chất chứa yêu thương, rồi lấy can đảm và tấm lòng của mình mà nói với cậu:

- Nhân nè....
- ... – cậu im lặng lắng nghe.
- Có chuyện này anh muốn nói với em từ lâu rồi, nếu nói ra không biết em có đồng ý không? – Tử có vẻ căng thẳng.
- ...
- Anh thật sự yêu em đó Nhân à, anh muốn nói cho em biết từ lâu nhưng anh không đủ can đảm nên...lúc em ôm anh trong vòng tay anh muốn nói yêu em vì anh sợ anh không còn cơ hội, nhưng chưa kịp thì...
- Còn gì nữa không – cậu lên tiếng.
- ... – Tử ngơ ngác nhìn cậu rồi nói – hết rồi, chỉ nhiêu đó thôi – Tử cụp mắt xuống.

Cậu lấy tay kia còn lại của mình mà nâng khuôn mặt của Tử lên, nhìn thẳng vào đôi mắt ấy mà nói:

- Anh nói anh yêu em?
- Phải, anh yêu em – Tử khẳng định.
- Vậy thì em cũng xin nói rõ với anh là.... – cậu ngưng.
- ... – Tử hồi hợp chờ đợi.
- Em cũng yêu anh – cậu nói.

Mới Tử nở ra một nụ cười mãn nguyện rồi lần này cậu chủ động hôn đáp trả, lãng mạn, ngọt ngào và không kém phần quyết liệt.

Những ngày sao đó là tháng ngày hạnh phúc thật sự của cậu với Tử, cả hai trao cho nhau ánh mắt nồng nàn và những cử chỉ thân mật khiến ai nhìn vào cũng phải ganh tị và dĩ nhiên điều đó làm cho Khương, Toàn và gia đình Tử hết sức khó chịu.

Một buổi chiều nắng đẹp, chim líu lo trên hàng cây, từng cơn gió khẽ hát bài ca quen thuộc từng người từng người hồi hải nhưng tại bờ hồ nơi có một cặp tình nhân đang ngồi trên băng ghế đá tay thì đan vào nhau, một người dựa đầu vào vai một người khung cảnh có vẻ hữu tình biết mấy thì bỗng nhiên ở đâu có hai ẻm xuất hiện làm phá tan khung cảnh nên thơ này:

- Hạnh phúc quá ta – người con gái đầu tiên lên tiếng, không ai khác là Phương.
- Sao còn phải hỏi nữa, người ta cỡ này có người thương rồi nào có ngó ngàn gì tới lũ bạn tội nghiệp này chứ, cái này người ta gọi là ham phú phụ bần đây mà – người nói là Lan với giọng điệu chế nhạo.
- Má ơi, cái gì mà ham phú phụ bần cái này người ta gọi là mê trai bỏ bạn đây nè, thôi mình về cho người ta tận hưởng khung trời thơ mộng đi má – nói thì nói chứ Phương đâu có thái độ muốn kéo Lan ra khỏi chỗ đó (nơi cậu và Tử đang ngồi).

Sự xuất hiện của cả hai làm cậu và Tử hơi bất ngờ, cả hai im lặng xem họ sẽ chọc phá mình ra sao, khi nghe tới câu “mê trai bỏ bạn” mặt cậu bỗng nhiên ửng đỏ và tỏ ra vô cùng xấu hổ. Tử thấy vậy liền ôm cậu vào lòng cười tươi mà nói với cả hai:

- Anh là con trai yêu anh thì mê anh không lẽ mê hai đứa, thấy hai đứa ganh tị thấy cũng tội mà thôi cũng kệ, thôi về nhà chơi với má đi nhé – Tử chọc tức hai đứa.
- Mạnh dữ, anh em với nhau mà anh nỡ lòng lại nói lời ác độc vậy sao, dù gì chúng ta là anh em họ cơ mà, không nể chút tình cũng nể chút dòng họ chứ anh, anh nói nghe thiệt là phũ phàng, đau lòng quá Phương ơi – Lan giả vờ ôm lấy Phương mà khóc thút thích.
- Mà thấy chưa Lan khi yêu có ngó ngàn tới ai đâu mặc kệ tội mình bị ức hiếp mà có lên tiếng nói lời nào đâu mà còn ở đó ngồi cười, số khổ....huhu – Phương khóc bù lu bù lo.

Cậu nhìn cả hai mà cười muốn đau bụng, không ngờ hai đứa này có năng khiếu diễn hài thiệt chứ. Vẫn còn trong vòng tay của Tử, bấy giờ cậu mới lên tiếng:

- Coi bộ Lan và Phương đồi trường học là vừa rồi đó, diễn xuất đạt ghê, cỡ này chắc Minh Hằng, Bình Minh, Lương Mạnh Hải, Tường Vy, Lê Bê La, Lê Khánh,...chắc húp cháo sớm quá. Diễn đạt quá mà – cậu cười, giọng thì trêu đùa.
 - Cứ khéo đùa, mà cậu nói cũng phải để tội này suy nghĩ coi có nên đồi qua trường sân khấu điện ảnh không. Lúc đó con Nhã Phương này sẽ là một minh tinh màn bạc ai cũng biết đến, sau đó sẽ tấn công qua Hollywood thế là cả thế giới sẽ biết tới Lâm Nhã Phương này. Kaka – Phương mơ mộng.
 - Thôi đi chị 2 du đây đủ rồi giờ xuống được rồi đó – Lan nói làm Phương hụt hẫng.
 - Kiểm tui với người yêu tôi có chuyện gì hông – cậu xen ngang.
 - Ý ẹ, tình cờ đi ngang qua đây thấy cảnh chường mắt thì xong phá đám thế thôi – Lan nói.
 - Người ta tình cảm như vậy mà nói chường mắt, đến giờ uống thuốc rồi bạn – Phương chế.
- Sao đó một tràng cười diễn ra chỉ có mình Lan là mặt ủ rũ. Tử bất ngờ lên tiếng:
- Đói quá rồi em ơi, đi ăn thôi.
 - Đi thôi anh – cậu tán thành.
 - Được đi ăn kìa sướng quá – Lan lên tiếng.
 - Ủa không phải nói đang giảm cân sao, mới ăn 2 ly kem rồi mà – Phương nhớ lại.
 - Giảm thì giảm thiệt nhưng có ai bao thì đi à, đâu có ngu mà không chịu đi, hé anh – Lan trả lời rồi đá lông nheo với Tử.
 - Ủ phải rồi....mà ai bao em vậy – Tử cười, ý trêu ghẹo.

- Không lẽ em tự bao em – Lan nói mà cười cười.
- Chắc là Phương bao em rồi chứ anh chỉ nói với tình yêu anh thôi – Tử phán.
- Cái gì, em mới bao nó hai ly kem giờ bắt em bao nữa, NEVER..... – Phương kéo dài.
- Ý anh là không rủ tụi em đi à – khuôn mặt Lan hệt hăng – thôi ta đã hiểu tình nhau.....thôi tạm biệt anh nhé chào anh, chúc anh hạnh phúc với người anh yêu – sao đó nhìn qua cậu với anh mắt tức giận, chỉ tay vào cậu – ông trời có mắt, thế nào cũng nhòm ngó tới mi, đi thôi Phương tao bao – đừng đừng kéo đi.

Cậu và Tử cười, tay vẫn trong tay, cậu nói:

- Anh này chọc Lan chi hông là Lan giận rồi kìa.
- Anh chỉ chọc chơi thôi mà.
- Đi chung với bọn mình nè, mình bao từ a – z luôn – cậu nói vọng theo.

Mới được vài bước nghe cậu nói “bao từ a – z luôn” lập tức Lan và Phương quay lại khuôn mặt hí hửng vui mừng chưa từng có nhào tới ôm chầm lấy cậu:

- Không ai tốt bằng Nhân nhà ta, chúng ta thật may mắn có cậu ấy là bạn, phải không Phương.
- Không thể không chính xác hơn.

Cậu và Tử phải bó tay trước hai đứa bạn của mình. Sau đó bốn người kéo nhau vào quán mà ngồi ăn khí thế, miệng thì vừa nói vừa cười khiến cho bầu không khí buổi chiều tối se se lạnh thêm phần ấm áp. Họ chỉ biết hạnh phúc đang hiện diện xung quanh mà đâu hay biết sắp có chuyện chẳng lành xảy ra.

Đâu đó có hai ánh mắt đã nhìn thấy toàn bộ, lòng căm hờn đổ nghị, ghen tuông mù quán nhanh chóng chiếm lấy, mỗi người một suy nghĩ đen tối nhưng cùng chung một ý tưởng.

- “Hạnh quá quá, còn chị tôi thì sao, các người làm chị tôi phải đau khổ, tôi sẽ khiến cho các người đau khổ hơn thế nữa”.

Một suy nghĩ khác:

- “Tại sao em lại như thế hả Nhân, anh không chấp nhận được chuyện này, anh sẽ cướp em lại từ tay thằng đó, em nhất định phải thuộc về Đoàn Nhật Khương này”.

30. Chương 30

Hôm nay cả đám quyết định gặp Toàn để nói rõ và giải thích mọi chuyện hi vọng rằng Toàn sẽ bỏ qua. Hẹn nhau ở một quán cà phê, khi ai nấy ngồi đầy đủ thì có một cô nhân viên khá trẻ ra hỏi:

- Quý khách dùng gì.
- Cho chị một ly cam vắt, một ly ya-ua đá – Lan kêu dùm luôn Phương.
- Còn hai anh dùng gì.
- Cà phê sữa – cả hai đồng thanh.
- Coi bộ hợp ý nhau quá mà – Phương trêu chọc.

Sau đó nhanh chóng 4 ly nước được đem ra, không lâu sao thì Toàn xuất hiện, vẫn như vậy không gì thay đổi, nhưng khuôn mặt có vẻ buồn, vừa thấy bóng Toàn xuất hiện là cậu chạy ra đón nhưng Toàn thì phớt lờ hành động của cậu mà chỉ chào hỏi những người còn lại, cậu thì buồn khi thấy Toàn đối xử với mình, Tử thì đến bên và an ủi.

Ngồi vào bàn không khí trở nên im lặng đến đáng sợ vì thế cậu lên tiếng để phá vỡ bầu không khí u ám đang bao quanh nơi ngồi:

- Toàn à cho tui xin lỗi.

- Về chuyện gì – mặt Toàn không cảm xúc.
 - Về tất cả, mình thật sự không muốn nó xảy ra chỉ là ngoài ý muốn, nếu mình biết thì nhất định mình sẽ không đến – mặt cậu buồn xoa.
 - ... – Toàn vẫn im lặng.
 - Cậu cứ trách cứ chửi mắng mình đi, cậu đừng như vậy nữa, điều đó làm mình buồn lắm – vẫn chất giọng buồn mà muốn khóc.
 - Trách thì được gì – vẫn lạnh lẽo trong giọng của Toàn.
 - Thật sự mình không muốn chuyện đó xảy ra, mình với Khương chỉ là quá khứ, một quá khứ không đẹp, mình không muốn nhắc tới, không lẽ vì chuyện này mà tình bạn chúng ta bao năm nay mất sao, hãy hiểu mình – cậu năng nỉ.
 - Có phải đây là kế hoạch của hai người để làm tổn thương chị thôi – lạnh lùng hơn nữa.
 - Không có, lúc trước khi mình còn ở chỗ cũ mình nói thật là mình có tình cảm với Khương nhưng từ khi chuyện đó xảy ra thì mình không còn liên lạc với nhau nữa mãi cho khi đến dự đám cưới của chị cậu.
 - Chuyện gì mà không liên lạc, hay là do mấy người có âm mưu từ trước, nghe đâu cậu cũng đã biết chị tôi từ trước – không thay đổi sắc mặt.
 - Đi xa quá rồi đó Toàn, chuyện không như cậu nghĩ đâu – Phương im lặng thì bất ngờ lên tiếng.
 - Vậy thì như thế nào.
 - Được nếu cậu muốn thì mình sẽ kể cho cậu nghe – cậu đã khóc và kể lại sự việc kể cả lần Khương giải thích về sự hiểu lầm.
 - Có đáng tin ??
 - Mình nói hoàn toàn là sự thật, cậu hãy tin mình – cậu cố gắng, nước mắt thì cứ rơi.
 - Tin nó nói đi Toàn, không lẽ chơi với nhau bao nhiêu năm mà không hiểu tính nhau sao – Lan nói giúp cậu.
 - Vậy khi biết rõ mọi chuyện tính quay lại với thằng anh rể hụt của tôi à.
 - Không không có, hiện giờ người mình yêu là anh Tử, mình sẽ không quay lại với Khương, Khương giờ đây chỉ là quá khứ.
 - Nhưng đó là hiểu lầm, không lẽ không nghĩ tới tình cảm trước kia à.
 - Mình không còn nghĩ nữa, bây giờ anh Tử là người quan trọng với mình nhất – cậu quả quyết.
 - Vậy được tôi sẽ tin cậu lần này – sắc mặt có vẻ đỡ hơn.
 - Cảm ơn cậu – cậu mừng.
 - Thôi mình có việc bận rồi, mình xin phép về trước.... – ra khỏi ghế, đi vài bước rồi quay đầu lại – khi nào ăn uống thì nhớ kêu thằng Toàn này nhé, chúng ta vẫn là một nhóm.
 - Nhất định là như thế – cậu mừng rỡ kêu lên.
- Khi quay đi không ai biết khuôn mặt của Toàn khó coi thế nào, ánh mắt màu đỏ thù hận quét ngang, môi nở nụ cười lạnh lẽo, chân bước đi và không thèm quay lại nhìn một cái. Tay nắm chặt tạo thành một cú đấm miện thì nói:
- Không dễ để tao bỏ qua ày đâu, nhất định tao phải khiến mày đau khổ tao mới vừa lòng...chị 2 em sẽ trả thù cho chị. Kaka.
- Quay lại trong quán cà phê lúc đó mọi người đều mừng rỡ cho cậu vì ai cũng lo Toàn sẽ không tha thứ ai dè chỉ nói một chút là Toàn có thể cảm thông cho hoàn cảnh của cậu:
- Chút mừng nha, cuối cùng thì Toàn cũng chịu tha chứ ày rồi đó – Phương nói.

- Kể cảm động như vậy nếu mà tui không nghe trước chắc giờ đang ngồi khóc bù lu ở đây rồi – Lan mừng rỡ.
- Tình yêu của anh hay quá, chút mừng em – Tử ôm và hôn vào má cậu làm cậu đỏ mặt.
- Trời ơi là trời, đây là nơi công cộng chứ không phải chốn riêng tư mà muốn hôn là hôn, lịch sự dùm đi – Lan ganh tị với cậu.
- Anh này, anh làm Lan ganh tị rồi kìa – cậu trách yêu Tử.

Thế là buổi nói chuyện thêm phần vui vẻ vì nỗi âu lo cuối cùng cũng đã giải quyết xong. Nụ cười luôn nở trên môi cậu, chiếc răng khểnh đáng yêu ngày nào đã làm cho cậu thêm phần rạng rỡ. Nét mặt vui tươi, nụ cười hồn nhiên cùng đôi mắt ngậy thơ trong sáng nhưng không kém phần lém lỉnh chính vì thế nó làm cho Tử ngày càng chìm đắm và say mê hơn bao giờ hết. Người ta vẫn thường nói “người cá luôn đẹp và hút hồn người khác, giọng ca thánh thót làm say đắm lòng người” đó là theo những gì sách vở ghi lại nhưng giờ đây cậu đã chứng minh được dù một nửa người cá cũng có thể thu hút và làm say mê người khác. Đó chính là lúc cậu đi vào đây thì mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía cậu nhưng cậu nào hay chỉ có Tử là hay, tay liền nắm chặt mà kéo đi, anh sợ nếu không cầm chắc thì có người sẽ nhảy ra cướp cậu đi mất. Ánh mắt trao nhau nồng nàn mà tha thiết.

31. Chương 31

Mọi việc điều xảy ra bình thường nhưng có điều Khương luôn tới mà năng nỉ cậu nhưng cậu một mực không nói tiếng nào mà chỉ khoát tay và chạy đi. Nhiều đêm suy nghĩ mà cậu cũng không biết phải nói gì với Khương. Trong lòng vẫn thấy có lỗi với Khương nhiều lắm nhưng hiện tại cậu lại đang rất vui vẻ và hạnh phúc. Hạnh phúc và cắn rứt cứ sâu xé tâm hồn khiến cậu nhiều đêm thức trắng, đêm suy nghĩ đó nói với Hân thì chỉ nhận được cái lắc đầu ngao ngán và một câu nói của Tú làm cho cậu thêm phần hoang mang:

- Cuộc đời chỉ có một hãy nghe theo tiếng gọi từ trái tim và hãy đáp trả lại nó, nếu đã sai thì khó lòng có thể quay đầu lại được, vốn dĩ một con người có bao nhiêu cái 10 năm nhưng còn em thì khác thời gian em sắp hết hãy tận hưởng những gì đang có để không phải hối tiếc.
- Yêu thì cậu thật sự đã yêu Tử rất nhiều, vui hơn nữa là cậu cũng được anh cưng chiều hết mực, anh yêu thương chăm sóc cậu như một viên ngọc quý, nhiều lúc cậu không nhẽo anh chỉ biết phì cười.
- Người gì đâu mà không nhẽo thấy ớn – anh ôm cậu từ phía sau khi cả hai đang ở trong phòng của cậu.
- Em thích như vậy đó, em không nhẽo với người em yêu chứ có không nhẽo với người khác đâu, được thôi, vậy em đi không nhẽo với người khác – cậu đẩy nhẹ anh ra.
- Vậy đâu có được, em không nhẽo để anh chiều chuộng, nếu mà không có em không nhẽo thì anh sẽ buồn chết mất – vẫn ôm cứng lấy eo cậu, giọng nói gợi tình.
- Hiểu rồi hé, rốt cuộc anh chỉ sợ buồn thôi chứ gì, hazz – cậu thở dài.
- Đâu có, có em bên cạnh mà buồn cái nỗi gì, vui còn không kịp – Tử hôn vào gáy cậu khiến cậu nhột và cười haha.
- Thì ra là anh lấy em ra làm công cụ giải trí à ? – cậu bắt bẻ.
- Trời em khéo vu oan giá họa cho anh, anh xem em là cục vàng của anh chịu chưa – giọng nói ngọt ngào như đường mía (kiến bu rồi nha haha).
- Cục vàng ? – cậu hỏi lại vì nghi ngờ.
- Vàng 24K đấy nhé – Tử khẳng định.
- Nếu thấy xài hết được rồi đem bán cho đầu đường xó chợ chứ gì – cậu làm bộ buồn thất thiểu.

- Ai nói anh sẽ đem bán em, anh chỉ đem cầm thôi, khi nào cần thì chuộc lại – anh lại chọc ghẹo cậu.
- Được lắm, vậy khi nào xài xong nhớ thông báo cho em biết nha để em biết đường mà còn lo liệu cho cái thân phận lênh đênh của mình, đúng là hồng nhan bạc mệnh – cậu buồn xo.
- Thời buổi giờ hồng nhan bạc triệu chứ không còn bạc mệnh đâu em – anh vẫn cười vẫn nói tay thì vẫn cứ ôm lấy cậu.
- ... – cậu im lặng.
- Giận rồi sao cục cưng – Tử hỏi.

Vẫn không thấy trả lời, buông vòng tay ra khỏi người cậu điều đó làm cậu vô cùng hụt hẫng nhưng chưa kịp buồn thì cả người cậu xoay lại đối diện với anh, anh nhắc bổng cậu lên và đặt cậu ngồi trên thành cửa sổ (đương nhiên là cửa sổ đóng vì cánh cửa sổ còn khoảng một gang tay). Lúc này mặt đối mặt, cậu cảm nhận và quan sát được từng đường nét, từng milimet trên khuôn mặt anh, đôi mắt trong veo chỉ có hình bóng cậu, sống mũi cao cao, đôi môi gợi tình và cả cái vòng tay ấm áp chứa đựng sự thương yêu. Vòng tay vẫn xiết chặt lấy cậu, môi bắt đầu nói những ca từ thành thật mà ngọt ngào khiến người nghe phải chết trong sự ngọt ngào đó, điển hình là cậu ngay lúc này đây:

- Em biết em là gì không ?

-

- Em không phải là vàng 24K cũng không phải là kim cương sáng lấp lánh, em là vật vô giá trị đối với anh, không có gì có thể sánh bằng được, nếu em hỏi anh yêu cuộc sống hay là yêu em thì anh sẽ mạnh dạng trả lời rằng anh yêu cuộc sống này – đôi mắt tình cảm của Tử nhìn cậu.

- Vậy anh không yêu em.

Tử chỉ lắc đầu và cười nhẹ, một tay ôm còn một tay nhéo lấy sống mũi của cậu mà nói:

- Em ngốc lắm, vì em là cuộc sống của anh thì tức nhiên là anh phải yêu cuộc sống này rồi.

Cậu thật sự cười mãn nguyện, đúng là mặt ngọt chết ruồi mà cái này là cậu tự nguyện chết ấy nhá. Nãy giờ hai tay đặt trên vai anh bây giờ thì bắt đầu hoạt động, môi không nói gì giờ thì bắt đầu nói. Tay thì ôm lấy khuôn mặt anh, miệng cười tươi và nói:

- Nói chuyện vậy ai mà không mê cho được, chỉ được cái khéo nịnh thôi à... – nhìn anh âu ếm – ngoài em ra còn nói với đứa nào như thế nữa không – cậu nói ngọt nhưng lại bắt bẻ anh.

- Anh thề có chúa, anh chỉ nói những lời này duy nhất với Nguyễn Trúc Nhân này thôi, anh xin thề – Tử đưa 3 ngón tay trước mặt mà thề – Dương Tử bày xin thề những gì con nói mà có nửa lời nào gian dối xin thiên lôi xuống mà đánh con chết liền.

Cậu bùm miệng Tử lại nhưng không kịp, hai tay vẫn còn ôm lấy khuôn mặt anh mà nói:

- Em tin anh, anh chết rồi lấy ai mà em không nhéo, lấy ai mà chịu đựng em, vì những lời nói thật lòng em sẽ thưởng cho anh.

Nói xong cậu chủ động hôn anh vừa hôn cậu vừa nói:

- “Chụt” yêu anh.

- “Chụt” em yêu anh.

- “Chụt” em rất yêu anh.

3 nụ hôn liên tiếp vừa hôn cậu vừa nói những lời nói thật lòng điều đó làm cho Tử vui hẳn lên, tỉnh táo cả người. Thực hiện xong phần thưởng của mình thì bây giờ tới lượt của Tử. Tử trao cậu ánh mắt không thể nào tình tứ hơn được nữa, từng hơi thở cả hai phả vào nhau ấm nóng và rồi đôi môi lại tiếp xúc với nhau, ban đầu chậm dần và rồi nhanh dần rồi lại mãnh liệt hơn nữa, một nụ hôn vô cùng dài đến bất tận. Chiếc lưỡi ấm nóng của Khương bắt đầu hoạt động trêu ghẹo chiếc lưỡi của ai kia, đẩy vào và khám phá khắp xung quanh, đáp lại là sự đón tiếp nhiệt tình của cậu. Vị ngọt cứ lan tỏa xung quanh hai đôi môi cứ dính

chặt nhau không rời. Xa xa mặt trời bắt đầu tắt nắng, từng cánh chim theo nhau về tổ, chúng hót ríu rít như muốn chúc phúc cho đôi tình nhân này mãi được hạnh phúc.

Những ngày hạnh phúc cứ nối tiếp nhau. Cậu thật sự hạnh phúc nhưng cái bí mật đó thì cậu không nói ra cứ một mình chịu đựng mà ôm vào lòng, nhiều lúc cậu biến mất một cách bí ẩn điều đó làm cho Tử lo lắng, anh như ngồi trên đống lửa vậy, cứ trực chờ ở nhà cậu suốt có khi còn ngủ lại ở nhà cậu và đương nhiên là ngủ phòng cậu. Khi thấy cậu về là lập tức bay tới ôm cậu vào lòng, và rặn hỏi cách mấy cậu chỉ trả lời qua loa cho xong nhưng lại làm cho Tử nghi ngờ đang có gì giấu diếm và Tử đã âm thầm theo dõi. Sắp đạt được mục đích thì lại có bị kẻ phá rối người đó chính là Trường Giang.

- “Ta không thể cho người biết sớm được như vậy lại mất vui” – Trường Giang nói thầm.

Sau khi trở về từ đại dương cơ thể cậu mệt mỏi nhưng vừa nhận được điện thoại của Lan thì lập tức cậu vui vẻ:

- Nhân hả 2 ngày nữa con Phương nó rủ tui mình xuống nhà ngoại nó ở dưới miền Tây chơi kìa, nghe đâu có vườn tha hồ mà ăn uống rồi còn có sông nữa, vui lắm đi không?

- Nhưng còn lịch học.

- Khỏi lo, tuần sao trường cho nghỉ, tha hồ mà chơi.

- Phương rủ nhiều người?

- Thì tui, mí người, người yêu mí người, thằng Toàn nữa.

Cậu nghe xong rồi suy nghĩ một hồi thì cậu lại nói:

- Để tui điện hỏi con Lan tí chuyện.

- Khỏi điện nó đang bên cạnh tui nè, để nó nói chuyện với ông.

- Alo, Phương nghe nè, rồi tính sao có đi không?

- Đi nhưng mà cho tui rủ thêm 2 người nữa được không?

- Ai vậy?

- Thì là anh Tú với chị Hân tui, họ cũng chưa xuống miền Tây lần nào, sẵn dịp muốn họ cùng xuống luôn, càng đông càng vui mà, bà coi được không?

- Không thành vấn đề, chuyện nhỏ như con thỏ, vậy quyết định vậy đi, sáng ngày mốt lên đường.

- Ok. Hihi.

Sau đó cậu đến gặp Hân:

- Chị à, ngày mốt chị cùng anh Tú xuống miền Tây chơi với tui em nghe, ở dưới đó vui lắm.

- Em nhớ rằng cơ này em bị biến đổi liên tục lỗ như...

- Thì bởi vậy nên em mới rủ thêm anh với chị theo em nè, có anh với chị đi theo còn lo gì nữa.

- Ấy cái thằng này, tính hay quá hế, ham chơi thấy sợ luôn.

- Đi mà chị, vui lắm có nhiều thứ không có giống dưới thủy cung đâu, hấp dẫn lắm.

- Nghe tò mò quá không đi thì uống....Ok em, chị với anh sẽ đi.

- Gặp lại anh chị sớm nhé. Ai lớp du bậc bậc.

Thế là kế hoạch đi chơi được dựng lên một cách nhanh chóng và nhiều điều bất ngờ đang chờ cậu ở phía trước.

32. Chương 32

Chuyến xe khởi hành xuống miền Tây bắt đầu lạng bánh, mọi người ai vào yên chỗ nấy, ai cũng trong tâm trạng háo hức vì lần đầu được xuống miền Tây chơi. Miền Tây nên thơ hữu tình, những cánh đồng bạc ngàn xanh mướt vào độ mới gieo trồng và vàng tươi khi đã chín, những bông lúa thi nhau nặng hạt một màu vàng sáng bóng. Vào những đêm trăng thanh tiếng ếch nhái ễnh ương kêu lên rí rít nghe thật vui tai, tiếng gọi nhau ý ới của những bác nông dân chân lấm tay bùn hiền hòa chất phác. Không chỉ thế còn có những con đò đưa khách qua sông, từng nhịp cầu tre giăng lối nhau đi qua bắt ngang những con sông xem lẫn với những chiếc cầu xi măng, rồi đâu đó lại xuất hiện một vài cây cầu dừa đưa ta về với tuổi thơ.

Những vườn cây trái xum xuê bạc ngàn đủ nào quýt nào ổi nào sầu riêng, măng cụt, chôm chôm, vú sữa, nhãn, thanh trà,...mỗi loại lại cho ta một mùi vị khác nhau. Mỗi vùng miền lại cho ta một đặc sản như cam sành, bưởi năm roi, vú sữa lò rèn, nhãn tiêu da bò, sầu riêng hạt lép nhiều thịt, sầu riêng khổ qua,...vui hơn những sẽ được vào tận trong vườn để hái và thưởng thức ngay tại chỗ, nghĩ đến thôi đã thèm. Uống những trái dừa tươi mát với vị ngọt thanh, một thứ giải khát vô cùng dân dã và đời thường.

Cậu thì luôn cười híp mắt vì vui sướng, đầu thì tựa vào vai của Tử. Một tâm trạng không thể nào vui hơn được nữa. Lúc đi thì ai cũng hân hoan nhưng vì đường xa nên mọi người ngủ dần vì ngồi xe quá mệt nhưng vẫn còn một người thức với ánh mắt đỏ rực quét ngang rồi ánh mắt khép lại và chìm vào giấc ngủ như bao người.

Xe lần theo một con đường mới làm, hai bên là những cánh đồng lúa xanh mướt một màu nhìn trông thật thích mắt và rồi chiếc xe dừng lại một ngôi nhà khá đẹp theo lối kiến trúc cổ xưa, đúng chắc miền nam với những cây cột bằng gỗ, mái lợp ngói, nền lát gạch tàu, một cái bàn dài ngay chính giữa nhà, phía sau là bàn thờ tổ tiên, bên phải là một chiếc li quăng làm bằng gỗ,...mọi người lần lượt bước xuống xe. Thì từ trong nhà có một bà chạy ra với mái tóc bạc phơ độ 60 nhưng vẫn còn khá nhanh nhẹn, Phương nhào lại ôm chầm lấy bà:

- Thưa nội con mới về, con nhớ bà lắm – Phương đến hôn vào má bà.
- Tổ cha nó, nhớ sao không về thăm bà sớm hơn – bà trách yêu Phương.
- Thì giờ con về rồi đây – buông bà ra, Phương bắt đầu giới thiệu – lần này con về có dẫn theo mấy người bạn. Đây là Nhân, anh Tử, anh Tú, chị Hân, Toàn và cuối cùng là Lan.
- Con thưa bà – tất cả đồng loạt thưa.
- Mấy đứa là bạn của con Phương thì cũng như cháu bà thôi mấy đứa gọi ta là nội luôn đi cho thân mật – bà nói khi nhìn vào tất cả.
- Dạ – mọi người nói lần nữa.
- Thôi vào nhà đi, nắng nóng lắm – bà hối thúc.

Thế là những ai có mặt ở đó theo bà đi vào. Một không gian ấn tượng, gần gũi và cách cư xử thân thiện làm cho Tú, Hân, Toàn, Tử và cậu càng thêm vui vẻ.

Nghĩ ngơi chốc lát rồi bà dọn mâm cơm lên với các món cá lóc nấu canh chua, cá rô kho tộ, gà hầm xả. Bà của Phương nhìn mọi người ăn mà mỉm cười hạnh phúc, trong lúc ăn bà có hỏi một vài câu về chuyện học hành, hỏi thăm sức khỏe,... Sau đó thì Phương dẫn mọi người ra vườn phía sau nhà. Lan la lên:

- Oh my god, công nhận vườn của nhỏ Phương rộng ghê, gió thổi mát quá...ý có mấy cái vồng mắc ngang qua mấy cây dừa kia, ôi thích thật.
- Lần này về đây không uống công sức – Toàn nói với vẻ mặt phấn khởi.
- Nhanh nhanh lại giành vồng không thôi hết – Lan réo gọi.

Ừa nhau chạy lại thì hết vồng cậu đứng đó mà buồn vì chậm chân mất rồi, chưa kịp buồn thì bị Tử kéo lại:

- Lại ngồi với anh nè tình yêu.

Câu nói khiến cậu đỏ mặt nhưng cũng đi lại ngồi cùng, thấy vậy Phương chế lại giọng, khiến ai cũng cười hết ga:

- Lại ngồi với em nè anh – Phương giọng nhựa nhựa nói với Tú.
- Thôi anh không dám, chị Hân đánh anh chết – Tú cười.
- Trời ơi à, “tình yêu” nói gì má ác ôn vậy, em nào dám, anh chỉ được cái vu oan cho em thôi...mà em chỉ làm cho anh chết không được mà sống không yên thôi – Hân nhấn mạnh hai chữ “tình yêu” để nhái lại cái giọng ngọt của Tử.
- Căng à nhe – Lan nói – Anh Tú coi chừng không có mạng về nhà.
- Thôi đừng chọc, ảnh sợ rồi chết ngắt bây giờ, không thấy mặt mày xanh như tàu lá rồi sao – cậu chọc.
- Thấy vậy mà nhát quá, không được rồi, làm mắc mắc đàn ông bọn em hết – Toàn trêu ghẹo.
- Thôi đi, làm như mình chuẩn men dữ, mai một trong hoàn cảnh thì biết, cười người chó vội cười lâu, cười người hôm trước hôm sau người cười, haha – Lan phản đối ý kiến của Toàn.

Bà của Phương cùng với mấy chị người làm đi ra mang theo những trái dừa mà đưa ọi người, ai cũng tấm tắc khen nước dừa thanh và ngọt, đặc biệt trong đó có một cô gái khá xinh đẹp điều đó làm cho Toàn thích thú, một âm mưu được vạch ra để khiến cho tâm trạng của cậu đau đớn và rối bời như vậy lẽ tể càng sớm được thực hiện. Dĩ nhiên là Toàn không phải là Toàn.

- Mấy đứa uống dừa nè, bà mới gọt uống liền đi át – bà dịu dàng nói.
- Mời anh chị uống nước dừa – cô gái đẹp đẹp nói.
- Như phải không – Phương hỏi cô gái đó.
- Dạ – cô gái trả lời nhỏ nhẹ.
- Trời ơi càng lớn càng đẹp gái nha, xem chút nữa chị nhìn không ra, có người yêu chưa hay để chị giới thiệu cho vài anh – Phương chọc.
- Cái con này, cái tật ham hố không bỏ – Toàn lên tiếng.
- Em tui không phải em mấy người – Phương nạt.

Trong khi đó Như lại bị thu hút bởi Dương Tử, khi nhìn lên Như gặp ánh mắt Tử nhìn mình khiến cô đỏ mặt mà phải vội quay đi vì mắc cỡ. Khi Như đi thì bên kia Tú cũng ngẩn ngơ, khiến Hân tức nổ đom đóm mà phải nhéo một cái cho anh ta tỉnh hồn rồi Hân làm mặt giận không nói gì tới nữa. Điều khó càng thuận lợi cho kế hoạch của Toàn vì Toàn suy nghĩ hay đúng hơn người điều khiển Toàn chưa nghĩ ra kế hoạch nào mà giờ gặp tình cảnh này như cá gặp nước có thể lợi dụng để thi hành, nụ cười nữa miệng xuất hiện thoáng qua. Chỉ có cậu là không hay biết chuyện gì.

Chiều lại, sao khi tắm rửa xong xuôi thì mọi người dùng cơm, khi ăn xong thì bắt đầu ngồi tám chuyện thì Như đi ngang Phương lập tức kêu lại trò chuyện, có vẻ như còn ngại nên cô chẳng nói gì nhiều, mắt thì cứ len lén nhìn Tử. Lan lên tiếng để Như đừng ngại:

- Như à, em đừng có ngại gì hết, anh chị ở đây thoải mái lắm, cái gì cũng nói được, có câu nào không vừa ý thì em cứ nói, em im lặng sao mấy anh chị biết được.
- Dạ, không có đâu – Như lắc đầu cười cười – Mấy anh chị xuống đây là em vui lắm rồi.

33. Chương 33

Thấy nước trong ly muốn cạn Tử nhanh chóng rời khỏi bộ ly quảng để lấy thêm nước:

- Hết nước rồi thôi để tui vào lấy thêm – khi vào trong nhưng không biết ở đâu miệng ý ới gọi ra, thì Như nhanh chóng nói:

- Để em vào trong xem sao – nhanh chóng rời khỏi mọi người.

Phía sau nhà Như xuất hiện làm Tử bối rối còn Như thì vui mừng và bị vấp té, một vòng tay ôm lấy Như, thoáng một chút ngỡ ngàng Tử lấy lại phong độ:

- Em có sao không.

- Dạ em không sao – Như đỏ bừng khuôn mặt.

- Anh tên Tử rất vui được gặp em – Tử cười xả giao.

Chính nụ cười này đã hớp hồn Như, vẻ bề ngoài ngây thơ, hơi e thẹn đã đánh lừa tất cả mọi người nhưng không thể qua mắt được kẻ đang điều khiển Toàn. Ngay người một chút Như mới bình tĩnh mà nói chuyện.

- Rất vui được gặp anh, để em giúp anh.

Như tỏ ra vô tình nhưng thật chất là cố tình để được đụng chạm Tử, còn anh thì nghĩ cũng bình thường nên cứ tiếp tục. Một lát sau cả hai quay lên nhà trước như không có chuyện gì xảy ra. Trời khuya mọi người bắt đầu ngủ ột ngày mệt mỏi nhưng lại vui vẻ.

Ngày hôm sau Như tỏ ra thân thiện hơn nhiều nhưng đặc biệt là tiếp xúc nhiều với Tử, còn Tử thì thấy cô thân thiện vậy nên cũng đáp lại nhưng cũng không bỏ bê cậu quá nhiều. Với ánh mắt tinh tường Hân nhìn ra sự không bình thường trong cách cư xử của Như. Hân kéo cậu ra một chỗ vắng mà nói chuyện:

- Em nghĩ sau về Như – Hân hỏi.

- Như rất dễ thương, dễ hòa đồng, hôm qua còn rụt rè nhưng giờ đã khá hơn – cậu nhìn về phía Như rồi nói lại với Hân.

- Thì chị tán thành ý kiến của em, nhưng thấy có gì đó không được bình thường ở đây, đặc biệt là cách Như tiếp xúc nhiều với Tử – Hân nói khi mắt vẫn nhìn về chỗ Như đang đứng.

- Không sao đâu chị ơi, tại ảnh thân thiện nên Như mới tiếp xúc nhiều – cậu bình Như.

- Em gan quá vậy để Tử tiếp xúc nhiều với mấy cô gái không tốt đâu, em không sợ à – Hân lo lắng.

- Em tin tưởng ảnh mà – cậu cười.

- Đừng có ỷ y nha, em nên nhớ.... – Hân tính nói nhớ là một lần đã bị tổn thương và cũng chính điều đó làm cho quá trình biến đổi diễn ra nhanh hơn nhưng bị cắt lời.

- Em biết rồi mà chị, nhưng lần này em tin chắc rằng Tử rất thật lòng với em, ảnh rất yêu em – cậu lại cười.

- Đồng ý là nó yêu em nhưng em không sợ sao, nó vẫn là một thằng con trai nhưng...lại là thằng con trai dễ thu hút người khác đặc biệt với mấy đứa con gái.

- Em biết chứ lúc trước ảnh không để ý tới bất cứ một ai mà chỉ dành sự quan tâm chăm sóc ỉnh em, em tin là sau này cũng như vậy – cậu tự tin.

- Lúc trước là vậy nhưng về sao thì không biết được, đặc biệt với cô gái tên Như, chị thấy có gì đó giả tạo và ác ác trong đôi mắt đó – Hân lo sợ.

- Chị đừng lo xa – cậu động viên Hân.

- Mà nè không lẽ em định không nói bí mật cho nó nghe sao, giấu suốt đời được sao?, rồi khi em đi nó phải làm sao lỡ như Tử làm điều dạy dốt không phải em là người có lỗi sao.

- Vậy chị kêu em phải làm sao bây giờ, không lẽ nói: “anh ơi em rất yêu anh nhưng em là một sinh vật kì lạ không phải người và em sắp chết” – cậu hơi kích động.

- Em bình tĩnh, ý chị không phải vậy, nhưng chị và anh Tú đang lo lắng cho em nếu được chị sẽ cầu xin chúa tể lên đỉnh Oly để sinh nữ thần nước của suối nguồn bắt tử cho em, chén thánh thì em yên tâm anh Tú sẽ lấy được nó – Hân an ủi.

- Em biết mọi người thương em nhưng từ từ hã chị lờ như nữ thần không cho hay Ngài Lucian phát hiện thì sẽ liên lụy đến anh Tú mất. Rồi biết tìm đâu giọt nước mắt của tâm hồn trong sạch trong trong khi đó ta chưa biết một chút tin tức về con trai của nữ thần – giọng cậu buồn buồn.

- Chỉ cần tìm được sợi dây chuyền rồi kết hợp với chiếc nhẫn ngọc trai đen là sẽ tìm ra, em phải đặt nhiều hi vọng chứ – Hân khích lệ.

- Em biết nhưng nó quá mong manh.

- Đừng buồn nhất định sẽ có cách.

- Biết sao bây giờ, tới đâu tính tới đó, nếu mà Tử biết em là người cá không biết ảnh sẽ nghĩ sao về em nữa – cậu hỏi mong lung.

- Chị nghĩ nếu Tử yêu em thật lòng thì em là cái gì đi nữa thì vẫn yêu em thôi.

- Nếu ảnh biết em chết thì sao – lần này giọng cậu càng buồn.

- Chị từng hỏi Tử rằng nếu người yêu sắp chết thì sẽ làm gì, em biết Tử trả lời sao không: “Mình sẽ ở bên người ấy đến giây phút cuối cùng, sẽ làm người ấy hạnh phúc.” – Hân nhớ lại.

- Em hi vọng là vậy – cậu hơi vui.

- Giờ tỉnh táo lên nào, chị em mình vào ăn bánh xèo đi, chắc sắp xong rồi đó – Hân kéo cậu đi.

Cả hai bước vào thì gần như mọi việc từ khâu chuẩn bị tới làm bánh gần xong xuôi, chỉ việc dọn ra thế là xong.

Mọi người quay quần bên mâm bánh xèo thơm ngon, Tử thì tỏ ra vô cùng quan tâm cậu, tự tay lấy lá cuốn rồi đúc cho cậu ăn khiến cho ai nấy cũng phải ganh tị, dĩ nhiên Tú cũng ra lảng không kém khi đút cho Hân ăn, vẻ mặt hạnh phúc thì rạng ngời.

Một sự khó chịu len lỏi trong lòng Như nhưng không thể hiện ra ngoài, tức mình vì khó lắm mới giành được vị trí ngồi kế Tử mà Tử lại chẳng ngó ngang gì tới cả, cục tức ngày ngày lớn dần trong Như.

Ăn xong nghỉ ngơi cho tới chiều và thế là cả đám kéo nhau xuống sông tắm, ai cũng hào hứng cả. Rồi từng người từ trên cao nhảy xuống sông làm nước tung tóe khắp nơi, không chỉ vậy còn thi nhau bơi đua, chơi bắt rượt hay trốn tìm dưới sông nữa. Tử để ý thấy Như vẫn ngồi bắt động liền bơi đến hỏi:

- Sao em không ra chơi cùng mọi người.

- Em sợ... – Như ầm úng rồi nói – tại em bơi không rành.

- Trời ai cũng biết bơi mà em lo gì, thôi ra bơi cùng với tụi anh, có gì anh lo – Tử hân hái.

- Em....

Chưa nói hết lời thì Như đã bị Tử kéo ra cùng chơi với mọi người nhưng chưa được bao lâu thì lại bị Tử bỏ rơi vì anh mãi chơi đùa cùng với cậu. Tức tối ghen tức đổ kị lại có dịp bùng phát. “Thằng đó là gì mà anh lại quan tâm nó dữ vậy, lại là một kẻ biến thái tối ngày dụ trai, em là một cô gái đẹp sao anh không ngó ngang gì tới hết vậy, em đâu có thua thằng đó tí nào, em không phục” Như nghĩ. Độc ác không ai bằng lòng dạ đàn bà mà càng độc ác hơn khi sự độc ác có kẻ tiếp tay, và Như đã nghe theo lời của kẻ điều khiển Toàn nhưng dưới hình dạng của Toàn mà hành động không nghĩ đến hậu quả.

Còn cậu và Tử sao khi lên bờ thay đồ xong, đầu còn vài giọt nước lãng tãng nhiều xuống khuôn mặt xinh đẹp, khiến Tử phải nuốt nước bọt ừng ực vì hai hôm rồi chưa được thưởng thức đôi môi khiêu gợi và ngọt ngào ấy. Tử kêu lại:

- Nhân lại đây anh lau đầu cho.

- Dạ – cậu cười.

Ngồi trong lòng để Tử lau nhưng thỉnh thoảng cậu lại cảm nhận được hơi thở ấm nóng phả vào cổ mình, rồi vài cái hôn ở sau cổ và sau gáy xuất hiện làm cậu đỏ mặt ngượng ngùng, điều đó làm cho Tử thêm phần gao rục.

- Anh này, không lo lau dùm em mà còn ở đó dê xồm, em quỳnh anh bây giờ – cậu trách yêu.
 - Người yêu của anh thì anh dê bộ không được sao, ai cấm, ai ra luật, em nở lòng quỳnh anh sao – vừa nói Tử cắn nhẹ vào vùng cổ gợn cảm của cậu.
 - Nhột..nhột anh – cậu cười híp cả mắt – anh chỉ giỏi lí sự.
 - Bộ anh nói không đúng sau, vậy em quay lại quỳnh anh đi nếu em đành lòng – quay cậu lại Tử đưa mặt mà mắt nhắm.
- Cậu cười vì hành động quá ư trẻ con của anh, không nở đánh cậu hôn nhẹ vào má anh một cái làm miệng anh nở một nụ cười mãn nguyện.
- “Chụt”.
 - Anh kêu em quỳnh chứ không có kêu em hôn – anh trách lầy.
 - Nhưng em lỡ hôn rồi – cậu ngây thơ trả lời.
 - Vậy vui lòng trả phí – Tử nhìn cậu với ánh mắt xào quyet.
 - Phí gì?
 - Phí để được hôn.
 - Có dụ này nữa sao, thôi để em lau – cậu vội lấy tay mình đưa lên mặt anh để lau nụ hôn đó.
 - Đã thực hiện rồi không được lấy lại, phải trả – Tử khóa tay cậu lại và ôm cứng lấy cậu.
 - Đau...đau anh. Thôi được vậy nhiều tiền em trả – cậu chịu thua.
 - Phí này tiền không trả nổi – anh lại cười.
 - Gì mà khó quá vậy, vậy trả bằng gì – cậu thắc mắc.
 - Cả cuộc đời của em, em đồng ý không.
 - Anh khôn quá rồi – cậu không đồng ý.
 - Muộn rồi tình yêu ơi, phí bắt đầu tính từ giờ phút này – anh cười gian.
 - Không – cậu la lên.

Tiếng la chưa kết thúc là môi chạm môi, những nụ hôn khao khát cháy bỏng bắt đầu bùng nổ, những chiếc lưỡi tình nghịch cuốn lấy nhau mãnh liệt mãi cho đến khi cậu hết hơi mới đẩy mặt Tử ra. Một luồng oxy tràn vào dây phổi và chưa gì đã bị lấp bởi môi của Tử cứ thế mà cậu đáp trả lại mãnh liệt cũng không kém, làm cho Tử vô cùng hài lòng và thỏa mãn. Cảnh tượng đó lọt vào mắt Như khi tình cờ đi ngang qua phòng của cả hai, hai mắt nở to, khuôn mặt tức tối, tay cuộn lại thành cú đấm và tay kia thì bóp nát trái cà chua đang cầm.

34. Chương 34

Có những thứ không phải là của mình nhưng cũng phải giành giật cho bằng được bất chấp hậu quả thế nào và bây giờ nó đúng với Như, lòng ganh ghét trong cô nổi lên. Làm ình có bề ngoài vô cùng ngây thơ trong sáng để tạo tình cảm thu hút người khác và nhiều chàng trai đã bị Như hạ ngục phải quỳ xuống cầu xin làm bạn trai. Quần áo, giày dép, son phấn,... Như không hề thua kém bất kì một cô gái nào và có một điều Phương không biết là Như đã chuyển lên thành phố sống và tình cờ lần này Phương về đúng dịp Như cũng về thăm quê. Như là con của một người quen ở xóm, lúc nhỏ thường qua nhà bà của Phương chơi.

Như không chấp nhận mình lại thua một thằng nhóc như vậy, một con quỷ mang hình thù một thiên thần. Lời nói ngọt ngào, cử chỉ e thẹn ánh mắt ngại ngùng làm cho tất cả ai cũng phải “lầm” với diện mạo ấy, cô không ngần ngại trừ khử những ai cản đường. Chỉ có quỷ mới nhận ra quỷ. Từ khi cô xuất hiện đã làm cho

Toàn để ý và rồi cử chỉ hành động lại giúp cho kế hoạch của Toàn càng nhanh chóng được thực thi. Quan sát và âm thầm theo dõi và Toàn đã phát hiện khi thấy cô bóp nát quả cà chua với ánh mắt như muốn giết chết người đối diện. Sau khi Như đi Toàn lại xem chuyện gì làm cho cô giận dữ và Toàn đã thấy, một nụ cười hân hoan chợt nở.

Như đang đứng ở gần một bờ sông ít ai qua lại, tay cầm con dao chém lung tung vào không gian, tay thì vẫn đang bóp chặt trái cà chua và Toàn xuất hiện bất ngờ:

- Như, em đang làm gì đó – Toàn ôn hòa.

Bất chợt có người xuất hiện Như liền mang vào ình khuôn mặt ngay thơ:

- Dạ em đang chém gió cho đỡ buồn ấy mà – Như nói giọng hơi ngượng.

- Trái cà chua có tội gì đâu mà em bóp nó nát nó giữ vậy – Toàn quan sát.

- Tại em.... – Như ấp úng – tại em lỡ tay với trái cà chua nó chín quá rồi – Như cười lấp liếm cho hành động xấu xa của mình.

- Hay tại đang ghen tị với ai kia – Toàn cố tình.

- Anh nói gì...ganh tị với anh chứ – Như tỏ ra e thẹn.

- Chẳng phải em thích Tử lắm sao vì thế em ganh tị với Nhân – nhìn vào Như.

Như bị nói trúng tim đen, cô hơi hốt hoảng nhưng giả bộ thì giả cho chót, cô nói:

- Quả thật anh Tử rất thu hút, ai làm bạn gái anh ấy chắc hạnh phúc lắm nhưng tiếc là anh ấy chọn lại là anh Nhân, anh Nhân cũng dễ thương rất xứng đôi với anh Tử – nói ra mà lòng Như muốn ăn tươi nuốt sống lấy Nhân nhưng giọng vẫn đều đều.

- Thế à, coi bộ dối lòng cũng tài ấy nhỉ – Toàn cười khinh bỉ.

- Anh nói gì lạ vậy, có sao thì em nói vậy, gì mà dối lòng – Như phản bác.

- Chúng ta cùng một hạn người như nhau thôi cô bé ơi, đừng cố giấu diếm, cái đuôi của em nó lòi ra rồi kia – Toàn lại cười khinh bỉ.

- Anh nói gì lạ vậy, em không hiểu – Như giả vờ.

- Không hiểu hay giả vờ, cô có thể qua mặt được người khác nhưng không thể qua mắt được tôi, ác quỷ đội lớp thiên thần à, chỉ có đám người ngu ngốc đó mới không nhận ra thôi, lần đầu gặp là tôi biết con người thật sự của cô như thế nào rồi – Toàn đánh giọng lại.

- Anh đang nói cái gì vậy... – Như giải thích.

- Ác động nham hiểm, ghen tuông, đố kị...độc ác như lòng dạ đàn bà. Cái vẻ ngây thơ đó không phải giành cho cô, có một cô gái ngây thơ nào mà xâm hình trên mình không. “Fuck You”.

Lần này như thật sự bối rối, không biết nói gì hết, tâm trạng có vẻ hơi hoảng nhưng lập tức trấn an lại mình, giọng đánh đá mà nói chuyện với Toàn:

- Vậy thì sao, làm gì được nhau, tính vào nói ọi người biết à – cô đứng khoanh tay, vẻ mặt kên kiệu sắc lảo.

- Ấy đừng có vu oan chứ, tôi muốn chúng ta cùng hợp tác – Tử nhìn thẳng vào cô.

- Hợp tác, tôi có nghe lắm không, chúng ta mới tiếp xúc với nhau có 2 ngày mà đòi hợp tác, thật nực cười – vẫn khuôn mặt khinh bỉ.

- Chuyện này có lợi cho tôi và cô, sau khi thực hiện xong cô sẽ có được thứ mà cô muốn, tôi sẽ đạt được cái mà tôi cần – giọng không hề có cảm xúc.

- Sao anh không tự thực hiện một mình đi, mắc gì kéo tôi vào.

- Có cô mới thực hiện được. Thôi tôi nói thẳng vào vấn đề luôn, tôi muốn chia rẽ Tử và thẳng biến thái Nhân.

- Vì sao phải chọn tôi.
 - Cổ xứng đáng với Tử hơn thằng biến thái đó, không lẽ cô lại chịu thua một thằng không ra gì như nó sau
 - Toàn đánh vào trọng tâm của vấn đề và khích tướng Như.
 - Tôi sẽ không bao giờ chịu thua, tôi luôn đạt được những thứ mình muốn. Khi tôi có Tử anh sẽ được lợi ích gì trong việc này.
 - Sự đau khổ của thằng biến thái đó. Nó làm tổn thương tình cảm tôi.
 - Ồ, thật không ngờ... nhưng cách gì làm Tử mê tôi, anh cũng thấy đó Tử suốt ngày quần quýt bên nó.
- Biết con mồi đã vào lưới nên Toàn thừa sức muốn cô làm theo ý của mình. Toàn nhẹ nhàng đặt tay lên vai Như, giọng nói nhẹ nhàng:
- Tốt, chúng ta cùng hợp tác – lấy trong túi mình ra một cái lọ nhỏ bằng thủy tinh và một viên thuốc, rồi Toàn dẫn dò – nhất định vào thực hiện vào tối ngày mai, viên thuốc này vào tối mai cô sẽ phải uống nó trước như thế mới có thể phát huy tác dụng, còn cái lọ này cô phải đổ vào ly nước dành cho Tử, khi uống vào lập tức Tử sẽ say mê cô thôi.
 - Thời buổi này còn chơi thứ bùa ngải này sao – Như không tin.
 - Hãy tin tôi, tôi có thể giúp cô thực hiện được mong muốn của mình.
 - Có chắc không đó, tôi hơi nghi ngờ về cái lọ này...
 - Thử một lần coi xem sao, nếu thất bại cũng không mất mát gì – Toàn cười.
 - Được...chúc chúng ta hợp tác thành công.

Nói xong Toàn quay đi để che giấu đôi mắt có sắc đỏ quét ngang và nụ cười ác quỷ của mình. Về cái lọ thủy tinh mà Toàn đưa cho Như đó chính là “Thủy lộ”, “Thủy lộ” là một thứ chất lỏng sền sệt có màu đỏ, được tinh luyện thì máu của loài hồ ly chín đuôi, nó có tác dụng quyến rũ người khác làm cho kẻ đó phải say mê, còn viên thuốc kia thì có màu trắng được gọi là “hải băng” nó tạo ra từ 1000 loài hoa khác nhau. Cả hai cả bổ sung quay lại cho nhau. Hải băng kích thích thủy lộ tác động mạnh hơn đối với người uống phải nó. Nói thẳng ra nó chính là “tình dược”. Còn về phần Như thì vui mừng vì có được sự trợ giúp như thế thì hồ sẽ mọc thêm cánh, phần thắng sẽ là 100%. Điều đó làm cho nụ cười của mình càng trở nên mãn nguyện. Nhưng Như không biết rằng mạng sống cô đang bị đe dọa vì hải băng – một chất cực độc khi tác dụng với thủy lộ.

35. Chương 35

Cậu thì không hề hay biết chuyện gì mà mãi cứ chìm đắm trong những nụ hôn nồng nàn mà Tử mang lại, vẻ hạnh phúc luôn rạng ngời trên gương mặt cậu. Một ngày nữa trôi qua với với điều êm ả.

Ngày mới bắt đầu, hôm nay cậu cùng mọi người đi vườn phía sau nhà vì bà của Phương có trồng nhiều loại trái cây nên mọi người tha hồ mà bẻ không sợ gì hết. Bẻ trái cây chán chê rồi cả lũ kéo nhau ra đồng mò cua bắt ốc làm cho ai nấy điều lấm lem bùn đất. Và rồi như thế một ngày lại lặng lẽ qua đi.

Sau buổi cơm chiều thì Như có vẻ vui thích hơn thường ngày, cứ cười tủm tỉm một mình khiến ai cũng phải để ý nhưng chỉ có một nụ cười của sự khinh bỉ. Như vào nhà sau bắt đầu kế hoạch của mình.

- Đã tới lúc rồi đó – Toàn nói khi lướt ngang qua người cô.
- Cô mang ly nước cam mình làm đem ra cho tất cả mọi người và dĩ nhiên ly đầu tiên là cô mời Tử, sau đó thì đưa từng tay mọi người, như muốn chắc chắn thành công Như vội thúc dục:
- Anh Tử dùng thử coi em làm có ngon không – Như e thẹn – mọi người dùng thử đi.

- Được – Tử cười rồi uống một hơi – rất ngon.

Như cười nụ cười rạng rỡ rồi nhanh chóng vào nhà sau mà chờ đợi, còn lại thì mọi người cười nói vui vẻ không biết có chuyện gì sắp xảy ra.

Mọi người đang ngồi uống nước vui vẻ quay quần bên nhau thì bỗng nhiên Tử có cảm giác vô cùng rạo rực, máu trong người chạy mỗi lúc một nhanh, nóng bức vô cùng khó chịu, rồi Tử nghe đâu có có một mùi hương quyến rũ mình, nó lôi kéo anh về phía nó. Vẫn còn một chút ý chí anh quay sang nói với cậu và mọi người:

- Mình đi vệ sinh một chút.

Khi Tử đi thì Toàn chợt cười nhẹ với ý nghĩ “chuyện hay sắp đến rồi đây, đứa trẻ của lời nguyện ta xem người sẽ đau khổ như thế nào, kaka”.

Bước vào nhà sau anh nhanh chóng tìm đến nơi phát mùi hương, cái mùi ấy ngày càng nồng nặc điều đó càng làm cho anh càng rạo rực hơn nữa. Và rồi Như xuất hiện trước mặt anh, lướt vòng quanh người, đôi tay khiêu gợi không ngừng chọc phá khuôn mặt, vuốt ve bờ ngực săn chắc, miệng thì phát ra những câu tình tứ khiêu gợi vô cùng:

- Anh xuống đây để làm gì.

- ...

- Muốn em lắm phải không, em đợi anh đây, đi với em và bỏ thằng biến thái đó đi – Như vừa nói tay vừa sờ xoạn ngực và tay di chuyển tới vùng hạ bộ.

Còn Tử lúc bấy giờ như một người đang say mộng mị, từng cái sờ xoạn của Như làm cho Tử vô cùng hưng phấn, không chờ được nữa anh đẩy Như áp sát vào tường mà hôn tới tấp, vùng cổ để lại những vết đỏ, bầu ngực tròn trịa bị Tử không ngừng nắn bóp rồi tay di chuyển xuống vùng cấm địa của Như nhưng chưa kịp lún vào trong thì đã bị Như đẩy ra, Như trách nạt:

- Anh hư lắm nha, chưa gì hết mà đã....

- ... – đôi mắt nhìn Như đầy dục vọng.

- Đi theo em.

Nhưng chưa kịp thì Như đã bị sự quyết liệt của Tử làm ê muội mà đi theo những cảm xúc vô cùng mới mẻ, không còn kiềm được mình Như cũng nồng nhiệt đáp trả lại tới tấp, miệng phát ra những tiếng dâm dục mà bỏ mặc mình đang ở sau nhà và có thể bị phát hiện bất cứ lúc nào. Cả hai nồng nhiệt quấn lấy nhau như hai con rắn vậy và đang cùng nhau hả hê với trò chơi đầy khoái lạc này.

Lúc này nhà trên mọi người vẫn cùng nhau trò chuyện vui vẻ mà không biết những gì đang xảy ra phía nhà sau, cậu thì luôn cười chọc phá mọi người:

- Ê, sao lại đăng cái đó lên Facebook vậy, muốn chìm chết người ta à – cậu tức.

- Thế thì sao nào, làm gì được nhau, kaka – Phương nói.

- Ý, mới đăng lên mà được 10 like rồi kìa, kaka – Lan phụ họa theo.

- Thôi rồi, lần này chết chắc....thôi gỡ xuống đi, năng nỉ đó bạn hiền – cậu than vãn, dùng mỹ nam kế.

- Cái trò năng nỉ của cưng đã được chị miễn dịch rồi nhá – Phương nói hung hỏ.

Cậu thì khuôn mặt ủ rũ còn Phương và Lan thì khoái trí vì chộp được tằm hình vô cùng xấu xí của cậu. Nãy giờ cũng khá lâu mà chưa thấy Tử quay về thì Toàn lên tiếng nhắc khéo:

- Ủa nãy giờ lâu lắm rồi không biết anh Tử làm gì lâu dữ vậy?

- Ừ, thôi để Phương xuống phía sau coi có con Như có ở đó không mà sao mất tiêu từ nãy giờ – Phương nói mà không biết những gì đang xảy ra ở phía sau.

Phương bước xuống vừa quay đi là một nụ cười quỷ quyệt nở rộ, chưa đầy 1 phút sau thì có một tiếng hét thật to vang dội từ phía sau nhà thì lập tức mọi người chạy xuống xem chuyện gì đã xảy ra thì đập vào mắt

tất cả mọi người là cảnh Tử và Như ôm ấp lấy nhau, quần áo thì xộc sệch, tiếng thở gấp, tiếng va chạm vào nhau nghe ma mị. Mắt mở to mồm há hốc trước cảnh tượng đó.

Mọi người thì kinh ngạc nhưng còn cậu thì...Cậu không nói lời nào, cả thân người ngã xuống dưới đất, nước mắt bắt đầu tuôn rơi. Tiếng rên của Như, tiếng thở gấp gấp của cả hai như mũi tên bắn vào trái tim bé nhỏ của cậu. Trái tim đó vốn đã bị tổn thương và giờ một lần nữa vết thương ấy lại bị rách toạc ra lần nữa. Cậu muốn hét lên nhưng sao cổ họng bị nghẹn lại, chỉ có nước mắt rơi. Nó mặn chát và trác ngẫm. Những ngày vui vẻ còn đâu chỉ còn nỗi đau thương và mất mát. Trước kia là Khương còn bây giờ là anh, anh làm cho cậu đau và rất đau, bao nhiêu cảm xúc, bao nhiêu hi vọng mong manh nhỏ nhoi của cuộc đời cậu bỗng chốc vỡ tan, tất cả tan biến. Anh nói sẽ luôn thương yêu cậu nhưng sao...tại sao anh làm như vậy, tại sao anh không nghĩ cho cảm xúc của cậu, cậu ngã ngửa và hoàn toàn đau đớn.

Tiếng hét của Phương và sự ồn ào của mọi người vẫn không gì có thể ngăn cản hai con người đó dừng lại, vẫn tiếng hối thúc, gấp gáp cả hai cuốn lấy nhau. Lan, Phương thì há hốc không tin Như và Tử có thể làm như vậy, Tử thì yêu Nhân sao anh lại làm chuyện này được, còn Như thì ngoan hiền thì tại sao chứ...cả hai cùng chung một suy nghĩ. Còn Tú và Hân cũng sửng sốt nhưng không để ý lắm chỉ quan tâm tới cậu từ khi cậu ngã xuống và chỉ có duy nhất là Toàn thì tỏ ra khoái chí trước tình cảnh này nhưng vẫn mang một khuôn mặt giả tạo bất ngờ.

Nước mắt cậu rơi ngày một nhiều, nó chứa đựng sự đau khổ, niềm vui đã biến mất chỉ còn lại đây nỗi đau. Thu hút mọi ánh mắt chính là sự phát sáng từ phía cậu, cụ thể là chiếc nhẫn trên tay cậu, ánh sáng ngày càng một mạnh dần chứng tỏ thuốc độc tình yêu ngày càng xâm chiếm lấy cơ thể cậu chính điều đó là điều mà Trường Giang mong muốn.

Ngoài kia trời bắt đầu nổi cơn giông, tiếng gió rào rạt dữ dội, mây đen kéo tới, ngoài biển khơi từng đợt sóng cao cả chục thước đang dâng lên và sẵn sàng cuốn theo tất cả những gì nó đi qua, báo hiệu điều chẳng lành. Tiếng hét đau đớn của cậu vang lên của sự đau đớn thể xác và cả linh hồn. Chính tiếng hét đó làm cho Tử chợt tỉnh cơn mê, anh bàng hoàng nhận ra mình đang trong tình cảnh gì, vội vàng đứng dậy và kéo lại quần áo cho ngay thì quay qua thấy cậu đang nằm trong vòng tay của Hân, nước mắt vơi đôi gò má, trên tay thì có vật gì đó phát sáng.

Cả thân người người cậu như tê cứng, máu bắt đầu xuất hiện trên đôi chân báo hiệu cậu chuẩn bị biến thành người cá. Hân và Tú hoảng hốt. Khi thấy máu bắt đầu xuất hiện thì mọi người tập trung lại gần cậu nhưng bị Tú can ngăn, Tử bị Tú đấm một đấm ngay mặt, miệng hộc máu, té xuống đất nhưng vẫn cố bò lại phía cậu, anh muốn được ở gần cậu. Đôi chân đã bắt đầu dính chặt vào nhau, một vài chiếc vảy đã bắt đầu xuất hiện điều đó làm Hân hoảng hốt liền vội vàng nói với Tú:

- Làm sao đây Brian.... – Hân nhớ điều gì đó – Hãy đưa ta về với cội nguồn của sự sống.

Hân đọc câu thần chú nhưng chẳng có điều gì xảy ra.

- Nó không còn linh nghiệm nữa Brian – Hân bắt đầu lo sợ.

- Để anh đưa nó về biển.

- Mọi người sẽ biết....

- Không phải là lúc để nói chuyện này...

Tú vội vàng ôm lấy thân thể của cậu trên tay chuẩn bị biến thành thiên sứ mặc kệ có sự có mặt của tất cả mọi người, thì từ trong không gian có một vòng tròn hiện ra và lớn dần, rồi từ đó một người bước ra khiến cho Phương và Lan phải xúng xốt tột cùng.

36. Chương 36

Một vòng tròn màu đen xuất hiện nó như một cái lỗ đen của vũ trụ, những luồng không khí cuộn xoắn vào nhau và rồi một người bước ra với khuôn mặt không chút cảm xúc chỉ có nụ cười nửa miệng. Lúc đó Phương và Lan chợt sững người khi thấy người này, miệng lắp bắp không nói nên lời:

- Trường...Giang sao cậu....

- Rất vui được gặp hai bạn ở đây, kaka – giọng cười làm cho người đối diện lạnh óc cụt.

Như nghĩ thấy mùi nguy hiểm liền thúc dục Tú mang cậu đi thật nhanh, nằng sợ chậm một chút nữa sẽ nguy mất cho cậu. Tú nghe theo liền nhanh biến hình, những tia sáng màu trắng từ không gian xuất hiện xoáy quanh người Tú và chốc lát từ phía sau lưng một đôi cánh trắng xuất hiện, những chiếc lông cũng xuất hiện trên vành tai, tay vẫn đang ôm cậu trong lòng đôi cánh vươn ra chuẩn bị vỗ cánh bay đi. Lúc đó ai cũng chú ý tới Tú nên không ai để ý tới ánh mắt đỏ quết ngang mắt Giang và giọng nói lạnh:

- Đâu có dễ trốn thế đây.

Tay vẫy nhẹ một cái thì từ dưới đất nhô lên những đoạn dây đeo màu xanh có gai liền nhắm thẳng tới chân của Tú mà quấn lại. Khi vừa rời khỏi mặt đất một đoạn khoảng một mét thì những đoạn dây đeo đã giữ chặt không cho đi. Không chỉ vậy chúng ngày càng xuất hiện nhiều hơn thì nhau quấn lấy chân, còn có những dây còn len lỏi lên phía trên thân người. Dù cố gắng dùng hết sức nhưng vẫn không tài nào thoát ra khỏi vòng dây đó. Trong phút chốc những sợi dây leo khác cũng hướng tới khóa chặt đôi cánh lại. Lực siết một ngày một mạnh dần, không còn sức đôi tay mệt mỏi đã buông ra và thân thể của cậu lảo đảo rơi xuống đất. Lúc đó tất cả mọi người đều hoảng hốt, giọng như hét lên và trong đó là dĩ nhiên có Tử.

Anh như bất động hoàn toàn vì mọi việc xảy ra quá nhanh chưa kịp suy nghĩ chuyện này thì chuyện khác đã đến. Như còn chút ý thức bên người khi thấy cậu quần quai trong cơn đau nhức nhối, máu từ hai chân không ngừng rỉ ra, điều đó làm anh đau nhói. Rồi cậu bị rơi xuống không suy nghĩ gì nhiều Tử đã lấy thân mà đỡ cậu. Khi ôm được thân thể đang bê bết máu của cậu tim anh như ngừng đập, đau xót khi thấy người mình yêu đang trong cơn quẫn quai thập tử nhất sinh, thế là từng giọt nước mắt tuôn rơi, miệng thét lên tên cậu.

Trường Giang vẫn đứng đó mà héch miệng cười một cái, miệng nói:

- Thật là cảm động, ôi cái thứ chất độc tình yêu của lời nguyên thật là lợi hại, chỉ cần tác động một chút là có thể làm nó tái phát mạnh mẽ như vậy, kaka.

- Mà đã làm gì – Hân tức tối quát nạt.

- Đừng nóng thế nàng Christiana xinh đẹp, cuộc vui vẫn còn dài mà.

- Mà là gì?? Nếu đã biết thân thể của tao thì mà không sợ vua thủy tề sao??? – Hân thật sự tức giận, đôi mắt đã chuyển sang màu xanh của biển.

- Nếu có mặt của Ngài ấy thì vui quá còn gì, ta còn muốn sự xuất hiện của Emma và Justin nữa đấy??? ta muốn xem họ làm gì được ta.

- Mà phải chết – Hân nói.

Vừa dứt tiếng hai tay nàng giơ lên rồi từ đâu những xoáy nước xuất hiện và tiếng thảng về phía Trường Giang nhưng hẳn ta có vẻ không hề sợ. Rồi xoáy nước ập tới tấp với nụ cười thỏa mãn trên môi của Hân nhưng phút chốc nụ cười ấy lại bị biến mất và có một lực mạnh xông tới Hân làm cô bay lên và té nhào xuống đất, miệng ọc máu. Tú trên không chỉ biết kêu gào vì toàn thân bị quấn không thể chặt hơn được nữa.

- Với cái sức cồng con ấy mà đòi đấu với ta à, nể tình chúng ta có huyết thống với nhau nên ta nương tay một chút – giọng nói mỉa mai.

- Mà nói cái gì????

- Ta quên là nàng chưa biết...kaka...rồi từ từ cũng biết thôi, không sớm cũng muộn – quay sang phía trên cao đó là Tú – ta cần chiếc lông vàng, cái mà người đang giữ.

- Không bao giờ – Tú trả lời dứt khoát.

- Ta hỏi lại lần nữa có đưa hay không – giọng vẫn bình thản.

- Không.

- Mạnh mẽ lắm, cũng phải thôi chúng ta cùng chung huyết thống mà, kaka – lại giọng cười chế nhạo – nếu không đưa thì cũng được thôi, xem ta sẽ làm gì với cô nàng mỹ nhân ngư bé bỏng này đây.

Dứt lời hắn đưa tay về phía Hân, rồi một đoạn dây leo xong tới quấn chặt lấy cơ thể của nàng, miệng nàng thét to đau đớn. Hắn tiến lại trên tay cầm một lọ thủy tinh màu xanh lam rồi nhẹ nhàng đổ lên đôi chân đó, tít tắc một vùng sáng hiện ra dưới đôi chân ấy và nó biến mất thay vào đó là thân hình của một mỹ nhân ngư xuất hiện. Nụ cười nở rộ nhìn về phía Tú khi trên tay cầm một con dao sáng bóng:

- Ta hỏi lần cuối có đưa chiếc lông vàng hay không.

- Đừng đưa cho hắn – dù đau đớn nhưng Hân vẫn cố nói.

- Đưa hay muốn ta dùng dao này gỡ từng chiếc vẩy trên mình người yêu bé bỏng của người.

- Đừng đưa cho hắn – vẫn giọng của Hân nói.

- ... – Tú phân vân không biết làm gì.

Từ lúc mọi chuyện xảy ra như thế này cả Lan và Phương như không tin vào mắt mình, nào là người cá nào là thiên sứ xuất hiện trước mắt họ như một giấc mơ ấy, nhưng nhìn về mặt đau đớn và máu không ngừng ứa ra trên đôi chân của cậu, cùng với sự khiếp sợ về hắn khi hắn cho hai đoạn dây leo quấn họ lại. Còn Toàn thì chỉ biết ngồi đó chứng kiến toàn bộ sự việc mà khiếp sợ sau khi bình tĩnh khỏi cơn mê mụi mà hắn tạo ra.

Chỉ có Tử là ngồi đó ôm lấy thân hình bé nhỏ của người yêu mình, bỏ mặt sự xuất hiện của những điều không tưởng đang diễn ra xung quanh. Cái mà anh quan tâm hiện giờ chỉ có cậu mà thôi, một suy nghĩ chợt đến “nếu em có mệnh hệ gì anh sẽ không sống nổi, anh sẽ chết theo em mất thôi”. Cậu đau đớn trong cơn đọa đầy của chất độc mang tên tình yêu, còn anh thì đau đớn trong lợi lỗi của chính mình.

Quan sát thái độ của Tú hắn quyết định dùng biện pháp mạnh hơn, con dao có sẵn, lưỡi dao kề vào lớp vẩy ở đuôi của Hân rồi mạnh tay ấn vào và dật ra thiệt mạnh.

- Á Á Á.

Hân la lên, từng giọt máu rơi xuống nền đất lạnh lẽo, cái thứ hai cái thứ ba tiếp tục xảy ra, tiếng của Hân rê rĩ vì đau nhưng có điều là không có nước mắt vì một người cá thuần chủng thì không có nước mắt. Nhìn thấy người mình yêu chịu đau đớn như vậy, Tú chỉ muốn nhào tới mà ôm lấy nàng, trái tim anh như tan nát và rỉ máu, như từng luồng dao cửa lấy trái tim này và rồi anh vội vàng nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Ta sẽ đưa, dùng làm đau nàng ấy.

- Không được – Hân vẫn cố nói trong đau đớn.

- Vậy thì đỡ mất thời gian không.

Vậy tay một cái những đoạn dây leo biến mất, Tú mất đà té nhào xuống đất nhưng vẫn nhanh chóng ngồi ngượng dậy tỉnh xong tới tấn công nhưng Giang đã đề phòng trước nên đã tiến lại gần Hân kề dao lên cổ nàng. Tú sợ nên không dám làm gì.

37. Chương 37

Hai tay chấp lại miệng Brian lấp bắp đọc 1 câu thần chú thì một vòng tròn sáng xuất hiện bên trong là chiếc lông vàng đang tỏa sáng rực rỡ. Tú lấy nó và đưa cho Giang. Nụ cười của Giang chợt nở. Cuối cùng thì hắn cũng thả Hân ra, nàng rơi xuống và được vòng tay ấm áp của Tú ôm lấy, nó như xoa dịu đi phần nào đau đớn trong Christiana.

Sau khi lấy được chiếc lông vàng hắn quay qua thấy cảnh Tử ôm cậu mà khóc lóc, còn cậu thì lớp vẩy hiện lên ngày càng nhiều, máu thì vẫn không ngừng chảy ra, cậu đau đớn nhưng có lẽ đau đớn hơn khi chính mắt nhiều thấy người mình yêu phản bội, vết thương này còn đau hơn gấp chục lần đau đớn khi bị biến hình. Hắn cười nhạt:

- Nhìn mà cảm động phát sốt, mới ân ái với con kia giờ quay qua khóc lóc sướt mướt, chắc buồn lắm.
- Mày im đi – anh tức giận.
- Cũng nhờ lọ thuốc nó đó mới làm mày hưng phấn dữ vậy, không cảm ơn mà còn ở đó hét lớn, mày hét lớn để làm gì hả thằng khốn.
- Mày...
- Mày nghĩ mày là ai, tránh ra để tao mang thứ tao cần.
- Mày tính làm gì em ấy, xê ra thằng chó – ôm siết cậu vào lòng và nhít xa ra khi hắn đi lại gần.
- Vô ít thôi.

Nói xong hắn phẩy tay anh bị văng một khoảng khá xa, dù đau đớn nhưng anh vẫn cố bò dậy và đi lại chỗ cậu nằm. Miệng không ngừng rào rết gọi lên cậu.

Hắn lạnh lùng mang cậu đi và biến mất cùng khoảng không đen trước mặt, Tú và Hân có làm cách nào thì không thể ngăn hắn được. Khi lấy lại sức Tú giang đôi cánh của mình và trên tay ôm lấy nàng Christiana vụt lên trời và biến mất để lại đây những kẻ vô cùng hoảng hốt, đau đớn, lo âu, và hụt hẫng. Cả Phương, Lan, Toàn, Tử mỗi người mang một tâm trạng khác nhau và chạy theo mớ suy nghĩ hỗn độn của chính mình.

Khi cậu tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trong nước, ngoi đầu lên khỏi mặt nước thì phát hiện mình không phải ở thủy cung mà ở một nơi vô cùng xa lạ, cậu nghe tiếng thác nước chảy từ trên cao đổ xuống, từng giọt nước chạm vào đá rồi văng ra những hạt nhỏ ti li và do ánh nắng mặt trời làm cho xuất hiện cầu vồng. Tiếng chim hót ríu rít, không khí trong lành, nước thì trong vắt mát rượi, những chú cá thì thi nhau bơi vòng quanh tung tăng bên cậu, chúng đang hát bài hát chào đón người bạn mới, điều đó làm cho cậu quên đi hiện tại là mình không ở dưới thủy cung – nơi cậu vẫn thường đến mỗi khi biến thành người cá.

Từng lữ bướm nô đùa bay xung quanh một người ngồi dưới gốc cây gần đó, miệng chàng trai đó đang ngân nga một bản nhạc vì ở xa quá cậu không nghe rõ lời. Và rồi cái điều đó nó thôi thúc cậu bơi lại gần chàng trai đó. Có vẻ như anh ta không quan tâm đến sự có mặt của cậu, rồi cậu cất giọng nói của mình:

- Anh gì ơi.

Chàng trai đó quay lại và làm cho cậu bất ngờ, người đó không ai khác là Trường Giang. Hắn nhìn vào đôi mắt màu xanh biển của cậu, nhìn vào đó hắn thấy gì có chút vui khi gặp được một người bạn cùng trường, một chút bất ngờ là tại sao cậu lại gặp hắn ở đây trong khi cậu là một người cá, và chút sợ sệt vì không biết hắn ta sẽ làm gì cậu. Cậu cảm nhận đây là một ánh mắt vô cảm và giọng nói lạnh lùng khác hẳn với lúc cậu nhắm nhìn từ xa, đó là một ánh mắt ấm áp, một giọng ca ngọt ngào dạt dào tình cảm.

Giọng nói làm cậu chợt tỉnh cơn mê:

- Làm gì mà thờ người ra dữ vậy, không chỉ duy nhất cậu là người cá thôi đâu.
-

Đối với Hân lúc này cũng không hiểu nổi mình nữa, tính quay lại nạt cậu nhưng nhìn vào hình dạng bây giờ của cậu là một người cá với đôi mắt và khuôn mặt rạng rỡ đẹp một cách choáng ngợp thì hắn lại phát

ra câu nói vô cùng lãng nhách và hành động khó hiểu vô cùng. Tiến lại gần mép bờ hồ, cậu thì sợ sệt bơi ra xa, hần nhanh chóng chút bỏ hết mọi thứ trên người để lộ một thân thể đẹp rần chắc, cậu thầm so sánh với người yêu của mình – chính là Dương Tử có phần ngang ngửa. Hần đưa chân đôi chân xuống nước thì lập tức một lớp vẩy hiện lên bao lấy đôi chân ấy, chiếc đuôi mọc ra nhanh chóng, hần òa mình vào làn nước và bơi đến gần cậu.

- Cậu là một bán người cá – cậu lên tiếng hỏi sao khi định hình lại.
- Còn hơn thế nữa – hần cười, nụ cười đẹp nhưng cậu nghĩ nó không đẹp bằng người cậu yêu.
- Tại sao tôi lại ở đây – cậu hỏi băng quơ – nơi này là đâu.
- Vì cậu là người được chọn bởi quyển sách tiên tri, và đây là một nơi không ai biết đến sự tồn tại của nó – hần trả lời khi đang ngửa mình bơi vòng quanh cậu.
- Người được chọn? Quyển sách tiên tri? – cậu hỏi lại.
- Bởi vì cậu là người có thể giúp nữ hoàng phục thù và là người sẽ thay đổi cả thế giới.
- Làm sao có thể như thế được, tôi chỉ là một người cá bán thuần chủng thôi mà. Vậy nơi này là đâu.
- Là nơi không bị đau đớn khi vào thời kì mặt trăng máu và những lần biến đổi hình dạng, nơi này cậu sẽ an toàn giống như bao người ở đây.

Hần như bị cậu cuốn hút mà quên đi nét mặt ánh mắt lạnh lùng vốn có, trò chuyện với cậu hần thấy có một niềm vui nho nhỏ. Cả 2 luyên thuyên đủ thứ cho tới khi một cơn gió lạ xuất hiện thì hần lập tức lấy lại bộ mặt lạnh lùng vốn có, điều đó làm cậu hết sức ngạc nhiên. Cơn gió lạ đó mang theo một người con gái, cô ta đứng lơ lửng trên không trung, đầu tóc xõa dài, trên đầu có đội một chiếc vương miện màu bạc với nhiều viên kim cương chiếu sáng, thu hút cậu chính là viên ngọc màu đỏ nằm giữa vương miện, nó thật đẹp và thật kiêu xa. Cô ta khoát trên người một váy lông lẩy, đôi vai trần gợi cảm lấp ló sau cổ áo được khoét hơi sâu và cô ta có đeo một sợi dây chuyền rất đẹp, điều đó làm cậu nhớ đến sợi dây chuyền bạc mà của cha.

Cô ta nhẹ nhàng đáp xuống mặt nước đẹp như một nàng tiên, cậu nghĩ chỉ có tiên mới đẹp được như vậy thôi, ngờ ngác quan sát cô ta thì bị tiếng của hần làm giật mình:

- Nữ hoàng.

Cậu như không tin vào tay mình, cái gì “nữ hoàng” cô ta trẻ thế mà là nữ hoàng sau, không thể tình được, nét đẹp của một tuyệt thế giai nhân chính là đây, cậu thầm phán.

- Đây là người nữ hoàng cần – hần nói giọng lạnh băng.

- Giải lăm con trai của ta – nữ hoàng lên tiếng.

Lần này cậu thật sự bất ngờ, cô ta kêu hần là con trai vậy đồng nghĩa Trường Giang là không thể nào trông còn trẻ quá sao có con lớn như thế được.

Nữ hoàng tiếp tục lên tiếng:

- Chỉ còn một chút nữa thôi ngày phục thù sẽ tới, ta sẽ là người trị vì muôn loài, ta xem những kẻ dám nhần tâm đặt ra cái bản giao ước và lời nguyên chết tiệt ấy sẽ như thế nào?

- Vâng thưa nữ hoàng.

- Người phụ nữ đó con bắt được chưa.

- Đã nhốt trong ngục, chỉ chờ đến ngày tể.

- Được, ta rất hài lòng về con. Vậy hần ta... – bà ta nhắc đến một người.

- Sẽ đông đủ hết không thiếu một ai.

Một tràng cười diễn ra trên khuôn mặt đẹp. Từ khi xuất hiện nữ hoàng đã trò chuyện với hần và giờ thì đã quay qua nói chuyện với cậu:

- Rất vui được gặp cậu – bà lại mỉm cười.

- Chào nữ hoàng – cậu đáp.

- Cậu rất giống con trai của kẻ thù ta. Nhưng không phủ nhận một điều cậu rất đẹp.

Dứt lời thì một dòng nước bay đến quần lấy cổ và kéo cậu lên khỏi mặt nước ngang tầm mắt bà ta, dòng nước ấy như một sợi dây thừng ngày càng siết chặt làm cậu khó thở vô cùng.

- Con trai của Jack, cháu trai của vua thủy tề, kaka.

-

- Để ta xem lão già ấy sẽ làm gì được ta, khi chính mắt thấy đứa cháu của mình sẽ chính tay giết chết ông ấy.

- ...

- Người có biết là ta chờ ngày này lâu lắm rồi không, ta muốn lão già đó phải ân hận, à không còn tên khốn Lucian và con khốn Waston nữa, chúng sẽ phải lãnh đủ những gì chúng đã gây ra trong quá khứ.

Mỗi lời nói là sự đay nghiến, tức giận, đôi mắt đã chuyển sang màu đỏ phần nộ. Thấy cậu giãy dụa hấn liền lên tiếng cang ngăn:

- Nếu nữ hoàng tiếp tục thì cậu ấy chết mất.

- ... – hấn nói mà không dám nhìn vào mắt nữ hoàng.

Rồi bà ta buông cậu ra, cơ thể cậu rơi xuống nước, nước bắn tung tóe. Bà ta nhoẻn miệng cười thích thú:

- Xem chừng nó kĩ vào.

- Vâng thưa nữ hoàng.

Nói xong bà biến mất cùng con gió lạ ấy. Hấn bơi đến bên cậu, sờ vào đôi vai vẫn thấy sự sợ hãi, đôi mắt ngẩn lệ khiến hấn phải động lòng.

38. Chương 38

Lúc ấy sau khi Brian đưa Chritiana tới biển chàng nhẹ nhàng đưa thân thể nàng cho vua thủy tề như sợ nếu mạnh tay quá thì thân thể ấy sẽ tan ra mất, Ngài ấy ôm lấy đứa con đang bị thương tội nghiệp của mình vào lòng rồi quay sang cười với chàng, sau đó mắt hút trong lòng biển mong rộng lớn. Còn về phía anh thì vẫn đứng đó trợ trợ một mình, từng cơn gió xuyên tạc qua khuôn mặt anh, làm tóc tai rối bời, lòng anh lúc này đầy cảm phẫn khi nhớ lại cái giọng hét lên đau đớn của Hấn, nó như bóp nghẹn tim anh, anh biết mọi chuyện sẽ không đơn giản như thế, sẽ không dừng lại ở đây và đây mới chỉ là màn mở đầu cho những tằm bi kịch chuẩn bị được diễn ra. Anh hét lên rằng:

- Dù mày là gì đi nữa tao sẽ bắt mày trả giá gấp trăm lần những gì mày đã gây ra đối với nàng ấy, nhất định là như thế.

Nói xong Tú vụt cánh bay đi để lại đằng sau là một sự im lặng đáng sợ, chỉ có tiếng gió và sóng biển thay nhau rào thét cho những điều bất hạnh chuẩn bị diễn ra. Màn đêm luôn khiến con người chúng ta phải suy ngẫm về nhiều điều.

Tại thủy cung nơi mà vua thủy tề đang cai trị, Ngài rất giận dữ khi hay tin con gái mình bị một kẻ xa lạ làm bị thương như vậy, cứ bơi qua bơi lại làm cho vợ Ngài phải lên tiếng:

- Anh làm như vậy cũng không phải cách.

- ...

- Mọi việc để Chritiana tỉnh lại rồi chúng ta cùng nhau bàn tính – bà khuyên nhủ chồng.

Ngài ấy vẫn cứ lo lắng khôn nguôi, ánh mắt hằng lên cơn tức giận, nếu không có vợ bên cạnh chắc Ngài đã nổi điên lên quá. Cuối cùng Christiana đã tỉnh lại, vua thủy tề kêu nàng thuật lại toàn bộ sự việc và nàng là thuật lại, sau khi nghe xong Ngài ùng ùng nổi giận, Ngài quát:

- Nó là gì sao mà dám cả gan xem con và cháu nó không ra vì, ta đường đường là chúa tể biển khơi nhất định ta không thể bỏ qua chuyện này.
- Cha à nhưng vấn đề bây giờ là nó đã bắt được cháu nó, không biết nó có làm gì tổn hại đến...
- Không thể tha thứ được.
- Cha ơi nó có nhắc đến là nó có huyết thống với chúng ta và còn nói với Brian cũng có chung huyết thống, chuyện này là sao?
- ... – Ngài suy nghĩ – ta không biết.
- “chẳng lẽ nào” – bà ta chợt nhớ ra điều gì nhưng có điều còn mơ hồ chưa hình dung ra được.
- Nhưng chúng nó bắt cháu nó vì mục đích gì, có một điều chúng đã lấy được chiếc lông vàng mà Brian đang giữ, ngoài 3 loài chúng ta ra không lẽ còn 1 loài nữa?
- Không thể nào, nếu tồn tại một loài nào khác thì nhất định ta sẽ biết nhưng lần này thì không...
- Anh hãy suy nghĩ thật kĩ coi gần đây có chuyện gì bất thường xảy ra không – bà ta nói.

Ngài suy nghĩ và rồi như chợt nhớ lại gần đây nhiều đêm chỉ mơ thấy một giấc mơ thật kì lạ. Trong mơ Ngài thấy gặp được cô gái trẻ đẹp nét mặt hao hao giống với Rose – người mà ngài gần như lãng quên nhưng đôi mắt thì màu xanh thuần khiết của biển, rồi Ngài thấy mình bị giết, máu nhuộm đỏ của bãi biển cát vàng, cô ta mỉm cười mãn nguyện, nụ cười ghê gợn nhất có thể. Nhớ lại điều đó làm cho Ngài phải rùng mình. Ngài thuật lại giấc mơ cho 2 mẹ con Christiana nghe, dường như nàng không tin vào điều mình vừa được nghe từ tai cha mình:

- Không thể có chuyện đó xảy ra được.
- “Chẳng lẽ là” – bà ta theo đuổi một suy nghĩ khác và có phần âu lo ơn cả.
- Cha là vua thủy tề thì làm sao mà có ai có khả năng giết chết được cha chứ, cha đừng quá lo lắng giấc mơ thường khác xa với thực tế.

Trong lúc nàng Christiana và vua thủy tề bàn luận thì nữ chúa tể của biển đã lặng lẽ bơi ra khỏi cung điện và đã lên đất liền để tìm một người.

Xa xa trên đỉnh núi Oly nơi nữ thần Waston đang cư ngụ thì có một người đến viếng thăm, vị nữ thần cười hiền dịu thân ra đón, cả hai vui vẻ trò chuyện trong một khung cảnh nên thơ hữu tình với bãi cỏ xanh mướt, tiếng suối chảy róc rách êm tai và đó chính là suối nguồn bất tử, xung quanh có những cây cổ thụ to lớn với các nhánh xòe ra rộng lớn có tác dụng che nắng, cả 2 hànuyên tâm sự:

- Đã lâu lắm rồi mới thấy bà lên khỏi mặt nước – vị nữ thần cất tiếng nói trong trẻo của mình.
- Cũng khá lâu, kể từ khi bản giao ước thứ 2 được thực thi và lời nguyện gieo rắc xuống đầu những đứa trẻ tội nghiệp – Jennifer (nữ chúa tể biển khơi).
- Lời nguyện đó thật sự là một sai lầm trầm trọng – Emma tỏ vẻ buồn.
- Chúng ta những đấng tối cao khó lòng có thể sửa được sai lầm của mình, tôi thật xấu hổ về điều đó – Jen nói với lòng đầy tội lỗi.
- Có những sai lầm chúng ta không thể sửa đành phải phó mặc cho nó vậy – Emma cũng ngao ngán.
- Đứa trẻ đó thế nào rồi – Jen hỏi.
- Có lẽ nó cũng không thể nào thoát khỏi lời nguyện và nó đã bỏ đi từ lúc con trai của tôi chết tới giờ vẫn không một chút tin tức – Emma hồi tưởng lại đứa bé của mối tình vụn vỡ năm nào.
- Nhưng tôi đang lo ngại đứa bé đó không chết mà còn trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết – Jen nói.

Sau đó Jennifer kể lại toàn bộ câu chuyện mà Christiana đã nếm trải, giấc mơ của vua thủy tề Justin và đứa cháu khôn khổ của bà cho nữ thần Emma nghe.

- Đứa bé khi xưa là một bé gái – Emma khẳng định.

- Thì bởi vậy nên lần này tôi mới đích thân lên đây để hỏi cận kề, tôi e rằng tai họa sắp giáng xuống đầu những kẻ đã gây lầm lỗi như chúng ta – Jen nói giọng buồn man mác.

- Đừng quá lo lắng khi chúng ta chưa biết chuyện gì chuẩn bị xảy ra – Emma an ủi.

Cả hai ngồi đó với những băng khuôn trong đầu, có tiếc nuối, có hối hận nhưng có lẽ đã quá muộn màng cho những mà những đắng tối cao đã gây ra trong quá khứ. Cách nào để giải quyết những đóng rất rối đó là những gì mà Jen và Emma quan tâm.

Khung cảnh vốn dĩ nên thơ thì bỗng nhiên có một cơn gió lạ thổi ngang qua làm cho cành lá bỗng chốc xô đẩy uống mình theo ngọn gió ấy và rồi giữa không trung một lỗ đen xuất hiện trước con mắt ngạc nhiên của cả hai. Bước ra từ lỗ đen đó chính là một chàng trai khôi ngô tuấn tú nhưng khuôn mặt lạnh băng, nụ cười nửa miệng và chàng nói ra những lời vô cùng tế nhị và lịch sử:

- Xin kính chào vị chủ nhân của loài người nữ thần Emma Waston, còn đây là ... – nói và hướng con mắt đến Jen.

- Ta đây à Jennifer nữ chúa tể biển khơi – Jennifer đáp.

- Thật lấy làm vinh hạnh cho tôi khi được diện kiến một lúc hai nữ chủ nhân của những loài hùng mạnh nhất quả đất này – chàng trai đáp.

39. Chương 39

- Người là ai mà dám xâm nhập vào nơi ta ở – Emma cảm thấy bức bối khi có sự xuất hiện của vị khách không mời này.

- Nữ thần đừng nóng, thần đến đây để truyền đạt những gì mà nữ hoàng của thần giao cho – lời nói vẫn lịch sự.

- Nữ hoàng? Bà ta là ai? Lại dám tự xưng nữ hoàng – lúc này tới lượt Jen lên tiếng.

- Sớm muộn thì các nữ chủ nhân cũng biết được thôi, ai cũng có phần – nụ cười nửa miệng.

- Hồn láo dám nói với những vị thần tối cao như thế à – Emma tức giận.

- Xin hãy nghe hết ý thần, nữ hoàng muốn mời các vị thần tối cao đến cung điện Versailles để dùng tiệc và chứng kiến sự thay đổi của toàn thể giới vào ngày rằm tháng này.

- Thay đổi thế giới, nghe sao thật nực cười, thế giới này vốn dĩ xưa nay do 3 người nắm giữ thì làm sao có thể thay đổi được, người hãy nói với người mà tự xưng là nữ hoàng của người không gì có thể thay đổi được – Jen nói giọng nhẹ nhàng nhưng thể hiện đầy quyền uy của nữ chủ nhân biển khơi.

- Không gì là không thể được, đừng bao giờ khẳng định nếu chưa chắc chắn – lời nói của chàng vô cùng thách thức – nữ chủ nhân sẽ có cơ hội được gặp lại đứa cháu trai của mình, thằng bé người cá bán thuần chủng.

- Người.... – Jen tức giận.

- Thần đã truyền đạt xong ý muốn của nữ hoàng xin mạng phép cáo lui, thần tin chắc rằng mọi người sẽ có mặt đầy đủ để chứng kiến sự thay đổi ngoạn mục ấy, thần sẽ đến đón vào ngày rằm tháng này. Một lần nữa xin phép cáo lui.

- Người, hồn láo.

Emma dùng phép ngăn cản chàng lại không cho đi, những đoạn dây leo lao đến quấn chàng nhưng chưa đụng tới được thì đã bị biến thành tro bụi bị gió thổi bay đi mất, chàng nhép miệng cười rồi biến mất cùng lỗ đen khi này.

Và giờ đây nỗi lo lắng của Jennifer bắt đầu nổi lên, cái gì đó khiến cho bà đứng ngồi không yên, lòng nóng như lửa đốt.

Còn về phần của Tử thì anh cũng trong tình trạng không mấy khả quan lòng thập thở lo lâu, đứng ngồi không yên, khuôn mặt xuống sắc hẳn, vết thâm quầng mắt, râu mọc ngày càng nhiều. Từ ngày cậu biến mất cùng với Hân thì bỗng trong lòng Tử cảm thấy vô cùng khó chịu, đi đâu anh cũng chỉ nhìn thấy bóng hình của cậu nhưng vừa đưa tay lên thì hình bóng cậu chợt tan biến, anh hụt hẫng. Anh nhớ những tháng ngày có cậu, nụ cười hồn nhiên, nét mặt đáng yêu, những cái ôm ấp ngọt ngào, những nụ hôn làm anh như lạc vào cõi thần tiên, từng mảnh kí ức cứ đông đầy trong anh. Nhìn thấy Tử như vậy mà Phương, Lan và Toàn không nổi xót xa.

Những gì anh chứng kiến khiến anh biết được rằng cậu không phải là một con người, lai lịch của cậu là một điều thần bí và anh biết rằng mình đã yêu dù cậu là gì đi chăng nữa vẫn mãi nguyện yêu duy nhất một mình cậu, cái vấn đề bây giờ là làm sao để tìm được cậu, Tú và Hân cũng điều biến mất bất vô âm tính vào đêm ấy, làm sao để tìm được họ. Phải ra biển đó là điều anh có thể làm bây giờ.

Lang thang trên bờ biển cát trắng với những cơn sóng và những cơn gió lạnh thấu xương thay nhau xô bờ và thổi vào cái con người đang cô độc kia. Trăng tròn soi sáng đáng người nhỏ bé đó, nước mắt bỗng nhiên ở đâu rơi lả tả, Tử rào thét tên cậu trong nỗi nhớ :

- Nhân, em ở đâu....em ở đâu, em hãy về với anh đi...anh yêu em....Nhân ơi.

Và rồi cả thân người anh ngã ngực xuống làn nước biển lạnh giá của màn đêm, không ai nghe thấy và cũng không ai đồng cảm cho nỗi lòng của anh, anh biết mình đang dần đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng trong cuộc đời. Trong lúc chơi với giữa khung trời lạc lõng ấy thì Hân xuất hiện làm cho Tử vừa mừng vừa sợ, nhưng cuối cùng anh gạt bỏ cái sợ hãi đó mà chạy lại Hân vì anh biết chỉ có Hân mới có thể cho anh gặp lại cậu.

Tử chạy tới nhưng bị một lực làm anh văng mạnh ra xa nhưng vẫn tiếp tục đứng dậy mà chạy đến gần Hân, cứ thế không biết bao nhiêu lần anh bị ném ra xa, bỏ mặt sự đau đớn điều bây giờ quan trọng là anh phải gặp được cậu, nước mắt và máu lẫn vào nhau trên gương mặt cả thân thể của anh. Nhưng đáp lại những gì anh đang cố làm chỉ là một cái cười khẩy và giọng nói mỉa mai:

- Nhìn thấy mà tội ghê, cố gắng chi không biết, tính nhào tới đây để làm gì.

- Mày....trả Nhân lại cho tao... – Tử cố nói dù toàn thân ê ẩm.

- Cái thằng người không ra người cá không ra cá đó hả cộng với việc nó đem lòng yêu mày và mày cũng yêu nó thiệt là kinh dị hết chỗ nói.

- Mày...không được xúc phạm người tao yêu.

Do hân không đề phòng và hân nghĩ với sức lực của một con người yếu kém thì chẳng có thể làm gì được nhưng không ngờ anh lại dùng sức lực của sự nổi giận khi hân ngang nhiên biêu riếu người mà anh yêu thì không thể nào chấp nhận được. Anh nhào tới đẩy hân xuống nền cát và sóng biển đang xô vỗ vào bờ mà đánh vào mặt tấp nập, tuy mệt nhưng cú đấm nào thì đáng cú đấm ấy làm iệng hân bị rách tẹt chảy máu, vừa đánh anh vừa nói:

- Tao cấm mày nói tới người tao yêu, trả em ấy lại cho tao – Tử khóc.

Hân vì quá bất ngờ nên bị ăn liền mấy cú đấm không thương tiếc của Tử vào mặt, hân dùng sức mạnh của mình để đánh lại. Lần này là cả hai đấu tay đôi với nhau, dĩ nhiên là Tử hơi bị yếu thế nhưng cũng không nên xem thường vì cậu mà anh có thể làm tất cả mọi thứ, hân cũng không phải dân tầm thường. Thế là cả hai lao đầu vào nhau, đánh nhau tới tấp.

- Mày nghĩ mày là ai mà có thể hạ được tao, tao nói ày biết trước sao thì cái người yêu của mày cũng phải chết, tốt nhất giờ đi yêu người khác đi – hét câu hân bị Tử ột cú vào mặt.

- Tao không là ai hết, vì người tao yêu tao sẽ hạ được mày, em ấy sẽ không chết, mày là một thằng tồi – anh liền bị cho hấn lại một đấm, máu văng ra.
- Sự thật là sự thật, nó sẽ phải chết, chết một cách khó coi nhất – miệng Hấn phun ra máu một lần nữa.
- Mày im đi thằng chó, trả em ấy lại cho tao – anh tức tối
- Mày đợi kiếp sao đi – hấn cũng không vừa

Cả hai đánh nhau không nể nang ai hết, Tử đấm hấn một đấm thì Hấn đập lại Tử một cái, cứ thay phiên nhau mà thi nhau ra đòn. Đánh đến khi cả hai mệt lả người mà phải nằm bẹp xuống nền cát mà thở hổn hển. Bấy giờ Hấn mới biết đến một con người bình thường yếu thế không có một chút phép thuật nào mà khi đánh tay đôi thì chưa biết hấn sẽ là người thua cuộc, thậm chí khâm phục ý chí của hấn. Hấn không hiểu tình yêu là gì mà có thể khiến cho tất cả muôn loài phải điên lên vì nó, trước mắt là nỗi uất hận của mẹ hấn vì yêu cha hấn mà giờ đây phải trả thù cho sự lỡ tay giết chết của nữ thần Emma khiến cho nữ hoàng đau đớn khôn khiến. Còn với người trước mặt mình dù có bị thương thế nào thì cũng quyết tìm cho bằng được người mà mình yêu dù có hi sinh tính mạng. Rồi còn Tú và Hấn, tại vì sao khi nhìn thấy người mình yêu bị đau đớn thì lại chịu chấp nhận tất cả để cho người đó không bị gì. Rốt cuộc yêu là sao? Hấn luôn tự hỏi mình.

- Không ngờ mày lại mạnh đến như vậy, nói gì thì nói tao vẫn khâm phục ý trí của mày vì thằng nhóc con vậy mà dám làm tất cả.
- Tao còn có thể làm hơn thế nữa, tao xin mày hãy trả em ấy lại cho tao dù cho em ấy là gì đi nữa thì tao vẫn yêu và không thể nào sống nếu thiếu em ấy trong cuộc đời này.
- Dù có chết?
- Tao sẽ chết theo để mãi mãi được bên em ấy?
- Yêu là gì mà khiến cho ai nấy điều có thể hi sinh cho nó?
- Tình yêu là một phạm trù của cảm xúc, không thể nào lí giải được, chỉ biết cảm nhận và cảm nhận từ trái tim, những người yêu nhau thì có chung một nhịp đập, họ sẵn sàng hi sinh tính mạng vì nhau để cho người kia được sống. Yêu còn hơn thế đó. Vậy tao xin mày hãy trả em ấy lại cho tao.
- Rất tiếc là không thể, cậu ấy sẽ chết, cậu ấy chính là chìa khóa để mở được sức mạnh của sự trả thù và nữ hoàng cần cậu ấy cho sự trả thù đó.
- Không thể nào, tại sao bà ta lại ích kỉ đến như vậy chỉ vì trả thù mà đem mạng sống em ấy ra – Tử tức giận, leo lên người hấn tính đấm thêm vài phát nữa.
- Nếu không thì cậu ấy cũng sẽ chết vì lời nguyện của lũ thần thánh kia thôi – hấn hét lên.
- Sao lại có thể được không thể, không thể nào, mày nói xạo – có gì đó băng qua làm tim anh nói đau.
- Cái đó thì đi hỏi những kẻ đã nhấn tâm reo rắc lời nguyện xuống đầu bọn tao, không chỉ riêng nữ hoàng mà con nhiều người nữa bị lời nguyện làm cho không thể nào có được một cuộc sống hạnh phúc, chính vì vậy mà nữ hoàng mới dùng cậu ấy để trả thù những kẻ kia.
- Không thể nào.
- Cậu ấy vốn dĩ là nửa người nửa cá, vào lúc sinh nhật 18 tuổi là lúc thời kì mặt trăng máu chính là lúc biến đổi đầu tiên và cứ dần về sao vào ngày rằm thì sẽ bị biến đổi, nhưng có một điều sự biến đổi nhanh hơn khi trúng phải chất độc tình yêu, nơi cội nguồn của sự bị thương và tan nát điều đó sẽ thúc đẩy nhanh quá trình biến đổi và đến một lúc nào đó thì sẽ chết.

Anh nghe từng câu không sót chữ nào và nhớ lại rất nhiều lần cậu đột nhiên biến mất rồi đột nhiên xuất hiện, hấn còn nói rằng mỗi lần biến đổi sẽ rất đau, đau rất nhiều. Anh không thể tin vào mắt mình là với cậu lại có thể chịu đựng đến như vậy mà không hề than vãn, chính điều đó anh lại yêu cậu nhiều hơn, anh muốn gặp cậu, muốn ôm cậu, nâng niu cậu và sẽ dùng trái tim xoa dịu mọi đau khổ cho cậu.

- Hãy cho tao gặp cậu ấy, tao cầu xin mày – lúc này anh đã quỳ gối trước Hấn.

- Dĩ nhiên là được – một nụ cười hung ác nở ra.
- ... – anh vui mừng.
- Lần cuối cùng mày có thể mình thấy cậu ấy. “Vì mày chính là chìa khóa cho sự nổi giận của cậu ấy mà”.
- ... – nụ cười trong anh chợt tắt.

Nói xong hắn kéo anh dậy rồi cả hai cùng nhau biến mất trong màn đêm cô tịch ấy. Nơi mắt mắt đau thương đang chờ đợi cậu và anh hay là thiên thưởng cho những trái tim khao khát yêu thương.

40. Chương 40

Kể từ lúc nữ hoàng xuất hiện thì cậu bắt đầu sợ hãi bà ta, nụ cười vô cùng ác độc nhưng ẩn sâu trong nụ cười đó là một sự đau đớn, đôi mắt tuy lạnh lùng nhưng vẫn toát lên vẻ đáng thương, yếu đuối của một người phụ nữ. Cậu biết rằng mình bị bắt về đây là có mục đích nhưng vẫn chưa biết được điều đó là gì. Từ lúc đó cậu bắt đầu im lặng, hắn cũng không đến nữa và một điều ngạc nhiên là vẫn chưa trở lại thành người.

Màn đêm buông xuống thì bao nhiêu cảm xúc thay nhau thể hiện trên gương mặt cậu. Nhớ lại lúc cùng anh vui vẻ bên nhau trao nhau nụ cười ánh mắt rất tình cảm khiến cho ai nhìn vào cũng phải ganh tị nhưng tận mắt chứng kiến người yêu phản bội mình mà ân ái với một người khác điều đó như một nhát dao ghim vào trái tim bé bỏng của cậu. Cậu luôn hỏi tại sao mọi bất hạnh điều xảy ra với một người không ra người cá không ra cá. Yêu là phải khổ như thế sao nếu biết vậy cậu sẽ không thêm yêu để cho con tim giờ đây không phải khổ sở thế này. Nước mắt rơi thay cho lời con tim đau đau đớn. Cậu nhớ mẹ người đã cho cậu biết bao nhiêu tình thương, thêm lắm một cái ôm từ đấng sinh thành, nhớ lúc bệnh có mẹ thức đêm thức hôm lo lắng chăm sóc. Thanh xuân và nhan sắc của mẹ đang một ngày phai tàn để hi sinh cho cậu, chưa làm được gì để báo hiếu công lao dưỡng dục vậy mà chỉ làm ẹ thêm phần lo lắng, cậu thấy mình là một người vô cùng có lỗi.

Chính cậu bây giờ không thể nào kiềm được cảm xúc của mình nữa cậu thật sự rất nhớ, có lẽ cậu đã thật lòng thật dạ yêu Tử rồi, dù có đau có tổn thương thế nào thì cũng không gạt bỏ được tình yêu mà cậu đã dành cho anh, nó nồng nàn mãnh liệt biết bao nhiêu. Cậu đã khóc rất nhiều. Không ai thấy không ai chứng kiến chỉ có màn đêm là kẻ đồng lõa cho nỗi niềm của cậu.

Và rồi cái ngày rằm định mệnh đã tới, bầu trời thì đỏ như máu, gió thì không ngừng ngào thét, sóng biển thì nhau rầm rừ giận dữ, chim chót đưa nhau bay tán loạn để tìm nơi trú ngụ. Tới nỗi các vị thần cũng đành bó tay trước điều tai hại đó. Và rồi từng nơi ở của các vị thần được đích thân Hắc đến tận nơi đón tiếp. Bước qua một khoảng không của không gian và hiện ra trước mắt tất cả các đấng tối cao là một tòa lâu đài cổ kiến rêu phong, khác ra với quang cảnh bên ngoài, trong đây bầu không khí trong lành mát mẻ, chim hót riu rít, tiếng suối róc rách chảy nghe thật vui tai. Chẳng mấy chốc thì đã bước vào cung điện Versailles. Có một mùi hương thoả nhẹ qua. Những ánh sáng màu đỏ chiếu lấp lánh càng tăng thêm vẻ lộng lẫy và huyền bí của nó. Từ trên không nữ hoàng với bộ đầm nhung cổ áo lệch vai màu đỏ thắm từ từ hạ xuống, vẻ đẹp cuốn hút làm sai đắm lòng người nhưng ai cũng biết đó là vẻ đẹp của chết chóc. Nữ hoàng bước nhẹ nhàng lại chỗ mà các vị thần đang đứng và nhỏ nhẹ chào hỏi:

- Rất vui được chào đón các Ngài đến với cung điện Versailles.
- Rốt cuộc người muốn gì, người là ai? – Emma lên tiếng.
- Thưa nữ thần bà sẽ biết ngay thôi – nữ hoàng từ tốn đáp nhẹ.

Quay qua nhìn vua thủy tề nhẹ nhàng nói:

- Chào Ngài vị chúa tể của biển cả và nữ vương của biển.
- Chúng ta không có thời gian để làm những trò vô bổ – Lucian lên tiếng có vẻ bức bối.

- Ngài cứ việc nóng giận đi vì chút ít nữa thôi Ngài sẽ mãi mãi câm miệng mãi mãi vì những gì Ngài đã gây ra – nữ hoàng cười.

- Người....

Nói xong Lucian tấn công nữ hoàng nhưng chưa kịp ra tay vì một loạt vòng tròn màu đỏ xuất hiện bay quanh và cuối cùng là bao bọc lấy cả thân thể của Ngài ấy trước con mắt hết sức ngỡ ngàng của những người còn lại. Những người còn lại thì chưa hết ngạc nhiên thì cũng gặp trường hợp tương tự làm mọi cách cũng không thể nào thoát ra được. Nữ hoàng nở nụ cười chết người của mình. Quay qua hẳn nữ hoàng nói:

- Đã đến lúc tiến hành nghi lễ, mau đem những thứ đã chuẩn bị lên lễ đài.

- Vâng thưa nữ hoàng.

Bà ta tiếp tục nói chuyện với những người bị nhốt trong quả cầu màu đỏ:

- Ít phút nữa thôi các người sẽ phải phục tùng nữ hoàng Victoria này, ta sẽ thay các người cai trị muôn loài.

- Nghe thật nực cười, người lấy tư cách gì mà có thể cai trị muôn loài – Lucian nói.

- Hãy dừng lại trước khi quá muộn – Jennifer khuyên ngăn.

Victoria quay qua nhìn Emma rồi nhẹ nhàng đưa cổ tay mình cho bà xem, khi thấy dấu vết son đỏ thì Emma lập tức ngã người. Thời gian chậm chậm trôi qua Vic mới nói:

- Bà còn nhớ dấu son này không?

- Chẳng là con là....

- Tôi chính là đứa bé năm xưa, đứa con của sự tạp chủng, đứa con của dòng máu lai, một sai lầm do chính người gây ra – Vic chỉ thẳng vào Justin.

- Người nói gì, người là con của ta? – bấy giờ vua thủy tề mới giật mình.

- Chẳng lẽ người đã quên mẹ ta nàng Rose vợ của Lucian – giọng day nghiến.

- Không thể nào – Ngài hốt hoảng.

- Sao người có thể không chết, lời nguyền... – Lucian có vẻ tức giận khi thấy đứa bé năm xưa mình một mực muốn giết chết là vì con của mối tình vụn vỡ của vợ.

- Ta chẳng những không chết mà còn trở nên mạnh hơn tất cả các người và giờ đây chính là lúc ta đòi lại công bằng cho những gì mà các người đã gián xuống đầu những đứa trẻ tội nghiệp.

Bao nhiêu kí ức chợt ùa về trong đầu của Justin về mối tình vụn vỡ với nàng Rose. Sau khi mọi chuyện đổ bể thì cả 2 người chai tay và từ đó đến nay đã không còn gặp lại nữa nhưng không ngờ nàng ấy đã mang thai và tới bây giờ Ngài mới biết mình có một đứa con gái với dòng máu không thuần chủng. Bất động một lúc rồi Ngài nói những lời đầu tiên:

- Nếu con là con gái của ta ta xin con hãy ngưng lại những gì đang diễn ra, ta biết lỗi lầm của tất cả chúng ta đã gây ra thì không thể sửa lại, ta biết con rất hận chúng ta, con không biết nếu con làm điều đó thì chuyện kinh khủng nào sẽ xảy ra đâu, ta xin con đấy Vic.

- Haha thật là nực cười, giờ vang xin có quá muộn không, vậy nếu biết trước thì tại sao lúc trước còn làm, các người gieo rắc đau khổ cho những người như chúng tôi, nếu tha thứ lỗi lầm cho các người thì ai sẽ đòi lại nguyên công bằng cho chúng tôi. Các người là những kẻ đứng đầu vậy mà làm ra chuyện không thể chấp nhận được, gieo rắc và giết chết từng sinh linh nhỏ – Vic nhìn vào Emma – còn bà bà nở lòng nào giết chết người tôi yêu, bà ngăn cách tình yêu của chúng tôi làm cho con tôi sinh ra không có cha, làm tôi mất đi một bờ vai dựa dẫm, bà đáng chết.

- Ta.... – Emma đỏ lười – Xin con hãy dừng lại hành động điên rồ này, nó sẽ rất nguy hiểm, ta chấp nhận chết để con đạt được quyền lực con muốn.

- Như vậy thì quá dễ cho các người rồi còn gì, các người sẽ được chứng kiến thời khắc thay đổi thế giới và sau đó chết cũng chưa muộn, kaka.

Nữ hoàng Victoria cười mãn nguyện rồi bay đến lễ đài nơi đã được bà chuẩn bị chu đáo và kĩ lưỡng, những quả cầu nhốt các vị thần cũng lần lượt bay theo.

41. Chương 41

Xung quanh lễ đài được thấp bởi ngọn lửa màu đỏ, ở giữa là chiếc ghế được làm bằng thủy tinh được khắc tinh xảo bên trong nó có những luồng ánh sáng khác nhau cứ lượn lờ trong đó. Emma, Justin, Jennifer, Lucian, Brian, Christiana được đứng gần đó để có thể chứng kiến mọi chuyện.

- Thừa nữ hoàng đã đến lúc tiến hành – hân lên tiếng.

- Cho tiến hành đi – Vic nói với vẻ đầy hân hoan.

Hân vỗ tay vài cái thì ngay chính giữa lễ đài có ba khoảng trống được xụp xuống và sau đó thì 3 cây cột được đưa lên và có buộc chặt ba con người, Tú và Hân là người vô cùng hoảng hốt:

- Không thể nào, sao họ lại ở đây.

Lần lượt là Tú, bà Chi và Khương mỗi người với khuôn mặt tiều tụy với đầy vết thương trên cơ thể. Từ trên không một quả cầu chứa đầy nước được bay tới và trong đó có chứa một bán tuần chủng – là cậu, khi gần tới nơi thì quả cầu vỡ vụn cậu bị rơi xuống khiến ai ở đó phải hết hoảng. Sau cú té đau đớn cậu cố gắng ngồi dậy xem mình đang ở đâu và chuyện gì xảy ra thì đập vào mắt cậu chính là hình ảnh bà Chi rủ rượi, máu, vết bầm khắp nơi trên cơ thể, tóc tai rối bời, tay chân bị cuộc chặt, Tú cũng không khá hơn, và Khương người mà cậu đã từng thương cũng trong hoàn cảnh tương tự. Cậu lập tức quay lại nhìn vào nữ hoàng đang ngồi phía trên cao kia với ánh mắt tức giận. Bà ta nhìn lại mà nở nụ cười tươi:

- Có bất ngờ không khi ta ban tặng cho người một món quà vô cùng đặc biệt thế này, đừng quá xúc động nhá.

- Bà đã làm gì với những người thân của tôi.

- Nhân Nhân... – tiếng gọi của Tú và Hân làm cậu chú ý.

Một lần nữa cậu bị bất ngờ khi thấy hai ông bà vui thủy tề, Tú, Hân và hai người nữa bị nhốt trong một quả cầu mà không tài nào làm gì được. Nhìn lại cả 3 bị trói chặt ở đằng kia khiến trái tim cậu bị bóp nghẹn, đau rất đau. Cậu hiện tại vẫn chưa trở lại thành người, đang cố bò lại gần một tia sáng màu đỏ chiếu thẳng vào cậu và rồi chiếc đuôi cá biến mất đôi chân lại hiện ra như củ. Lập tức chạy ôm bà Chi vào lòng:

- Mẹ ơi, con đã hại mẹ rồi, con xin lỗi, con xin lỗi.

Bà Chi mở mắt nhìn thấy đứa con của mình với 2 dòng lệ cứ thi nhau chảy trên gương mặt mệt mỏi của mình. Sau khi ôm mẹ xong cậu liền quay sang ôm lấy thân thể Tú với quần áo tả tơi, những vết thương máu vẫn chưa khô. Cậu ôm nhẹ anh vào lòng, anh như ngửi thấy mùi hương thân thuộc liền nheo đôi mắt mở ra và rồi anh nhìn thấy cậu bao nhiêu cảm xúc ứa về. Anh cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi đang rơi trên vai mình, không nói được gì cậu chỉ biết khóc thút thích. Còn anh thì mỉm cười mãn nguyện, Tú nói:

- Em đó hả, em không bị gì là anh mừng rồi, em khỏe không?

- Anh khùng hả, giờ này còn hơi sức mà giỡn được nữa sao, đồ điên. Em yêu anh – cậu mắng yêu anh.

Đứt lời cậu chủ động hôn anh mặc kệ chuyện gì đang xảy ra xung quanh. Họ trao cho nhau nụ hôn nồng nàn và ướt át. Anh nói trong hơi thở:

- Chứ em nghĩ anh nói gì bây giờ....anh cũng yêu, yêu, yêu em rất nhiều Nhân à.

Ở đằng xa ngoài kia Khương đã thấy toàn bộ sự thật, anh biết mình đã đánh mất cậu mãi mãi chỉ vì một phút nóng nổi mà mọi chuyện đã ra thế này, tình yêu mang đến cho con người ta đau khổ và lấy đi không

biết bao nhiêu máu và nước mắt trong đó có anh. Anh ngược lên nhìn và tình cờ anh thấy nữ hoàng Victoria đang ngồi đó thích thú với những gì diễn ra trước mặt, ánh mắt nụ cười...của Vic...một cơn đau đầu nhói lên anh nhớ đã từng gặp Vic ở đâu rồi, có vẻ như anh và Vic đã quen nhau, đó là một số hình ảnh thoáng qua trong đầu anh rồi lập tức tan biến. Khương nhìn trân trân vào nữ hoàng có gì đó rất quen thuộc nhưng không tài nào nhớ nổi. Cơn đau dịu xuống Khương tiếp tục nhìn thấy cậu vẫn ôm người con trai đó và anh chấp nhận thua cuộc, đơn giản anh nghĩ rằng tình yêu phải đến từ hai phía nếu gượng ép thì đối phương sẽ không vui vẻ và sẽ không thể gọi là tình yêu hoàn mỹ, vô tình tạo thêm gánh nặng cho nhau. Có lẽ anh đã khóc ối tình không trọn, khóc cho đau đớn mất mát và cho cả sự bao dung và cho cả sự chúc phúc.

Ánh mắt triều mến cử chỉ thân mật khiến cho Vic càng thêm phấn khích vì mục đích sắp đặt được. Nữ hoàng vẫy tay một cái những đoạn dây leo nên dưới đất chui lên quấn chặt lấy cậu rồi mang cậu đi một khoảng không xa đủ để có thể chứng kiến toàn bộ những gì nữ hoàng chuẩn bị làm.

Đầu tiên nữ hoàng dùng roi quất mạnh vào 3 người phía trước, những cái đánh ngày một mạnh hơn máu thấm đỏ cả đầu đoạn roi. Cậu muốn kêu bà ta ngừng tay nhưng không tài nào thốt ra được lời nào vì bị dây đeo quấn quanh miệng chỉ có nước mắt đang rơi. Vic quay sang nhìn cậu mà cười:

- Có vui lắm không baby, màu máu thật đẹp, kaka.

Máu thấm đỏ cả một khoảng đất nơi 3 người đó đứng, đánh chán chê nữ hoàng bèn di chuyển những quả cầu có chứa những vị thần ra rồi hoa biến một cái thì trong quả cầu xuất hiện những tia sét xuyên thẳng qua những người trong đó, tiếng thét lên đau đớn khiến cậu nhức nhối. Rồi những người đó ngã ngục xuống trước con mắt chứng kiến của cậu. Lại một lần nữa quay sang nói với cậu:

- Thấy thế nào có vui lắm không....ấy giận rồi là không đẹp nữa đâu.

Rút con dao ra đi lại phía bà Chi nắm đầu dục ngược lên, lưỡi dao bén ngọt quét ngang vùng cổ của bà và thế là một dòng máu chảy ra dưới con mắt thích thú của nữ hoàng và dưới con mắt đau đớn của cậu. Cậu đau lòng tức tối hai con mắt giờ đã chuyển thành màu xanh dương và ngày càng trở nên đen huyền.

- Đừng nóng chứ người đẹp, cuộc vui vẫn còn dài – bà ta tiếp tục chăm dầu vào lửa.

Tiếp theo đó Vic lấy một sợi dây nhỏ quấn quanh cổ Tử rồi nhẹ nhàng xiết nhẹ với nụ cười thích thú:

- Á.....á.....

Tận mắt chứng kiến người mẹ mình bị xác hại một cách tàn nhẫn và bây giờ tiếp tục là người cậu yêu, đau đớn chòng chắt, nước mắt rơi càng nhiều, cậu tức tối muốn nhào đến ăn tươi nuốt sống bà ta, nước mắt hòa với niềm đau tột cùng. Và rồi không còn nước mắt để khóc mà chỉ còn những giọt huyết lệ tuôn rơi. Khi những giọt lệ đó rơi xuống nền đất lạnh lẽo thì mặt đất bắt đầu rung chuyển, một vết nứt nở ra. Từ trong vết nứt đó một cái bóng đen hiện ra với đôi cánh quỷ dữ và 2 cái sừng to tướng trên đầu và đang áp sát lại gần cậu để nói những lời đường mật:

- Hãy để ta chiếm lấy thân thể ngươi, hãy cho ta mượn thân xác ngươi, hãy bán linh hồn của ngươi cho quỷ dữ ta sẽ giúp ngươi có mọi thứ kể cả giết chết người đã giết chết mẹ ngươi – cái bóng đen chỉ về Vic.

- ...

- Ta sẽ giúp ngươi có mọi thứ chỉ cần hãy bán linh hồn của ngươi ta – quỷ dữ tiếp tục dụ dỗ.

Cái bóng xuất hiện khiến cho các vị thần hết sức kinh hãi, lòng hồi hộp bất an vì họ biết đó là ai là cái gì và nó nguy hiểm tới nhân loại cỡ nào.

- Không đừng nghe lời tên ác quỷ đó nó sẽ khiến cho toàn bộ chúng ta sẽ chết, rồi nó sẽ thống trị cả hành tinh này, thì sinh linh đầu thán sẽ náo loạn hẳn lên – Lucian cố gắng nói vì đang bị thương.

- Ngươi im đi.

Một luồng ánh sáng đen bay thẳng tới đánh thẳng vào Lucian khiến Ngài ấy bị hột máu và văng một khoảng khá xa nhưng vẫn còn gang ngượng dậy mà nói:

- Chúng ta không cho phép ngươi sống lại một lần nữa.

Thêm cuộc tia sáng chiếu thẳng đâm xuyên qua người của Ngài và cũng may được Emma dùng phép tránh ra khỏi luồng sáng ấy không thì đã mất mạng.

- Con trai con hãy nghe ta hãy giữ cho tâm hồn con được trong sạch đừng nghe theo những lời ma quỷ mà đánh mất linh hồn của mình, con một bán người cá, con là người duy nhất có được linh hồn và nước mắt đó là điều khao khát của tất cả những người cá như chúng ta, con là hy vọng cuối cùng. Ta biết lỗi lầm của ta không thể nào có thể sửa lại được nhưng con hãy nghe ta lần này. Hẳn là một con quỷ khi chiếm được linh hồn con Hẳn sẽ gieo rắc cho nhân loại nỗi kinh hoàng. Chúng ta không một ai muốn hấn tỉnh dậy, mẹ con nhất định sẽ vui khi con làm được điều đó hãy tin ta, hãy dùng sức mạnh của con nhấn chìm hấn xuống địa ngục và mãi mãi không thể xiêu thoát – vua thủy tể cố gắng thuyết phục đứa cháu yêu của mình.

- Đừng bao giờ nghe hấn, chính Hấn đã giết chết cha mi mỹ nam cá Jack và chính hấn đã cố tình muốn giết mi từ lúc mi chưa được chào đời vì hấn nghĩ đó là một tạp chủng không đáng có trên đời, gián tiếp đã giết chết mẹ ngươi, nếu như không có mối tình vụng trộm thì làm sao có được Victoria và Victoria đã nhấn tâm giết chết mẹ ngươi ngay trước mắt ngươi, người không thấy sao, ả ta đang định giết chết người con trai mà người thương đó, hãy nghe lời ta, cho ta linh hồn của ngươi ta sẽ giúp ngươi báo thù – những lời nói tiếp tục dụ dỗ cậu.

- Đừng, hãy để hấn dụ dỗ con, con phải biết con là điều ta yêu quý nhất trên đời, khi con đến mang cho vùng đất Ice một không khí mới, ai cũng yêu quý con, Jack nhất định sẽ tự hào về con, con hãy nghe theo sự mách bảo của trái tim đừng nghe theo những gì hấn nói, hấn sẽ hại con – Jennifer nói những điều từ sâu trong trái tim mình, bà muốn nó hiểu rằng nó quan trọng như thế nào.

42. Chương 42

Lần này cậu không còn biết tin vào ai, rất hoang mang, đau đớn tột cùng, ma quỷ như đang tiếp tục lôi kéo cậu về phía hấn, hấn vẫn tiếp tục dụ dỗ cậu. Từ lúc hấn xuất hiện thì nữ hoàng Victoria không tin vào mắt mình nữa, hấn xuất hiện này ngoài kế hoạch của Vic, nữ hoàng hết lớn với vẻ uy phong của mình:

- Ngươi phải phục tùng nữ hoàng Victoria này, vì chính ta đã mang cơ hội sống cho ngươi, hãy quỳ gối trước ta hãy tên nô lệ đến từ địa ngục kia.

- Kaka, thật là nực cười, từ đó tới giờ ta chưa biết thuật phục và quỳ gối trước một ai chỉ có người khác là vang xin và phục tùng ta, ngươi cũng không ngoại lệ.

- Ngươi dám...

- Ngươi chỉ là một con cờ trong kế hoạch của ta thôi, cũng nhờ ngươi mà ta mới có cơ hội sống lại một lần nữa, ngươi tưởng ngươi có thể thay đổi và điều khiển cả thế giới này nhờ vào cuốn sách đó à, thật là nực cười, cuốn sách đó là do ta viết ra để ngươi tự đầu chui vào bẫy, đúng là một con ngốc. Chỉ có ta mới có thể thay đổi và điều khiển thế giới này thôi – cười sảng khoái vì có một con ngốc đã nghe theo và làm cho kế hoạch thành công ngoài sức mong đợi, nghe cặp răng nhanh nhẹn hoặc nhìn thẳng về phía những vị thần đang bị thương mà nói – ta sẽ trả thù lũ thành thánh các ngươi khi xưa đã nhốt ta vào địa ngục tám tới suốt mấy ngàn năm nay, một chút nữa thôi các ngươi sẽ phải nếm trải địa ngục tám tới là như thế nào.

- Ngươi dám lừa ta – Vic tức giận.

Viên ngọc màu đỏ trên vương miện Vic phát sáng cực độ, những luồng ánh sáng đỏ xuất hiện từ không gian rồi cuộc xoắn xung quanh nữ hoàng, gió bắt đầu nổi lên kèm theo sấm và sét. Tia sáng đỏ tập trung ngày càng nhiều và nhiều hơn nữa, chúng ta tạo ra một quả cầu cực kì lớn đang lơ lửng trên không để chuẩn bị tiến lại thẳng con quỷ đó. Còn con quỷ đó gơ tay lên, giữa hay lòng bàn tay có một tia sáng đen xuất hiện, cũng cuộn lại nhau thành một quả cầu đen, nó dần to ra và đạt kích cỡ cực đại. Hai bên không nói một lời mà dùng sức đẩy quả cầu lại phía nhau một bên đỏ một bên đen lao vào với tốc độ khủng khiếp. Một tiếng nổ lớn phát ra, khói ngui nhút cả một vùng khiến cho những người chứng kiến không thấy được ai còn sống ai đã chết. Dần dần bụi bắt đầu tan thì nữ hoàng nằm đó với thân thể bê bết máu, chiếc váy mặc bị

rách toét ra trông thật thê thảm. Con quỷ cười một cách nhạo mạng. Một quả cầu nhỏ màu đen lại xuất hiện, hẳn nói:

- Bây giờ là tới lượt vị nữ thần Emma Waston phải chết, xin chào tạm biệt.

Nó lao tới nữ thần nhưng lúc đó có người lao ra đỡ cho bà và người đó ngã quỵ xuống đất. Người đó không ai khác là Vicky (tên của Trường Giang đó mấy bạn). Bà ngỡ ngàng trước hành động của Vicky. Trước khi tắt thở còn quay sang nói với bà:

- Cháu thật xin lỗi nữ thần về những việc đã gây ra.....xin người hãy tha thứ cho đứa cháu này.

Vị nữ thần rơi nước mắt, giọt nước mắt long lanh và sáng sủa, đã không biết bao lâu rồi bà mới rơi nước mắt kể từ cái ngày con trai bà chết đi, bà tưởng mình không thể khóc được nữa, nhưng trước tình hình này bà không thể làm khác hơn vì khi nhìn thấy Vicky bà cảm thấy có gì đó thân quen và quen thuộc.

- Con là con của nữ hoàng Victoria và đứa con xấu số của nữ thần, trước khi nhắm mắt con xin nữ thần hãy cho con gọi nữ thần bằng một tiếng b...à...à.

- Cháu của ta – bà ngạc nhiên đến cực độ vì có một đứa cháu tồn tại mà bà không hề hay biết – được, cháu ngoan của ta.

- Bà.

Những lời nói cuối cùng kèm theo một giọt nước mắt long lanh rơi ra từ khóe mắt của Vicky là lúc tiếng lòng Emma thổn thức, bà hối hận hoàn toàn hối hận vì những gì đã gây ra, bà muốn nếu như được quay trở về quá khứ bà nhất định sẽ ngăn cản Lucian làm cái việc điên rồ này, nhưng giờ đây có lẽ đã quá muộn màng để cho bà cũng như những vị thần tối cao sửa lỗi sai lầm.

Linh hồn cậu ngày càng trở nên yếu ớt dần, con quỷ dữ gần như chiếm lấy toàn bộ, cậu đang phải đau đớn trong chính linh hồn của mình thì bỗng nhiên một tia sáng lóe lên thua hút cậu. Từ trong tia sáng đó một người đàn ông và một người phụ nữ hết sức trẻ trung bước ra họ mỉm cười, nụ cười đẹp nhất mà cậu từng thấy và khiến cậu phải thoát ra:

- Mẹ.

- Chào con trai rất vui đã được gặp lại con – bà Chi bước tới và ôm cậu vào lòng .

- Chẳng phải mẹ đã, chính mắt con đã nhìn thấy....

Bà Chi mỉm cười và nhẹ nhàng nói:

- Phải mẹ đã chết nhưng đó chỉ là thể xác, còn linh hồn thì luôn tồn tại chính cha con đã làm điều đó – bà quay sang cười với người đàn ông trẻ trung bên cạnh.

- Rất vui được gặp con trai của ta, có thể cho ta ôm con cái được không ? – Jack nói.

- Chẳng phải ông đã nói một người cá thì không có được linh hồn và nước mắt, khi chết sẽ tan thành tro bụi sao? – cậu hỏi khi đang ôm cha mình.

- Luôn đúng như vậy nhưng...khi bất cứ một thứ gì đó trải qua yêu thương, biết rung động và cảm nhận mọi vật xung quanh và tình cảm chính là phương thuốc chữa lành mọi khiếm khuyết của mọi sinh vật. Có một điều không thể chối bỏ được đó là tình cảm luôn gắn kết mọi thứ xung quanh lại với nhau, tạo nên mối liên quan mật thiết. Linh hồn chính là một trong nhân tố quan trọng vì thế dù ta là một người cá nhưng ta vẫn có linh hồn và ta luôn tồn tại để chờ đợi một ngày được gặp lại mẹ con, giờ đây ta đã gặp lại nàng ấy, người mà ta yêu hơn tất cả trên đời. Con cũng vậy, cũng đang có một người chờ đợi để yêu con, con hãy chiến đấu vì những người con yêu đừng để tên quỷ đến từ địa ngục kia làm vấy bẩn linh hồn của con, hãy mạnh mẽ lên con trai của ta.

- Con...con...

- Đừng do dự con trai, chúng ta luôn bên con.

- Mẹ yêu con.

- Cha yêu con.

Ánh sáng vụt tắt chính là lúc cậu lấy lại cân bằng trong tâm hồn, cậu không những chiến đấu cho những người cậu thương mà phải chiến đấu cho tất cả mọi người vì ai cũng có quyền được hạnh phúc. Và luôn có một tình yêu đang chờ đợi cậu. Từ trong ánh mắt đen huyền dần chuyển sang màu đỏ. Tên quỷ hoảng hốt, hấn vui mừng khi gần như chiếm được toàn bộ linh hồn của cậu nhưng rồi lại bị linh hồn cậu chống lại trả lại quyết liệt. Hấn hoàn toàn bị bất ngờ.

Viên ngọc trên vương miện nữ hoàng một lần nữa phát sáng, một thứ ánh sáng đỏ và rực rỡ, bay ra khỏi vương miện và tiến lại gần cậu. Chiếc lông vàng từ trong người của Vicky vụt bay ra đâm thẳng vào trán cậu thì một nguồn năng lượng cực lớn được giải phóng. Những luồng lốc xoáy xoáy vòng quanh người cậu tạo thành một vào tròn, sau đó nhấc bổng lơ lửng trong không gian. Hai tay xòe ra để hấp thu năng lượng ánh sáng đỏ, khi đã tới cực độ cậu liền phóng thẳng có lại phía tên quỷ địa ngục.

Hấn dùng năng lực của mình để chống trả nhưng không tài nào chống lại được, cái thứ ánh sáng đó làm hấn hoa cả mắt. Từng tia sáng một đâm xuyên qua hấn, hấn la lớn trong tiếng đau đớn, một vòng tròn đỏ hình thành bao lấy linh hồn hấn và tồn trở lại địa ngục và mãi mãi không bao giờ thoát ra được.

Mặt đất liền lại, xung quanh xát sơ tiêu điều. Cậu cũng dần hạ xuống, viên ngọc bắt đầu hình thành một vết nứt và sao đó thì vỡ vụn tan biến vào khoảng không vô định. Lúc bấy giờ chiếc nhẫn giọt trai đen phát ra một thứ ánh sáng rực rỡ, sợi dây chuyền trên cổ của Vitoria chính là sợi dây chuyền của cậu bị đánh mất cũng phát sáng, 2 thứ ánh sáng hòa làm một chiếu thẳng lại phía Khương. Mỗi chuỗi kí ức ủa về trong anh và anh đã nhớ ra tất cả, lập tức chạy lại gần bên Victoria ôm lấy thân thể bê bết máu vào lòng:

- Vic anh đã trả lại với em đây.

- Cuối cùng em cũng đã gặp lại người mà em yêu nhất trên đời như vậy có chết em cũng mãn nguyện.

- Em không được nói như vậy, anh không cho em chết đâu.

- Harry em yêu anh.

- Anh cũng yêu em.

Những giọt nước mắt lăn dài trên khuôn mặt Harry thì một điều xảy ra nó biến thành một thứ phép màu kì diệu làm lành mọi vết thương và làm cho những đã chết được sống lại, nhưng duy nhất mẹ cậu thì không vì bà đã từ chối để được ở bên cạnh của Jack.

Cạnh đó cậu và Tử nằm cạnh nhau và bất động vì vết thương, xa xa đó là Brian và Chritiana.

Mọi thứ như trả lại vốn có mang đầu của nó, người thì sống lại kẻ thì hồi phục nhưng vẫn còn hôn mê. Những vị thần dần lấy lại sức mạnh. Người đầu tiên thoát ra những lời nói đẹp đẽ:

- Có lẽ ta đã sai, có quá muộn màng khi để sửa sai – Lucian nói.

- Không gì là muộn màng cả – Emma vui vì Lucian đã nhận ra sai lầm.

- Vậy thì đến lúc chúng ta sửa sai – Justin nói.

- Hi vọng vẫn còn kịp và hạnh phúc sẽ chờ đợi phía trước – Jennifer cười.

Tất cả vị thần bắt đầu cười, một thứ nụ cười đẹp và sáng chói. Nụ cười của hạnh phúc và bình yên.

43. Chương 43

Một buổi sáng đẹp trời với tiếng chim hót líu lo trên vòm cây, nắng dịu nhẹ, làn hương lan tỏa xung quanh, ông mặt trời chiếu gọi và trên giường có một người nằm ngủ ngon lành. Cái người ấy nằm tròn tròn trong chiếc chăn ấm như một chú thỏ ngon và đang chờ người đánh thức. Một tiếng chuông điện thoại reo leo

phá tan rất ngủ của người đó, một hồi chuông vang dài nhưng vẫn không thấy động tĩnh là sẽ bắt máy, tiếp theo đó là 2,3,... thì cuối cùng người đó cũng bắt máy. Cái giọng cà nhựa cà nhựa:

- A dô.

- Giờ này biết mấy giờ không mà còn nằm đó ngủ nữa hả, dậy mau lên – người đầu dây bên kia la lớn.

- Hôm nay là chủ nhật mà cho em ngủ tí nữa đi anh yêu – cậu nói nhưng con mắt vẫn nhắm nghiền chưa có ý muốn tỉnh dậy.

- Em quên hôm nay là ngày gì rồi à, em hẹn anh đi chơi đó, trời ơi trên đời này còn sót lại con ma nhà họ hứa, nếu em quên vậy thì thôi em ngủ nữa đi – giọng Tử có vẻ dỗi hờn.

Vừa nhắc tới cậu liền choàng tỉnh dậy, tí nữa là cậu quên mất tiêu, nghe trong điện thoại có mùi thuốc súng cậu liền dụ ngọt để cho nó đừng khai hỏa:

- Anh yêu à, em đâu có quên tại em ngủ quên chứ bộ, thôi thông cảm cho em tí nha cục cưng, tí xíu nữa qua rước em đi nhanh lắm, em yêu anh lắm đó, moa moa, hihi – cậu nói giọng ngọt như mật ong kèm theo là tiếng hôn trong điện thoại.

- Rước cái gì nữa anh đang ở trước nhà em nà, còn không ra mở cửa cho anh, muốn anh chết khô ngoài đường luôn sao, chết là không ai yêu em nữa cho coi, nhanh... – Tử hơi cần nhẫn.

- Yêu anh muốn chết, chưa hưởng thụ được gì sao để cho anh chết được chứ, kaka....em xuống liền.

Cúp máy cậu liền bay xuống nhà mở cửa cho Tử với đầu tóc rối bù, miệng còn xay ke, áo thun ba lỗ kết hợp với quần đùi một bộ đồ ngủ quá hợp lí. Bước ra mở cửa thì thấy cái mặt hầm hầm của Tử là cậu biết mình có lỗi, để cho dẫn xe vào trong xong thì cậu mới đi lại phía sau lưng ôm anh vào lòng bắt đầu buồn ra những câu đường mật dụ dỗ anh chàng người yêu của mình:

- Thôi nha anh đừng có giận em mà, tại em quên chứ bộ, thông cảm cho em lần này nữa đi em hứa lần sau không vậy nữa.

- Em hứa bao nhiêu lần rồi?

- Thì lần này là lần cuối cùng, tại không có ai đánh thức em chứ bộ – cậu ngụy biện cho hành động ham ngủ của mình.

- Sao không biết dẫn đồng hồ – kéo cậu ra phía trước mặt mình mà nói nhưng mặt vẫn còn hầm hầm – em muốn có người đánh thức à?

- ... – gật gật mà không hiểu hành động của mình ngu ngốc tới cỡ nào.

- Được vậy từ nay anh sẽ là người đánh thức em dậy, như vậy có được không – nụ cười bí hiểm chọt nở trên gương mặt đẹp trai của Tử.

- Vậy hay quá còn gì – cậu vui mừng liền ôm hôn vào má anh một cái, rồi hỏi tiếp – nhưng bằng cách nào?

- Bằng cách anh sẽ dọn qua đây ở chung với em – anh cười mà nhéo hai bên má của cậu.

- Không được – cậu bỗng hét lớn khi phát hiện ra ý đồ đen tối của Tử.

- Tại sao không được hả cục cưng – Tử cười, hết nhéo giờ tới ôm eo cậu.

- Tại vì em ở một mình quen rồi có người khác vào thấy hơi bất tiện...với lại hai bác ở nhà cũng không đồng ý cho anh ở đâu, thôi anh dẹp cái ý nghĩ đó lại đi – cậu nghĩ lí do hết sức chính đáng.

- Em hãy tập quen sống có người khác đi là vừa. Nói cho em nghe nè ba mẹ anh đi nước ngoài và định cư ở bên luôn rồi, ba mẹ có kêu nhưng anh không chịu vì anh còn một cục nợ nên không thể đi được, với lại em nghĩ coi, em ở một mình anh không có yên tâm gì hết lỡ có chuyện gì xảy ra thì sao, không ai chăm sóc em anh sốt lắm đó biết không, đối với anh em như một kho báu vô cùng quý giá nên vì thế anh phải hết sức giữ gìn, sơ hở không khéo bị người khác cướp mất thì sao, lúc đó biết đường đâu lấy lại – Tử chơi lại chiêu dụ dỗ của mình đánh vào tâm lý của cậu.

- Nhưng...sao em không nghe anh nói ba mẹ anh định cư ở bên.

- Anh mới biết hồi sáng này khi ba mẹ điện thoại về, anh cũng bất ngờ nhưng cũng hết sức là vui mừng vì việc đó – ánh mắt nụ cười của anh có phần gian xảo.
- Em đâu phải là con nít đâu cần người chăm sóc, em lớn rồi.
- Con nít lâu năm thì có, em ở một mình, anh ở một mình vậy sao hai chúng ta không về chung một nhà sống cho vui, chỉ cho khổ mỗi người một nhà, lúc nhớ gặp phải điện thoại tốn tiền, muốn gặp mặt thì phải tốn tiền xăng chạy qua, bất tiện vô cùng. Hay em dọn qua sống cùng với anh đi – tiếp tục tung chiêu dụ dỗ và anh biết con mồi của mình chuẩn bị xa lưới.
- Không, em không về nhà ở cùng anh đâu.

44. Chương 44

- Được – anh nhìn thẳng mặt cậu mà nói – vậy thì anh sẽ dọn qua ở chung với em – Tử lại cười.
 - Không.
 - Hết thời gian, quyết định đã được thông qua, anh sẽ về với em ngay ngày hôm nay – con mồi đã cắn câu.
 - Cái gì....làm gì mà gấp dữ vậy với lại em có đồng ý hồi nào đâu?
 - Nếu em không chịu thì thôi anh về đi định cư bên nước ngoài cùng với ba mẹ luôn – buông cậu ra tỏ vẻ khuôn mặt buồn bã.
- Cậu hơi hụt hẫng khi đang được người yêu ôm thì bị buông tay, cảm thấy chới với. Lí trí thì không đồng ý cho anh về sống cùng nhưng trái tim thì muốn lúc nào anh cũng ở gần bên để được yêu thương. Khi nhìn thấy khuôn mặt buồn bã của anh làm cho tim cậu có chút gì đó tội lỗi, Tử bước được vài bước thì cậu trái tim cậu đã thắng lí trí, kêu lại:
- Anh... – đồng thời chạy tới ôm anh vào lòng.
- Vì cậu ôm ở phía sau nên không thấy trên khuôn mặt Tử một nụ cười nở rộ và sáng chói như chưa bao giờ được sáng như vậy nhưng vẫn không muốn cho cậu biết mình đang cười nên giọng vẫn lạnh lùng.
- Kêu anh lại làm gì để anh về anh đi nước ngoài với ba mẹ.
 - Anh đi rồi có về không?
 - Không.
 - Anh không về thì ai yêu em nữa, em lỡ yêu anh mất rồi, lỡ không muốn anh đi đâu hết, lỡ muốn anh gần bên mình à, lỡ....
 - Nếu vậy thì sao không cho anh dọn về sống cùng, em mâu thuẫn quá, thôi để anh về – anh cắt ngang lời.
 - Không cho anh đi đâu hết.....thôi vậy thì anh dọn về ở với em đi – cậu nói giọng hơi hơi ngượng ngùng.
- Bất được cơ hội vàng vì anh biết mình có vị trí rất quan trọng trong tim của cậu, không thể sống nếu không có anh, anh tin chắc mình sẽ mang lại hạnh phúc cho cậu, biến cậu thành một người hạnh phúc nhất trên đời này.
- Cái này là do em nói đó, anh không có ép em.
 - Em tự nói – về mặt đưa đám vô cùng.
 - Cảm ơn cục cưng.

Quay cậu quay lại hôn lấy bờ môi ngọt ngào ấy, chiếc lưỡi tham lam còn tiến vào khoang miệng bên trong để không ngừng chọc phá, tay thì không yên lòng vào cái áo thun 3 lỗ mà cậu đang mặc để khám phá từng

ngốc nhách. Cậu như bị cứng đờ vì nó quá ngọt ngào và phấn khích, nó làm cho đầu óc cậu trở nên ngu ngốc không kiểm soát được nhưng rồi một hồi đầu óc còn sót lại một chút lí trí mà đẩy Tử ra:

- Em chưa xút miệng.
- Hèn chi nghe mùi...
- Nghe mùi mà còn xàm xở người ta.
- Em có thấy anh xàm xở em không?
- Có thấy.
- Có sao không né mà để anh xàm xở, hay em muốn như vậy – Tử tiến sát lại gần cậu.
- Anh....

Ép cậu lại sát tường và tiếp tục trao nhau những nụ hôn ngọt ngào và nồng nàn mà quên cả trời đất, cậu phản kháng lại:

- Chúng ta phải đi chơi, không khéo muộn mất.
- Anh không gấp em gấp làm gì, chúng ta đang giang dờ giữa chừng.
- KHÔNG.....em đói bụng – cậu than vãn.
- Vậy em vào đánh răng rửa mặt thay đồ đi rồi anh chở đi ăn sáng, ý ăn trưa luôn chứ, giờ này ông mặt trời lên tới đỉnh rồi mà, hihi.

Thế là cậu nhanh chóng chuồng vào nhà vệ sinh để thoát khỏi cơn bão đang háo sắc đó. Còn anh ở lại thì tươi cười với những kế hoạch của mình, nụ cười ma mãnh lại nở trên môi anh càng làm anh vô cùng quyến rũ và hấp dẫn.

- “Lần này là em chết chắc rồi nhóc con, anh sẽ ăn thịt em thôi không sớm cũng muộn, kaka, sẽ biến em thành người của anh và anh sẽ mang đến trên cả hạnh phúc cho em. Anh yêu em.”

Và thế là một tiếng đồng hồ sau cả hai đã có mặt tại quán phở bò, món cậu thích nhất. Khi bước vào quán mọi người liền chú ý tới 2 người, một người thì toát ra vẻ nam tính lôi cuốn mãnh liệt với chiếc áo thun body và chiếc quần jeans hợp modern màu gì, còn một người thì quá đối bình thường với chiếc áo sơ mi màu xanh biển và quần jeans xám bạc. Cậu nhìn lại mình thấy thật là hổ thẹn mặt thì không quá đẹp tới mức như những mỹ nam cá dừ cậu có một nửa dòng máu người cá, chỉ tới mức là dễ nhìn trong cũng đáng yêu, thân hình cũng không thật sự hoàn hảo như Tử, cách phối đồ cũng hết sức quê mùa, rồi dáng vẻ nhìn xung quanh ai cũng chú ý và xuýt xoa với vẻ nam tính của Tử nhiều cô gái chứ muốn nhào nhào lên vậy, cậu muốn la lên rằng “thằng đó là ghê của tao, muốn nhào xô kiếm ăn à, mơ đi cưng” nhưng cậu ngại nên thôi.

Rồi một con bánh bèo lấy cốc đứng dậy đi và vô tình va phải anh điều đó làm cậu tức, cậu nghĩ “con kia mà ngon dám xàm xở trai đẹp đã có chủ, tao ột chai acid sulfuric đậm đặc là tàn đời nhe con”, bấy nhiêu đó chưa đủ làm cậu tức mà cái hành động anh cười nói nhã nhặn với con bánh bèo đó làm cậu muốn trào máu họng.

- O...em xin lỗi...anh có sao không – con bánh bèo nói.
- Không sao, em có sao không – anh cười nụ cười đẹp mê hồn.
- Có ai nói anh cười đẹp lắm không? – con bánh bèo tiếp tục nói.
- Cảm ơn em – anh lại cười có vẻ thích thú.
- Anh đi ăn mình ên hả hay ngồi chung với em đi, bàn em ở đằng kia – con nhỏ đó lộ cái đuôi mê trai ra rồi kìa.
- Anh xin lỗi anh đi với bạn – anh nhìn về phía cậu mà cười tươi như hoa của mùa xuân vậy.

Cậu thì không vui chút nào, biết mình đã quá yêu Tử nên chỉ muốn ánh mắt, nụ cười chỉ thuộc về riêng một mình thôi, cậu biết là yêu sẽ ít ki nhưng cậu chỉ là một người bình thường nên tính đố kị lại trở dậy khiến cậu đôi lúc không kiềm chế hành động của mình. Cậu nghĩ “yêu thì yêu nhưng cũng phải cho nhau khoảng riêng tư chứ, không nên quá ghen hay gì gì đó...”, nghĩ thì như vậy nhưng cậu vẫn không ngừng ghen. Khuôn mặt buồn xòa không mấy khởi sắc. Ngồi vào bàn với bộ mặt hết sức là đờ đẫn khiến cho Tử phải phì cười trước hành động hết sức là đáng yêu của anh chàng người yêu bé nhỏ của mình:

- Làm gì mà từ lúc vào quán tới giờ cái mặt em như đờ đẫn không bằng vậy, hồi nãy còn vui vẻ lắm mà, bị gì rồi nói anh nghe coi? – anh biết cậu nghĩ gì nhưng lại giả vờ làm ngơ.

45. Chương 45

- – cậu chạnh lòng vì mình không thấy xứng với anh nên im lặng làm thinh.

- Đói lắm rồi phải hông – nhìn cậu với ánh mắt cực kì tình cảm, nhìn chị nhân viên bước ra – chị ơi cho em 2 tô phở bò viên.

Cậu 2 tay chống cằm, còn anh thì hướng đôi mắt nhìn thẳng vào người yêu của mình mà cười tủm tỉm một mình.

- Anh khùng hả tự nhiên rồi cười một mình, ấy da em lại quên cho anh uống thuốc rồi – cái hành động của anh khiến cậu phì cười.

- Ủ khùng rồi nên mới chết mê chết mệt vì em, em nói anh khùng chắc em tỉnh – anh đáp lại ngay.

- Vâng đương nhiên là em tỉnh nên mỗi ngày mới lấy thuốc cho anh uống được chứ, ăn nhanh đi tới giờ uống thuốc rồi – cậu lấy lại nụ cười với chiếc răng khểnh đáng yêu của mình.

- Được, coi như anh khùng đi, em hãy đợi xem anh khùng tới mức độ nào, kaka – một nụ cười chứa nhiều âm mưu đang được lên kế hoạch từ từ.

Cả hai cười nói vui vẻ cười cười nói nói khiến cho ai nhìn thấy cũng phải ganh tị. Cậu và anh ăn uống no nê, sau đó thì đi khu vui chơi cho xuống cơn nhưng mới chỉ chưa đầy một tiếng thì cậu lại than đói và khát, nhìn cái mặt mồ hôi lã tả và nhặng nhố vì đói bụng của cậu khiến anh phì cười muốn nhào tới cắn một cái cho đã thèm nhưng chỗ đông người sẽ làm cho cậu sợ nên anh chỉ lấy tay nhéo mặt một cái thôi. Tay anh vòng qua eo kéo cậu lại sát bên mình rồi dẫn vào khu ăn uống. Anh kêu 1 phần ăn cho 2 người, 2 ly kem chocolate bự chình ình cho cậu cùng anh giải khát. Ăn cũng ăn xong, uống cũng uống xong, cậu no nê lấy tay xoa bụng với khung mặt hết sức hài lòng, cậu nhìn anh cười khiến tim anh loạn nhịp.

- No nê rồi hé, giờ em muốn đi đâu nữa đây?

- Xem phim hoạt hình.

- Em lớn rồi không phải con nít mà xem phim hoạt hình.

- Chẳng phải anh nói em con nít lâu năm sao – cậu lại cười, khiến ai kia loạn nhịp nữa kia.

- Rồi rồi, xem hoạt hình là được chứ gì, đồ con nít lâu năm.

Anh cười và nắm lấy tay của cậu kéo đi lại rạp mua vé xem phim. Khi đã vào trong cậu thì vừa ngồi vừa cười khì thế mắt thì hướng lên màn hình do trong phòng tắt đèn nên cậu không thấy anh vẫn đang chăm chú nhìn cậu không rời. Nhìn cậu vui vẻ anh thấy lòng mình thật ảm áp anh tự nghĩ:

- “Nhân à anh sẽ giữ mãi nụ cười này của em”.

Xem phim đã đời thì trời cũng đã về chiều anh đưa cậu đi hóng gió, từng cơn gió thổi vào mát lạnh làm cậu cũng như anh vô cùng sảng khoái. Và bây giờ thì lại tới giờ ăn chiều anh quyết định đi chợ mua đồ về rồi

tận tay xuống bếp nấu cho cậu nhưng trước mắt là anh phải về nhà gom vài 3 bộ quần áo để sang định cư bên nhà cậu luôn còn những thứ khác có thiếu thì mua không việc gì đáng lo ngại cả.

- Anh, đường này mới vào chợ chứ? – cậu hỏi khi thấy anh đi hướng khác vì anh nói muốn đi chợ.
- Về nhà anh lấy quần áo không thôi có đâu tối mặc và những ngày khác nữa chi.
- Nói vậy anh dọn qua thiệt đó hả.
- Ý em không muốn hả – anh có vẻ hờn dỗi.
- Không có, em tưởng anh nói chơi ai dè làm thiệt.
- Nhìn anh giông nói chơi lắm sao – hơi không được hài lòng.
- Đâu có, anh dọn qua thì em vui, được gặp anh suốt vậy là quá đủ rồi – biết anh hơi quạo nên cậu xuống nước dễ giành rồi xiết nhẹ vòng tay quanh eo anh.

Chợt anh mỉm cười thích thú. Đi chợ xong xuôi, nấu ăn cũng xong, nói chung mọi thứ xong hết cả thì giờ trong phòng chỉ còn lại 2 người. Cậu thì đang ngồi trên ghế xem tivi còn anh thì mới vừa bước ra từ nhà tắm với cái áo thun 3 lỗ màu trắng và cái quần sọt sọc carô, nước vẫn còn trên tóc. Anh bước ra cậu ngược nhìn lên một cái rồi vội vàng quay đi để che giấu khuôn mặt đỏ ao của mình vì lần đầu thấy anh mặc như vậy. Bước đến ngồi cạnh và cả hai cùng xem tivi, vừa xem vừa trò chuyện nhưng tay chân của anh thì không yên được hết đụng chỗ này rồi tới đụng chỗ kia của cậu khiến cậu la oan oảng, rồi có khi rượt nhau chạy khắp nhà. Giờ ngủ cũng đã đến anh xách dùi theo cậu vào phòng nhưng khi tới cửa thì bị ngăn lại:

- Sao không cho anh vào ngủ cùng sáng mai anh còn đi làm, em còn đi học nữa.
- Phòng này của em, phòng anh thì anh ngủ tạm bên phòng của mẹ em đi, lúc anh làm đồ ăn em dọn dẹp sạch sẽ rồi.
- Cái gì? – anh không vào tai mình.
- Thôi anh về ngủ đi, anh yêu ngủ ngon.

Cậu cười rồi nhanh chóng đóng cửa lại bỏ mặt anh với khuôn mặt ngơ ngác. Cậu làm vậy vì sợ tí xíu nữa là sẽ bị anh quyến rũ rồi cho vào phòng ngủ cùng mình thì không hay cho lắm. Nói thẳng ra là cậu mắc cỡ. Còn anh thì hậm hực bước về phòng với khuôn mặt khó chịu tưởng rằng tối nay sẽ được ôm người yêu ngủ cùng ai dè...anh quyết tâm bày kế và rồi nhanh nhẩu đến một điều...nụ cười chợt nở

.

Đang ngon giấc thì cậu nghe tiếng gõ cửa, ban đầu tưởng là nghe nhầm sao đó còn nghe tiếng gọi:

- Nhân ơi, Nhân ơi...

Cậu đón ra là ai gọi mình nhưng lại thắc mắc vì sao anh lại gọi vào giờ này, mở cửa ra thấy anh đứng đó ôm gối khuôn mặt đầm đìa nước mắt, điều đó là cậu tỉnh ngủ và có phần ngạc nhiên:

- Sao anh không ngủ, anh bị đau gì à.
- ... – anh lắc đầu nhưng vẫn còn đầm đìa nước mắt.
- Anh sao vậy nói em nghe, anh đau gì à để em lấy thuốc cho anh – cậu nhìn anh chăm chú.
- Anh sợ... – anh vẫn thút thích.

Rồi hình như cậu chợt nhớ là anh đã từng nói là anh ngủ chỗ lạ một mình không quen vì lúc nhỏ bị bắt cóc và bắt giam trong 1 căn phòng tối tăm đầy chuột và gián. Nhìn thấy gương mặt của anh khiến tim cậu đau nhói, cậu vô tâm quá không biết nghĩ cho anh gì hết, không còn cách nào khác đành ngủ chung với anh vậy thôi:

- Em xin lỗi, thôi vào ngủ chung với em – cậu nói rồi kéo tay anh vào phòng mình rồi đóng cửa lại.

Anh đi theo mà nụ cười ma quỷ nở trên môi vì cuối cùng âm mưu đã thành công nhưng cậu nào thấy. Leo lên giường anh vẫn con giả bộ thút thích thấy vậy cậu cũng mũi lòng quay qua ôm anh vào lòng mà dỗ dành.

Anh lại cười nụ cười gian ác, dụi đầu vào vào lòng ngực của cậu, tay thì ôm sát thân thể người cậu vào lòng cho thỏa nỗi đam mê. Trong anh giờ này cảm thấy vui sướng lạ thường, đã từng hôn từng ôm nhưng đây là lần đầu anh được dựa vào lòng ngực của cậu, nó ấm áp đến lạ thường, lần đầu tiên cả 2 nằm ngủ chung với nhau vào ban đêm, nó khiến vừa phấn khích vừa thú vị. Anh biết cái gì thì cũng từ từ không nên nóng vội, dục tốc bất đạt nên vì thế anh cứ tiến hành từ từ. Còn cậu bây giờ cũng có tâm trạng như anh cảm giác thật thích mà dễ chịu làm sao, cứ muốn ôm anh như thế này mãi và cậu nghĩ thương đường hạnh phúc chính là đây. Hạnh phúc đôi khi mỗi sáng thức dậy có người mình yêu bên cạnh cũng đã quá đủ.

Thế là mọi chuyện cứ thế yêm đêm trôi qua, anh vẫn chờ cơ hội chính mùi, tối anh lại lót tót vào ngủ chung, trước khi ngủ thì cùng nhau giỡn hớt hay trao nhau những nụ hôn nhẹ nhàng rồi ôm nhau chìm vào giấc ngủ. Anh sáng thức dậy chuẩn bị bữa ăn sáng cho cậu và mình, sau đó vào đánh thức con heo ham ngủ bằng những nụ hôn và sẵn tiện tay chân sờ mó lung tung luôn thể. Tiếp theo anh đi làm còn cậu thì đi học năm cuối để chuẩn bị ra trường.

46. Chương 46

Còn về phần của các vị thần họ rút ra một điều rằng tình yêu là một thứ mà tạo hóa ban tặng không có lí do gì mà ngăn cấm, nếu ngăn cấm thì sẽ nhận lấy những hậu quả không lường. Họ chấp nhận tình yêu và đã dùng phép hóa giải lời nguyền độc địa kia. Thế là Brian và Christiana công khai yêu nhau mà không sợ ngăn cấm. Khương đã nhớ và quay lại với Victoria cả hai trở về cuộc sống bình thường để sống giống như một con người hơn là các vị thần. Còn về phần Vicky được nữ thần Emma thương yêu vô bờ, Vicky đi khắp nơi trên trái đất để học hỏi nhiều thứ và biết thêm nhiều điều.

Những người bạn của cậu thì bị tẩy não để không cho nhớ lại chuyện gì xảy ra, để họ có được cuộc sống bình thường trước kia. Ngày ngày cùng cậu đến lớp, trò chuyện trao đổi đủ thứ chuyện trên đời, sang sẽ nhau mọi thứ, và dĩ nhiên họ điều tán thành anh Tử và cậu quen nhau.

Anh hiện tại là làm trưởng phòng của một công ty tầm cỡ. Ba anh muốn anh về điều hành công ty nhưng anh không chịu vì muốn học hỏi ở những môi trường khác nhau và hứa khi nào cần thì sẽ về điều hành công ty của gia đình. Khi đến sống cùng cậu anh phải vất vả hơn nhiều vì phải chăm sóc và thương yêu cậu tuy cực nhưng anh cảm thấy vui vì ngày nào cũng mở mắt ra là sẽ thấy cậu kề bên, đôi khi giận dỗi thì được cậu năn nỉ chiều chuộng đủ điều nhiều đó đã quá đủ ột hạnh phúc mỹ mãn.

Và rồi cái ngày mà anh tính瞒 thật cậu đã đến đó là lễ Valentine. Trước mấy hôm đó anh đã lên kế hoạch, ban đầu anh điện thoại cho nhỏ Lan để bàn kế và giúp anh thực hiện:

- Lan hỏi anh có chuyện muốn em giúp đỡ.
- Quà cáp gì không anh – Lan cười trong điện thoại.
- Nếu thành công em muốn gì cũng được.
- Ok anh. Chuyện gì anh nói đi.
- 2 ngày nữa là lễ Valentine anh muốn tổ chức một bữa ăn thật lãng mạn với Nhân nhưng mà anh không muốn Nhân biết, để tình yêu của anh bất ngờ, anh muốn ngày hôm đó em với Phương bằng mọi cách lôi kéo người yêu anh ở bên tụi em tới 8h tối. Khi nào anh nhắn tin thì em chờ về nhà đợi anh.
- Nhưng cậu ấy sẽ thắc mắc...
- Em yên tâm anh đã nói với cậu ấy là ngày đó anh bận đi công tác không thể về được.
- Vậy cũng được.
- Mọi chuyện trong cậu vào e đó nha, thành công em và mấy đứa sẽ có quà.

Kết thúc cuộc trò chuyện anh bắt tay vào công việc nào là chuẩn bị mọi thứ cần thiết, anh sẽ làm cậu bất ngờ và vô cùng hạnh phúc khi anh chính thức đeo chiếc nhẫn đính thân đi lựa để cầu hôn cậu. Nghĩ tới khuôn mặt vui sướng của cậu làm anh cũng cảm thấy vui lây.

Sáng ngày Valentine anh đã đi từ khá sớm cậu thức dậy không thấy anh nên trong lòng có vẻ hơi buồn, đồ ăn sáng thì đã được chuẩn bị khá lâu giờ chỉ việc ngồi ăn và đi học. Đến trường thì thấy cặp đôi này nọ tay trong tay, những cô gái ôm những đóa hoa hồng đỏ thắm với nét mặt vô cùng rạng rỡ làm cậu có chút chạnh lòng, nỗi buồn đó nhanh chóng được lấp đầy bằng những câu chuyện liên thuyên của Phương, Lan, Toàn.

Cả đám nói chuyện từ trên trời xuống dưới đất, học xong kéo nhau đi ăn uống hò hát say sưa. Tới 7h cậu đòi về:

- Thôi sáng giờ chơi đủ rồi thôi mình về trước – cậu nói.
- Hôm nay ông Tử ổng đi công tác rồi về nhà chi sớm, ở lại tí nữa đi – Lan nói liền.
- Nhưng ảnh trước khi đi có kêu mình đừng chơi khuya quá.
- Nhân không nói tụi này không nói sao ổng biết được, giờ này về cũng ở trong nhà buồn hiu, sao không ở lại chơi chung với tụi này, tí nữa rồi tụi này đưa về cho.
- Nói cũng đúng – cậu cười.

Cuối cùng cậu bị siêu lòng trước lời mời đường mật đó và quyết định ở lại chơi cùng. Mãi không đến gần 8h30 Lan nhận được tin nhắn nên nhảy mất ra hiệu đi về. Còn cậu thì đâu hay biết gì vì đang chơi vui:

- Về thôi Nhân ơi – tiếng của Toàn.
- Gì, mới có 8h30 mà về gì còn sớm – cậu cãi lại.
- Thông cảm đi bạn tí việc riêng mà – Lan nói.
- Làm gì bạn mà tới 3 người – cậu nghi ngờ.
- Thì thông cảm đi mà, mai nói cho nghe – Phương cố gắng thuyết phục cậu đi về.

Thế là cậu cũng chịu đi về trên đường về cậu còn tỏ ra hậm hực. Khi về đến ngôi nhà thân yêu cậu cảm thấy buồn man mác nếu có anh ở nhà nhất định sẽ cùng cậu xem tivi, cùng nhau trò chuyện rôm rả, cậu sẽ đắm bớp cho anh, anh sẽ nấu cho cậu ăn nhiều món ăn nhưng giờ lại thì chỉ có cậu với 4 bức tường lạnh lẽo. Nhìn vào ngôi nhà tóm ôm làm cậu càng buồn thêm, đẩy cửa bước vào và khóa cửa lại thì nghe có tiếng gì đó phát ra điều đó cậu sợ. Cậu nghĩ:

- “Không lẽ nhà có ma, hay là ăn trộm, nếu vậy thì chết rồi, huhu”.

Cái tiếng động đó ngày càng tiến lại gần cậu, cậu càng rung hơn nữa nhưng rồi có một bàn tay kéo cậu đi, khiến cậu la lên:

- Á...á...tha cho con ma ơi.

Dừng lại, cậu nghĩ lần này mình chắc tiêu đời rồi, thì một vòng tay ôm lấy cả thân người kéo và lòng mà nói:

- Ma hả...haha...hôm nay giá nào cũng không tha được.
- Anh.....

Lời nói bị ngưng khi ai đó chiếm lấy đôi môi của cậu. Cậu bất ngờ rồi đẩy anh ra:

- Anh, anh có đi công tác mà sao giờ này anh lại có ở đây?
- Bộ muốn anh đi công tác lắm sao.....em quên hôm nay là ngày gì rồi à, có chết anh cũng không có đi đâu hết, ngày này anh chỉ muốn ở bên em.
- Vậy là anh gạt em....

Cậu lại bị kéo đi lần nữa và đứng lại trước một cái bàn hình tròn, trên đó có một đóa hoa hồng rất to màu đỏ thắm, rồi một bầu ánh trắng dịu dàng phát sáng nơi cậu đang đứng và anh xuất hiện vô cùng bảnh bảo với chiếc áo mà cậu mua màu xanh biển cùng với chiếc quần âu đen, mái tóc được chải gọn gàng những điều đó càng làm tôn lên vẻ đẹp quyến rũ của anh,. Anh bước đến cầm đóa hoa hồng và đến gần cậu:

- Đây chính là nguyên nhân anh gạt em, đừng giận anh nhé, Valentine vui vẻ nhé tình yêu của anh.

Cậu bị bất ngờ trước những gì đang diễn ra trước mắt mình, anh gạt cậu để làm những thứ này, gạt cậu để làm cậu bất ngờ, dù gì thì cậu bị gạt cũng đáng, tươi cười nhận lấy đó hoa từ tay anh, cậu mỉm cười, anh lại tiếp tục nói:

- Anh tặng em 111 đóa hoa hồng tượng trưng cho 1 đời 1 kiếp chỉ yêu 1 mình em – nhìn thẳng vào đôi mắt của cậu – cảm ơn em đã đến và cho anh biết được tình yêu là như thế nào, cảm ơn em đã dành tình cảm cho anh, cảm ơn em đã chú ý đến một người hết sức bình thường như anh cảm ơn em.

Đặt lên môi cậu một nụ hôn với tràn đầy tình yêu, nụ hôn không quá nồng nàn nhưng đủ để làm cậu say trong men tình mà anh dành cho cậu. Chưa dừng lại ở đó anh móc trong túi quần ra một chiếc hộp được làm bằng nhung tuyệt đẹp, chiếc hộp mở ra thì cậu thấy một chiếc nhẫn sáng bóng phản chiếu dưới ánh đèn mờ. Anh quỳ xuống đưa chiếc hộp lên và nói:

- Anh yêu em Nhân à, anh muốn mỗi sớm mai thức dậy là được thấy em, anh muốn được chăm sóc em cả cuộc đời này, muốn cùng em chia sẻ mọi thứ trong cuộc sống, anh biết anh không phải là một con người hoàn thiện nhưng anh sẽ làm hết mọi khả năng có thể để làm em hạnh phúc, không làm em buồn. Ông bà ta thường nói tu trăm năm mới ngồi chung thuyền tu ngàn năm mới chung chăn gối anh tin là như vậy. Có lẽ định mệnh đã sắp đặt cho chúng ta gặp nhau vào buổi chiều hôm ấy, nó đã trói buộc 2 tâm hồn chúng ta lại với nhau. Mọi chuyện đã xảy ra đối với chúng ta là những điều không tưởng, khi cơn mưa đi qua thì nắng sẽ lên và anh biết được rằng cuộc đời này anh sống không thể thiếu em, anh không muốn em rời xa anh, anh muốn trói buộc em bằng tình yêu của anh, anh tin rằng tình yêu mình đủ lớn để che chở và yêu thương em.....em có đồng ý lấy anh không? – anh nói hết nỗi niềm của mình.

47. Chương 47

Nói tới đây thì bỗng nhiên nước mắt của cậu rơi xuống lấp lem khuôn mặt, những giọt nước mắt của sự ngỡ ngàng của sự vui sướng và cả sự hạnh phúc. Cậu như không tin vào những gì đang diễn ra trước mắt mình, lúc về còn buồn vì không có anh nhưng giờ thì anh ở bên cạnh nói những lời đường mật mà ngọt ngào. Cuộc đời cậu trải qua nhiều sóng gió vì thế cậu chưa bao giờ dám mơ ước ỉnh một hạnh phúc nhưng giờ đây hạnh phúc đã mỉm cười với cậu, cậu khóc rồi lại cười một cảm giác đang xem lẫn nhau.

Anh thì vẫn quỳ gối ở đó mà nhìn cậu để chờ cậu trả lời, nhìn những giọt nước mắt rơi anh biết cậu đang rất xúc động, đợi một hồi vẫn không thấy cậu trả lời, anh lại lên tiếng:

- Em có cho anh cơ hội được không?.....không nói là coi như đồng ý rồi đó.

- Em... – cậu vẫn khóc trong tiếng nghẹn ngào.

Anh nhanh tay lấy chiếc nhẫn ra đeo vào tay cậu, nhìn cậu cười anh cũng cười:

- Vậy là từ nay em là của riêng mình anh và em sẽ không còn cơ hội quay đầu lại đâu.

Cậu kéo anh đứng dậy rồi nhanh chóng ôm anh vào lòng, rồi một nụ hôn dài miền mang đã đến với cả hai và nó bị ngưng đột ngột khi cậu đẩy anh ra vì không đủ hơi, cậu không muốn chết vì mới được cầu hôn như vậy. Anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu đi đến bàn ăn mà anh cất cong chuẩn bị cả ngày nay. Mọi thứ thật là hoàn hảo trên mức hoàn hảo.

Cả 2 ngồi dùng bữa tối lãng mạn với những ánh nến lung linh, lần này anh tận tay đút cho cậu ăn từng miếng một, vừa ăn vừa nói cười vui vẻ:

- Để em tự ăn đi, anh coi anh đĩa của anh kìa.

- Không anh muốn ăn chung với em.

- Nhưng em không muốn.

- Em phải tập từ từ, sau này còn nhiều cái phải chung lắm, tập từ từ cho quen đi, em không muốn nhưng anh muốn – anh vẫn tiếp tục công việc của mình mặt cho cậu phản đối, nói phải đối chứ cậu khoái muốn chết.

- Độc tài phát xít dữ thần ôn không? Sao này em khổ là cái chắc.

- Giờ thì muộn rồi vợ ơi...haha...mum là....a.....

- Trời.....

Cậu than vãn nhưng vẫn để cho anh dứt mình, cậu thích thú vì điều đó. Dùng bữa tối thì phải kèm theo một chút rượu vang và điều đó không thể thiếu được trong buổi tối ngày hôm nay vì anh có một âm mưu. Liên tục rót rượu và mời cậu. Anh dìu cậu ra giữ nhà một bài hát nhẹ nhàng vang lên và cả hai dìu nhau trong điệu nhảy lãng mạn ấy, kèm theo là những ánh mắt tình tứ. Bài hát kết thúc chính là lúc cậu đã trong vòng tay của anh, anh nhìn cậu đắm đuối rồi cuối xuống hôn lên đôi môi của cậu, khuôn mặt cậu giờ đây lại ửng đỏ lên khiến anh vô cùng thích thú. Nhanh chóng đẩy cậu lại một phía tường để cậu có chỗ làm điểm tựa, anh mới bắt đầu hành động.

Môi thì không rời, tay chân thì bắt động hoạt động, rời khỏi vùng eo để tiến về phía bên trong để duy chuyển khắp nơi, rồi từng chiếc nút lần lượt được cởi bỏ, hiện ra trước mặt anh là một cơ thể đẹp và quyến rũ, đưa tay miết từng chút một. Môi rời khỏi môi và tiến về vùng cổ, phả hơi và cắn nhẹ vào vùng ấy điều đó làm cho cậu thêm phần hưng phấn, anh cũng tự tay cởi bỏ hàng nút trên áo của mình. Anh biết rằng khi có rượu vào con người ta sẽ dễ dàng buông thả hơi, phóng khoáng hơn và giờ đây anh đã đứng, cậu đã không làm anh thất vọng, cơ thể cậu phản ứng với các kích thích mà anh mang đến, vui sướng hạnh phúc làm anh mỉm cười.

Cậu thì không muốn nhưng sao mỗi cái anh làm điều đem đến một khoái cảm vô cùng buộc cậu không thể trối bỏ nó. Rồi chiếc áo của cậu bị quăng xuống đất một cách không thương tiếc. Tay anh lần mò theo từng thớ thịt trên người cậu, từng milimet trên người cậu anh điều không bỏ qua. Rồi cậu đột ngột la lên làm cho anh có vẻ hơi mất hứng nhưng rồi cũng chính cậu làm cho anh thích thú hơn:

- Anh dừng lại.....em..... – cậu áp úng.

- – anh ngơ ngác nhìn cậu.

- Người em giờ hơi lạnh, sáng giờ em chưa tắm, anh ngủ trước đi, em đi tắm – cậu đỏ mặt rời vùng chạy để che đi vẻ xấu hổ của mình.

- Chúng ta đang ở giữa cuộc vui mà – anh nói vọng theo.

-

Rồi một ý tưởng vụt qua trong đầu anh, anh lại cười nụ cười nham hiểm, anh nghĩ “nhất định tối nay em sẽ là người của anh, trốn không thoát đâu vợ yêu, haha”.

Thế là anh vội đi theo cậu, lúc đóng cửa thì anh vội che vào rồi nhanh chóng khóa cửa nhà tắm lại, nhìn cậu cười ranh mãnh.

- Anh để em tắm người em hơi hết rồi kìa.

- Người anh cũng hơi, anh cũng muốn tắm – anh nháy mắt.

- Thì đợi em tắm rồi tới anh, gấp gì dữ vậy – cậu vẫn ngây thơ.

- Hông nhưng anh thích tắm chung hơi, như vậy mới vui, mới thú vị, lại đây anh tắm cho nè vợ yêu.

- Vợ yêu cái đầu anh thì có, ai nói làm vợ anh – cậu le lưỡi.

- Đeo nhẫn của anh là làm vợ anh, quá hợp tình hợp lí còn gì.

- Đeo nhẫn đâu nhất thiết làm vợ, em làm chồng anh à – cậu cười chọc ghẹo anh.

- Cái gì??? – anh giả vờ rồi nhanh chóng hòa theo – thế à, vậy chồng ơi lại đây vợ tắm cho nè, chồng sẽ biết tay với vợ nhé.

Nói xong anh nhanh chóng tiến đến ôm và ép cậu vào sát tường, hơi nước bốc lên làm cho cả hơi đều hưng phấn cộng với men rượu vẫn còn cuộc vui ngày càng trở nên nồng nhiệt. Anh mạnh tay cởi bỏ những gì còn vướng vêu trên người cả hai, nụ hôn vẫn còn dính chặt chưa có dấu hiệu rời bỏ. Di chuyển tới vò hoa sen cả hai đứng dưới đó mà tiếp tục. Tay anh thì duy chuyển từ trên xuống dưới nên chỗ nào anh cũng đi qua điều đó làm cậu vô cùng ngưỡng.

Anh bắt đầu tắm rửa cho cả hai, mọi thứ anh đều dành làm:

- Em chứ để đó đi anh làm hết cho – thủ thủ nhỏ vào tai và cắn nhẹ một cái.
- Để...em...cho – cậu trả lời yếu ớt.
- Trước sao gì em cũng là của anh thôi, tập lần cho quen đi vợ yêu ơi.
- Anh nói nghe thấy ghê hông.....á.....á...
- Ghê vậy đó mà có người thêm.

Những tràng cười hạnh phúc vang lên kèm theo những cái va chạm da thịt cháy bỏng bắt đầu có dấu hiệu tăng dần. Lau cho cả 2 thật khô, anh quấn cậu trong một chiếc khăn thật lớn rồi đem cậu quăng lên giường đồng thời anh cũng nhảy lên theo khi đó mặt đối mặt anh mắt nồng nàn trao nhau, thế là từng nụ hôn được trao cho nhau hết sức cháy bỏng. Hết hôn môi rồi xuống hôn vùng cổ, rồi lại di chuyển xuống dưới hơn nữa. Cái lưỡi anh quét ngang vòm ngực của cậu, một bên thì bị chiếc lưỡi của anh hành hạ còn một bên thì chịu một lực xoa nắn của tay, tất cả tạo nên trong cậu một sự kích thích vô cùng, miệng cậu thì chỉ phát ra những tiếng ú ớ....:

- Anh.....dừng lại...á.....á....

Mặc kệ miệng cậu than vãn nhưng cơ thể cậu lại đáp trả anh một cách nồng nhiệt như vậy mặc gì anh phải dừng lại. Từng ngón ngón nhỏ nhất của cơ thể cậu đều đã được anh đi qua và để lại là những dấu đỏ chứng tỏ chủ quyền lãnh thổ. Cuối cùng cũng đến giai đoạn cuối cùng, cậu hơi hốt hoảng khi anh ôm hai chân lên cao, anh ghé sát cuối và nói nhỏ vào tai cậu:

- Vợ ơi gắng chịu nhé, xịu là hết đau thôi, hãy tin anh.

Cậu chỉ còn biết gật gật và nghe theo lời anh. Một cơn đau như xé toạc cơ thể cậu ra khi anh tiến vào trong, cậu gồng mình lên chịu, một vài giọt nước mắt rơi ra, anh thấy xót xa nhưng bây giờ đã không thể dừng lại được.

- Thả lỏng người đi vợ như vậy vợ mới thấy thoải mái hơn được.

Cậu nghe theo, cơn đau từ từ dịu dần và cơn khoái cảm bắt đầu bùng nổ. Cửa ngoài của cậu không ngừng bóp sát cậu bé của anh khiến anh càng phấn khích vì sự ma sát quá chặt nên anh càng duy chuyển nhanh hơn. Từng cú thúc mạnh mẽ vào người làm cho cậu hoàn toàn tê liệt. Anh rút hết ra rồi lại đẩy vào cứ thế cơ thể cậu ngày càng nóng hổi và rạo rức hơn bao giờ hết. Anh vẫn cứ ra vào trong cậu ngày một nhanh hơn, tay anh giữ chặt tay cậu dưới chiếc nệm êm ái, miệng thì rả xát trên khuôn ngực hết cần rồi liếm và rồi lại hôn điều đó làm cậu muốn phát điên.

Tiếng cơ thể va chạm nhau ngày càng nhanh và mạnh, tiếng thở đứt quãng, tiếng rên đầy ma mị và rồi tới đỉnh điểm một dòng sữa trắng vọt bắn ra vờn vẩy trên người cậu, cảm giác bây giờ hết sức mệt nhưng đầy thỏa mãn. Nhìn khuôn mặt vợ mình như vậy anh cũng không kiềm được mà cố đẩy mạnh hơn và nhanh hơn nữa, dòng sữa trắng đục vọt ra trong người cậu nóng hổi. Ngã xuống người cậu nhưng vẫn không rút ra, khoảng chừng 15 phút sau anh lại tiếp tục mơn mớn cơ thể cậu, cậu không muốn nhưng cơ thể lại đáp trả.

- Anh.....dừng.....dừng lại....anh muốn giết người hả – cậu phản đối.
- Anh còn phải hưởng thụ em dài dài mà, để gì cho em chết được. Em có thương anh không vậy vợ?
- Không thương nhưng yêu, bây giờ em như cá nằm trên thớt rồi anh muốn làm sao thì tùy anh.
- Phải rồi vợ là con cá đẹp nhất của chồng, làm sao thì làm là vợ nói đó nhe – anh cười ma mĩnh – vậy cho anh ăn theo lần nữa nha vợ.

- Không, mai anh còn đi làm, em còn đi học – cậu can ngăn nhưng có vẻ vô dụng trong thời điểm hiện tại.
- Chuyện đó tính sau, một lần nữa thôi.
- Á..... á – cậu la trong những hơi thở đứt quãng.

Một cuộc mây mưa nữa đã diễn ra làm cả hai điều lấy làm thỏa mãn và sung sướng, ôm lấy nhau chìm vào giấc ngủ hạnh phúc và những điều bất ngờ đang chờ họ ở phía trước.

48. Chương 48

Trời đã vào thu từng cơn gió nhẹ thoảng qua khiến cho tâm hồn cậu bỗng thấy nhẹ tưng. Vì những người cậu yêu luôn được hạnh phúc. Nắng trưa chiếu gọi làm cho không khí một chút nóng, xe cộ thì đua nhau chạy tấp nập trên đường, cậu cũng không ngoại lệ, phải bon chen trên đường xá để về nhà sau buổi sinh hoạt cho những sinh viên năm cuối chuẩn bị làm đồ án tốt nghiệp như cậu. Về đến nhà thì không thấy anh trong phòng khách cậu liền lên phòng thay đồ thấy đập vào mắt cậu là một người trên thân chỉ còn mỗi chiếc quần lót màu đen gợi cảm, một ý nghĩ gian tà xuyên ngang qua đầu.

Mon men cậu đi kiểm sợi dây rồi nhẹ nhàng tiến lại gần và trói chặt vào thành giường, sẵn tiện lấy khăn bịt luôn mắt người đó lại. Mọi việc hoàn tất cậu bắt đầu leo lên người và bắt đầu mơn mớn, đầu tiên là khuôn mặt rồi đến vùng cổ rồi tới khuôn mặt gần gần, tới eo, sau cùng là di chuyển quanh vùng nhạy cảm khiến người đó giật mình tỉnh dậy nhưng mở mắt ra thì chỉ thấy một màu đen bao trùm. Hơi hoảng hốt nhưng anh lấy lại bình tĩnh và nghĩ ngay ra người trên người mình là ai, vì không muốn làm cậu mất hứng nên anh quyết tâm hòa theo cậu cho thêm phần hấp dẫn.

Anh bỗng nhiên la lên rồi vùng vẫy tới tấp:

- Ai đó, buôn ra coi, có tin tôi báo cảnh sát không? – giọng hoảng hốt.

Vẫn không có tiếng trả lời, anh thì mỉm cười nhưng cố gắng tỏ ra đau khổ:

- Buôn ra coi, tính làm trò tiểu nhân bỉ ổi ở cái nhà này à, buôn ra.

Trong lúc anh thì đang đau khổ la hét thì cậu cười vì trò chơi của mình không bị anh phát hiện, tay chân vẫn tiếp tục chọc phá trên cơ thể của anh, không dừng lại ở đó cậu còn dùng răng cắn mạnh lên vú của anh khiến anh hét lên. Anh lúc này thì rất hưng phấn nhưng lại muốn giã nảy thơ:

- Xin đừng làm vậy với tôi, làm ơn buôn ra đi, á á á.

- Im – cậu giả vờ la anh.

Đồng thời trong lúc ấy cậu hôn lấy cặp môi khiêu gợi đang vang xin mà lòng cảm thấy thỏa mãn nhưng lại bị anh cắn một cái. Tức tối cậu nắm mạnh cổ tay của anh 1 cái làm anh hét lên. Còn anh thì tức tối vô cùng anh nghĩ “không ngờ hôm nay mới biết con cá này mới thú vị tới vậy, vậy mà bấy lâu nay mình không hề hay biết, phải phạt thích đáng mới được”, anh cười rần rần trong bụng.

- Tôi mà thoát ra thì không xong đâu – anh cảnh báo.

Đó là lời anh nói về sự trừng phạt cho cậu mà cậu đâu hề hay biết mà vẫn cứ nhõn nhõn như trên đùa anh vì cậu đâu biết rằng sợi dây trói mình buộc quá lỏng và anh đã cởi ra được tặc bao giờ. Anh nói trước khi hành động:

- Buôn ra không hay là tôi mạng??

- Không – cậu ngoan cố – Á.

Vừa dứt lời thì toàn thân cậu bị đè dưới thân người lực lưỡng của anh, cậu ngạc nhiên vô cùng vì đã trói chặt anh cơ mà.

- Sau anh lại... – cậu hỏi ngỡ ngàng.
- Em không cần biết, anh không ngờ em lại thích chơi cái trò mèo vờn chuột như thế, được thôi anh sẽ chiều em – anh nhìn cậu cười gian.
- Không, không thích, em chỉ đùa thôi mà – cậu phản đối nhưng có vẻ không có tác dụng.
- Muộn rồi bây giờ à, lần này em chết chắc, ngày mai cho em khỏi xuống giường luôn.
- Giờ này mới gần chiều thôi mà, em đói – cậu cố gắng ngăn anh lại.
- Rồi sao, đâu có ảnh hưởng hòa bình thế giới, mọi lời nói bây giờ vô hiệu.
- Không, á á á....

Dứt lời là 2 tay cậu đã bị anh trói lại, môi thì bị anh chiếm lấy không thương sót, chiếc áo sơ mi mỏng manh đã bị xé nát một cách không thương tiếc.

- Cái áo em mới mua – cậu nuối tiếc.
- Giờ em còn nghĩ tới cái áo đó, mai anh dẫn em mua cái khác, thằng nhỏ nó biểu tính đòi phạt em kìa.
- Anh thì có chứ thằng nhỏ nào ở đây.
- Không tin thì để cho thằng nhỏ của anh chứng minh cho em xem.
- Á.... không....

Lời nói đi kèm theo sẽ là hành động, anh nhấn chìm cậu trong những nụ hôn nồng nàn cháy bỏng, những cái va chạm lúc nhanh rồi lúc chậm khiến cho cậu ngày càng hưng phấn, chính vì thế mà cơ thể của cậu cũng đáp trả lại một cách nồng nhiệt, điều đó làm anh càng hưng phấn hơn nữa và chỉ muốn yêu cậu cậu thôi. Hai ba trận mây mưa diễn ra trên chiếc giường êm ái mà thoải mái ấy, một điều anh đã thực hiện là khiến cậu không còn sức để đi, cậu thì bực tức cứ lườm 2 mắt mà nhìn anh như muốn ăn tươi nuốt sống, còn ai đó thì vẫn tươi cười hết sức mãn nguyện.

Người ta thường nói không có cái gì hoàn hảo cả chỉ mang tính tương đối vì cuộc sống không bao giờ có cái màu hồng, hạnh phúc phải do người ta tự nắm bắt.

Cậu nhận được một cuộc gọi lạ, trong điện thoại là giọng của một cô gái:

- Tôi muốn co cậu biết một sự thật về người con trai mà cậu đang chung sống – giọng cô gái lạnh lùng.
- Xin lỗi cô là ai.
- Ai thì cậu sẽ biết sớm thôi – giọng nói vẫn lạnh lùng nhưng bên kia thì cười đều 1 cái.

49. Chương 49: Chương 49

Chúng ta sẽ gặp nhau ở đâu – lòng cậu hơi thấy hoang mang.

- Tại trung tâm thương mại.
- 30 phút nữa tôi sẽ có mặt – cậu đáp.
- “Sẽ làm cậu bất ngờ à xem” – cô ta thầm nghĩ.

Kết thúc cuộc điện thoại cậu hoài nghi về lời nói của cô ta, cậu nghĩ “chẳng lẽ Tử có chuyện gì xấu mình sao, không thể.....anh sẽ không bao giờ giấu mình chuyện gì cả, phải hết sức tin tưởng anh mới được, mình tin vào tình yêu của anh”. Cậu nhanh chóng thay đồ vào chạy nhanh tới khu thương mại, loay hoay một hồi thì cậu thấy đáng người quen thuộc cậu muốn chạy đến nhưng bị đứng hình vài giây là anh đang khoát tay một cô gái hết sức xinh đẹp mỹ miều với cái đầm trắng tinh khôi, trong cả hai rất đẹp đôi và hạnh phúc.

Cô ta nhìn anh và anh cũng nhìn cô ta với cái nhìn hết sức tình cảm như hai người yêu nhau. Cử chỉ anh dành cho cô gái cũng hết sức nhẹ nhàng. Tim bỗng dưng đau nhói, cậu lấy điện thoại ra điện cho anh và âm thầm quan sát từ xa:

- Alo anh hả, anh đang làm gì thế – cậu cố tỏ ra vui vẻ như thường ngày.
- Anh làm đang việc nè em yêu, mệt muốn chết giờ mà có em ôm thì hay biết mấy, em đang làm gì thế – anh nghe máy nhưng đi ra phía xa cô gái.
- Thì tại nhớ anh nên điện thoại cho anh chứ gì, bộ không được sao?
- Thương quá vậy, tối nay anh thưởng cho em mới được, hôn em miêng nà chụp chụp....hihi – thôi anh làm việc tiếp đây, tối nay về sẽ có quà cho em, bye vợ yêu – anh cười.
- Bye anh – giọng cậu buồn hiu.

Thường ngày cậu luôn là người cúp máy trước nhưng....cậu bắt đầu nhớ lại những biểu hiện cách đây khoảng 2,3 tuần gì đó của anh có nhiều điểm khác lạ. Đầu tiên là hai cúp máy trước, thứ 2 là hay về trễ, trên người thì loáng thoáng mùi nước hoa của phụ nữ. Hỏi thì chỉ nói là qua lo vì phải đi tiếp khách. Rồi hôm nay lại có thêm 1 cuộc gọi lạ và sự xuất hiện của cô gái nhìn khá là quen đi bên cạnh thì đã chứng minh mọi thứ anh đã thay đổi lòng. Cái hình ảnh hai người ôm nhau giữa chốn đông người khiến tim cậu đau thắt, chạy nhanh vào toilet mà đứng khóc 1 mình. Khóc thì rồi cũng phải nín, bước ra với đôi mắt đỏ hoe mà đi về nhà nhưng vừa ra tới cầu thang bị pha phải một người, cậu ngược mắt lên để in lỏi:

- Xin lỗi.
- Nhân – tiếng của Phương – cậu làm ở đây, sao 2 mắt cậu đỏ hoe vậy.
- Không có gì...chỉ là bụi bay vào mắt thôi – giọng buồn thêu.
- Cậu mới khóc đúng không, ai làm cậu khóc, anh Tử phải không?
- ... – cậu im lặng không nói gì, nhưng loáng thoáng đôi mắt ngấn nước.
- Rồi, đi theo mình, nói ình nghe chuyện gì đã xảy ra.

Phương kéo cậu vào khu ăn uống, cả hai lựa một cái bàn khá khuất chỗ đông người và rồi cậu thuật lại tồn bộ sự việc cho Phương nghe:

- Cậu nghĩ anh Tử đã thay lòng đổi dạ.
- Mình không biết, anh ấy vẫn dịu dàng với mình.
- Nhất định là có gì đó không ổn ở đây, cậu thử nghĩ xem tại sao lại có người điện thoại cho cậu, rồi cậu thấy Tử đi cùng 1 cô gái, có thể đó là 1 cảnh đang xếp nhằm muốn chia rẽ tình cảm 2 người, vì cậu biết đây có nhiều người có lòng dạ không tốt – Phương giải thích cho cậu nghe.
- Nhưng nếu đó là 1 vở kịch được dàn dựng thì tại sao anh Tử lại tỏ ra hết sức vui vẻ, cách anh cười nói, khoác tay, ôm hôn rất là nhẹ nhàng mà tình cảm, những thứ anh ấy đã từng làm đối với mình – cậu nhớ lại những lần anh tỏ ra thương yêu cậu.
- Nhưng anh ấy đã cầu hôn với cậu rồi mà, không lẽ cậu không tin vào tình yêu của 2 người.
- Mình tin chứ nhưng....hiện tại trước mắt khiến mình không thể nào tin được nữa.
- Sao cậu không hỏi thẳng anh ấy xem cô gái là ai.
- Mình đã từng thấy cô gái trong điện thoại của anh Tử cách đây 2 tuần, mình có hỏi nhưng anh ấy chỉ nói qua loa, giờ nghĩ lại thì thấy có vẻ gì đó hết sức không ổn.
- Để mình đi hỏi cho rõ ràng thay cho cậu.
- Đừng mà Phương, mình tôn trọng quyền chọn lựa của anh ấy, cậu thấy đó mình không có gì bằng cô ta cả, anh Tử với cô gái ấy mới thật sự là 1 gia đình, có lẽ....mình nên từ bỏ – giọng cậu trùng xuống, vài giọt nước mắt đang rơi.

- Sao cậu lại bi quan như thế, cậu phải làm sáng tỏ ra chứ, ngồi yên như thế đâu biết chuyện gì sẽ xảy ra.
- Vậy cậu kêu mình phải làm sao, không lẽ chạy đến tán cô ta 1 cái nói mầy dượt chồng tao ak, rồi người ta sẽ cười vào mặt mình, họ sẽ nói mình là 1 thằng bệnh hoạn, mình và anh Tử chưa có đám cưới thì lấy nhau mà là chồng – nói đến đây cậu khóc.
- Mọi chuyện rồi có lẽ sẽ có hướng giải quyết, cậu đừng bi oan như thế, cậu nghe mình bây giờ cậu về nhà cứ tỏ ra hết sức bình thường, xem thái độ của anh Tử như thế nào rồi mình tính tiếp.
- – cậu khóc.

Trong lúc đó tại một nơi khác chứa trung tâm thương mại có 1 cặp đang rất hăng say tỏ ra tình cảm, cô gái dịu dàng nhưng không kém phần nghịch ngợm:

- Anh xem em mặt cái này có được không – cô đó hỏi Tử.
- Em đẹp mặt cái gì không đẹp, lựa nhanh đi rồi về để anh còn làm việc nữa – Tử phàn nàn.
- Mới có chút xiu mà đã nói này nói nọ, bộ không thương em sao – cô gái bắt đầu nũng nịu.
- Thương chứ, không thương mà giờ này là giờ làm việc mà rảnh rồi cùng em dạo quanh đây à.
- Phải như vậy chứ.
- Rồi chừng nào em tính về bên, ba mẹ chắc lo cho em lắm, rồi chồng sắp cưới của em nữa, em bỏ đi mà không nói tiếng nào, chắc họ đang lục tung cái nước Mỹ lên để tìm em quá.
- Anh đừng nhắc tới họ nữa, em không thích. Ba mẹ hùa theo thằng Kevin mà bắt nạt em, anh kêu em phải làm sao.
- Ba mẹ chỉ muốn tốt cho em thôi mà, thằng em rể Kevin anh thấy nó yêu em dữ lắm mà, sao gần này đám cưới mà em bỏ trốn về đây.
- Chuyện dài lắm anh à, mà anh này em nghe tin là hấn bay về Việt Nam tìm em rồi, anh đã làm bạn trai em nha, nó chưa biết mặt anh, muốn làm cho hấn tức chết.
- Có chuyện đã làm bạn trai em sao? Lỡ có người thấy thì cháy nhà anh thì sao?
- Em không nói, anh không nói ai mà biết, đi anh giúp em đi – cô gái năng nỉ.
- Rồi rồi lần này thôi nha, không có lần thứ 2 đâu, khổ với đứa em gái nuôi của tui chưa – Tử than vãn nhưng vẫn cười tươi.
- Cảm ơn anh yêu rất nhiều – cô gái đỏ hôn lên má anh rồi tiếp tục lựa chọn quần áo – “Xin lỗi anh yêu nhé, để em xem cậu ấy có thương anh thật lòng không, xem có xứng với anh trai em không, có gì đừng giận em nha anh yêu”.

Trong lúc cô gái ấy – Mỹ Duyên đang chọn quần áo thì anh cũng đi khỏi đó một tí để lựa chọn quà cho cậu, đi 1 vòng thì dừng lại trước 1 tiệm đồng hồ và anh bị thu hút ngay bởi vẻ đẹp tinh tế sang trọng nhưng giá cũng không đắt lắm vì nếu mà mua đắt quá thì sẽ bị cậu la là phun phí không biết tiết kiệm và sẽ bị giận. Cậu giận đó là điều anh không muốn. Cuối cùng anh cũng lấy chiếc đồng hồ đó và nhanh chóng cùng Mỹ Duyên ra về, đưa Duyên về khách sạn và anh thì trở về công ty làm việc tiếp.

Tại nhà cậu thì thấp thỏm lo âu, cậu không tin điều đó là sự thật nhưng chính mắt nhìn thấy sao mà không thật được nhưng cậu không biết một điều là tai nghe mắt thấy nhưng chưa chắc đó là sự thật. Lòng thì buồn tim thì đau, phải làm sao cho trọn vẹn đây. Nếu từ bỏ anh thì cậu không muốn, nếu giành lấy anh thì liệu cậu có đủ tư cách không, những mâu thuẫn xấu xí tâm can của cậu. Mọi thứ đang thật sự rối bời lên hết, không biết phải làm sao và cũng không biết phải làm như thế nào.

Ngồi lặng lẽ trong phòng với bóng tối bao lấy thân người, dường như bóng tối như muốn nuốt chửng tất cả mọi thứ, và rồi ánh sáng chợt bừng sáng trong đêm cô quạnh, cái bóng người thương xuất hiện trước mắt nhưng xua tan mọi thứ đau khổ đau thương. Lập tức nhào tới ôm anh vào lòng, ôm chặt thật chặt vì cậu sợ nếu không chặt thì anh sẽ biến mất khỏi vòng tay của cậu, đâu đó 1 vài giọt nước mắt lã lã rơi.

50. Chương 50

Về phần anh thì hơi ngạc nhiên trước biểu hiện của cậu nhưng rồi cũng ôm và bế cậu lên đặt trên 1 cái bàn gần đó. Lúc này 2 mắt va chạm vào nhau, anh cười rồi trao cho cậu 1 nụ hôn nóng bỏng nhất có thể, kết thúc nụ hôn là 1 cái nhìn đắm đuối từ phía anh:

- Em về khi nào mà để nhà tối thui vậy – anh ân cần hỏi.
 - Tại em muốn thử 1 mình trong bóng tối – cậu trả lời.
 - Em không 1 mình vì bên em lúc nào cũng có anh – anh đáp lại cậu – anh có quà cho em này.
- Lôi từ trong cặp ra là 1 chiếc quà nhỏ trong đó có một chiếc đồng hồ, anh lấy ra và đeo vào tay cậu:
- Em có thích không, anh lựa cả buổi trời mới thấy cái này được đó – vừa đeo anh vừa nói.
 - – cậu im lặng – đồ phun phí không biết tiết kiệm gì hết – cậu trách anh.
 - Có nhiều đâu em, yêu cầu em thấy vui là được rồi, anh chỉ muốn thấy em luôn nở nụ cười, nụ cười chỉ của riêng anh mà thôi – anh nựng hai gò má của cậu.
 - Sao anh lại tốt với em như vậy, em nghĩ mình không xứng đáng, có người sẽ tốt hơn em rất nhiều – cậu nói.
 - Hôm nay em bị sao vậy, nói gì mà kì khôi, em không xứng đáng thì ai xứng đáng bây giờ, em là người anh yêu nhất, em hơn mạng sống của mình, anh có thể.... – anh nói tới đó liền bị cậu lấy tay chặn lại.
 - Em biết rồi – cậu nói nhẹ.
 - Vợ ơi anh đói rồi, hôm nay vợ cho anh ăn cái gì thế.
 - Ý trời, em chưa có nấu cơm, thôi để em đi nấu liền – cậu hốt hoảng vì chưa làm cơm cho anh vì mãi mê theo đuổi cái suy nghĩ có phần tiêu cực.
 - Có ai như vợ tui không trời, dẹp dẹp hết không nấu nướng gì nữa.
 - Sao vậy, em nấu liền mà – cậu giật mình khi nghe anh nói.
- Tay cậu bị tay anh kéo đi vào toilet, cửa đóng lại là lúc anh bắt đầu đùa giỡn với cơ thể của cậu.
- Anh à để em đi làm cơm cho anh nha, anh đừng giận – cậu nói như muốn khóc.
 - Không cơm nước gì hết – anh nói.
- Anh nói nhưng không nhìn vào mắt cậu, tay anh thì vẫn tiếp tục khám phá cơ thể của cậu, môi thì đang tru vu nghịch phá vùng cổ gợi cảm. Tất cả làm cho cả 2 nóng lên hết cỡ.
- Anh..... – cậu than vãn và cũng lo sợ – để em nấu cơm cho anh.
 - Chúng ta đi ăn nhà hàng, anh không muốn đôi tay xinh đẹp của em bị trầy xước chút nào – anh nói nhỏ vào tay cậu.
 - Nhưng – cậu hơi bị bất ngờ nhưng điều đó làm cậu vui.
 - Không nhưng dị gì hết đi ăn nhà hàng.
 - Lại phun phí – cậu trách anh.
 - Nếu em nói anh phun phí thì được thôi, có sẵn đồ ăn rồi khỏi đi ắt công – anh cười gian.
 - Em chưa nấu mà – cậu ngay thơ không biết con sói Tử đang tính ăn thịt mình.
 - Anh sẽ ăn em ngay bây giờ trừ cho bữa tối hôm nay – anh lại tiếp tục thì thầm vào tai cậu, làm cho óc cục nổi lên hết.

- Không, em đói lắm rồi, anh mà ăn em bây giờ là em chết mất – cậu lên tiếng vang xin.
- Vậy thì tắm rửa cho anh nhanh đi rồi chúng ta đi ăn, không thôi anh đói ý bây giờ.
- Dạ chồng – cậu cười.

Nói nhanh thì chắc nhanh cũng cỡ cả tiếng đồng hồ mới xong, vừa tắm vừa hôn vừa lướt nhẹ qua thân người của nhau, những tia nước từ trên bắn xuống làm cho cả hai trong mắt nhau điều trở nên vô cùng hấp dẫn và rồi cái gì đến nó cũng đến, cả hai vò lấy nhau, cơ thể dính chặt như không muốn rời, những tiếng rên nhỏ phát ra làm cho bầu không khí chật chội đã nóng thêm càng nóng hơn nữa. Anh ở sau đẩy tới từng cái chậm nhẹ nhàng rồi sao đó trở nên mạnh mẽ quyết liệt và nóng bỏng buộc cơ thể cậu phải đáp lại kích thích mà không ngừng xiết chặt thành viên của anh ở phía trong cậu. Và rồi những dòng sữa nóng hổi đã tràn vào trong cậu, nóng hổi và mê mẩn. Rút ra khỏi người và lật cậu lại rồi tiếp tục hôn những nụ hôn vô cùng ma mị và quyến rũ.

- Anh à.....anh nói tắm nhanh còn đi vậy mà giờ thế này là sao – cậu nói khi cậu rời môi anh.
- Tại em quyến rũ anh mà – anh cười.
- Ngụy biện, em đói – cậu than vãn.
- Anh cũng đói, rồi nhanh lên còn đi ăn nữa.

Và tới bây giờ hai người mới bắt đầu tắm gội cho nhau, sạch sẽ xong xuôi rồi cùng nhau tới 1 nhà hàng ăn uống. Hạnh phúc chỉ có thể nếu như.....cho đến một ngày kia.....

Tại quán cà phê có 2 người 1 trai 1 gái bước vào, họ chọn một chiếc bàn khuất sau cái cây và ngồi nói chuyện, chàng trai thì vui vẻ khiến cho cô gái phải vui lây.

- Cậu với anh Tử sao rồi ổn hết chứ – Phương lên tiếng hỏi thăm.
 - Chắc ổn, anh ấy vẫn đối xử tốt với mình, không cho thấy dấu hiệu gì khả nghi hết – cậu trả lời.
 - Vậy cậu có hỏi thăm chừng xem anh ấy thế nào không??
 - Mình không có hỏi, nếu muốn thì anh ấy sẽ tự nói mình nghe, vì cả hai cần không gian cho nhau – cậu chột chùng lòng xuống.
 - Cần thận đó coi chừng mất chồng như chơi đó – Phương lên tiếng cảnh báo.
 - Có cưới xin hỏi nào đâu mà chồng với vợ – cậu nói giọng buồn hiu.
 - Chẳng phải anh Tử đeo nhẫn lên tay cậu rồi sao, trước sao cũng cưới à – Phương hí hửng.
 - Hên xui đi, đối với mình bây giờ là hạnh phúc lắm rồi, còn mong muốn gì nữa – cậu đáp.
- Cả hai vẫn mãi mê trò chuyện vui vẻ không hay có 1 cặp ngoài kia đang cãi nhau dữ dội, chàng trai thì quỳ xuống năn nỉ khóc lóc khiến mọi người xung quanh phải chú ý:
- Vợ ơi tha thứ cho anh đi anh hứa là mai mốt không có lần nữa, anh thề – chàng trai nắm lấy tay cô gái.
 - Tui với anh chưa có cưới xin gì hết, kêu vợ là sao, anh buông tôi ra coi – cô gái 1 mực đẩy tay chàng trai ra.

51. Chương 51

- Duyên à, chúng ta chuẩn bị làm đám cưới rồi còn gì, không kêu vợ chứ kêu gì, anh năng nỉ em đó tha lỗi cho anh đi, giờ em nói cái gì anh cũng nghe hết – chàng trai cố gắng.
- Kevin anh im đi, chính tôi thấy anh cùng con nhỏ Linda 2 người lên giường với nhau vậy sao không cưới nó đi, tôi ghét nhất hạng đàn ông trăng hoa như anh, anh biến đi cho tôi yên – Duyên gào thét.
- Duyên à, đó là tại anh lỡ uống say rồi bị nó gài bẫy, chứ người anh yêu nhất trên đời này là em mà, em cũng biết lòng dạ anh rồi mà, khi yêu thì rất chung tình – lần này Kevin quỳ gối xuống năn nỉ.

- Anh nói sao hay quá vậy, lỡ tôi cũng uống rượu rồi lỡ lên giường với thằng khác rồi anh có chấp nhận tôi không – Duyên nói lý.

- Anh..... – Kevin ú ớ không nói được lời gì.

- Anh không trả lời được thì làm ơn biến đi trước mắt tôi – Duyên lại nạt.

- Anh sẽ chấp nhận tất cả nguyên sao em còn yêu anh là được, bởi vì người anh yêu là em – lần này Kevin nói trong nước mắt.

Người nói lớn, kẻ thì khóc lóc, mọi người trong quán đều ngán ngẫm cho cặp đôi này, nhiều người bàn qua tán lại không ít xầm xì, dĩ nhiên điều đó thu hút cậu và Phương. Tuy ngồi khuất trong góc cây nhưng vẫn theo dõi được diễn biến câu chuyện. Một điều bất ngờ là cô gái tên Duyên rất giống người mà cùng anh đi trong khu thương mại, rồi cái cảnh ấy lại hiện về trong tâm trí cậu. cậu the đuổi cái ý nghĩa đó cho tới khi cái bóng dáng người quen thuộc xuất hiện khiến cho cậu phải đứng hình vài phút. Rồi chỉ 1 câu nói khiến cho trái tim cậu vỡ tan tành:

- Anh yêu anh đến rồi sao, em đợi anh này giờ – Duyên chạy đến bên Tử mà ôm rất thân mật.

- Người này là ai – Kevin nói giọng bức bối.

- À quên xin với thiệu với anh đây là người tôi sắp cưới, chúng tôi định cưới nhau vào cuối tháng này – Duyên giới thiệu Tử với Kevin.

- Chào cậu, tôi là chồng sắp cưới của Duyên, tôi có nghe Duyên nhắc đến cậu – Tử tỏ ra vui vẻ.

- Mà đám – Kevin tức tối nhào tới dấn vào mặt anh một cái, máu ứa ra trên khóe miệng.

- Anh dừng lại cho tôi, Kevin – Duyên la lên để ngăn cản.

Ngoài đó thì Tử bị Kevin nhào tới đánh túi bụi, còn cậu ở trong thì đôi mắt đỏ hoe, nước mắt muốn chảy ra mà không được nó chảy ngược vào trong. Tim cậu đau thật sự cậu đau. Phương chợt nắm lấy tay cậu như muốn an ủi nhưng khi nhìn vào đôi mắt ấy, một đôi mắt của sự đau đớn, không còn biết đến cảm xúc Phương thấy có gì đó tan vỡ, vỡ vụn hoàn toàn, điều đó khiến cho Phương tức giận về anh, bỏ mặc cậu ngồi đó mà Phương lập tức chạy ra chỗ 3 người đang giằng co, khi đến nơi Phương xô Kevin ra 1 cái và đứng trước mặt Tử, 2 mắt mở to hết sức tức giận, tát 1 bạt tay vào mặt anh và nói giọng hầm hờ, làm cho Duyên và Kevin hết sức bất ngờ:

- Tôi không ngờ anh lại là một thằng hèn như thế, mặt mũi thì đẹp vậy mà là 1 thằng đểu, tôi khinh, anh có xem Nhân ra gì không, tôi thật thất vọng dùm cho cậu ấy – Phương la lớn.

- Không như em nghĩ đâu Phương, chỉ là hiểu lầm – anh cố gắng giải thích.

- Thì ra mày là 1 thằng bắt cá nhiều tay – Kevin nhìn mà nói với Tử, rồi quay sang Duyên – thằng này không đáng để em lấy đó, em suy nghĩ lại đi Duyên.

- Anh im đi – Duyên nạt làm cho Kevin im re không dám lên 1 tiếng nào nữa hết.

- Giờ tôi mới thấy rõ cái bộ mặt tiểu nhân của anh chắc thằng Nhân sẽ đau lòng mất thôi – Phương vẫn lớn tiếng.

- Chỉ là hiểu lầm thôi Phương à, nghe anh giải thích đi – anh thật sự bị oan nhưng không giải thích được.

- Thì ra những gì thằng Nhân nó nói về anh là đúng, thật không ngờ.....tôi đâu có tin nhưng bây giờ tai nghe mắt thấy....nhờ hôm nay tôi với thằng Nhân đi uống nước ở quán này nên mới biết được bộ mặt thật của....

– Phương nói nhưng bị anh cướp lời.

- Em nói cái gì Phương, em với Nhân đang ở đây và chứng kiến hết mọi chuyện – Tử hoảng hốt.

- Đúng, thật là đau lòng.

Anh lập tức đảo mắt khắp nơi tìm kiếm bóng hình người mà anh yêu nhưng chẳng thấy đâu, anh quay lại hỏi Phương:

- Nhân đâu..... – anh hét vào mặt Phương.

Lần này thì tới lượt Phương hốt hoảng khi thấy bộ mặt đáng sợ của anh liền biến từ hổ báo thành con thỏ con rụt rè, tay chỉ về hướng 2 người đã từng ngồi nhưng không thấy cậu đâu.

- Hồi này mới ngồi đây mà – Phương nói lấp.

Nhìn theo hướng Phương chỉ và không nhìn thấy cậu đâu thì có 1 cảm giác bất an nổi lên trong anh, anh như điên dục tìm cậu khắp xung quanh nhưng chả thấy đâu, bỏ mặt về ngơ ngác của Kevin và Duyên đứng đó. Khuôn mặt anh lúc này tràn đầy nỗi lo lắng, anh sợ cậu có gì lơ như có bất trắc gì thì chắc anh sẽ hận hận cả đời. Tìm khắp xung quanh quán với khuôn mặt lo âu thấy vậy Duyên kéo anh lại:

- Chuyện gì vậy anh?

- Lần này là chết thật rồi Duyên ơi – anh nói giọng hơi rung.

- Bình tĩnh đi anh chuyện gì cũng từ từ – Duyên an ủi.

- Từ từ cái gì mà từ từ, tại em hết đó, có chồng mà không chịu lấy còn kéo anh vào chuyện của em nữa, dẹp dẹp hết không có giả làm chồng sắp cưới gì nữa hết – anh nạt lớn vào mặt của Duyên, sao đó quay qua Kevin vẫn cái giọng hổ báo của mình – sắp có vợ mà còn đi lảng nhăng, chính cậu là kẻ gián tiếp hại tôi, tôi sẽ tính sổ cậu sao – lại quay qua Duyên anh nói – vừa lòng em chưa?

- Em..... – Duyên hơi sợ khi bị anh nạt lớn.

- Chuyện này là sao vậy Duyên, cái gì mà giả chồng sắp cưới..... – Kevin nói giọng nhỏ nhẹ như vang xin.

- Tại anh hết đó, biến đi cho tôi nhờ – Duyên nạt lại Kevin làm cho Kevin im re.

- “Sao lại giận cá chém thớt” – Kevin nói giọng nhỏ xíu vừa đủ nghe nhưng vẫn làm cho Duyên nghe.

Duyên chừng hai mắt mà nhìn Kevin như muốn ăn tươi nuốt sống, còn anh thì điện thoại liên tục cho cậu nhưng không tài nào liên lạc được càng khiến anh lo lắng. Bỗng nhiên có tiếng la lớn ở phía bên kia đường của những người đi đường kèm theo tiếng thắng xe gấp, rồi một đám đông người bu lại xung quanh, một vụ nạn tại xảy ra.

Anh và 3 người còn lại thì còn trong quán chưa hay tin gì nhưng khi nhìn ra cửa thì bị nó thu hút rồi 1 vài lượt người đi từ phía đó về miệng xầm xì với nhau:

- Trời tội nghiệp thằng bé đó quá, trắng trẻo đẹp trai vậy mà, nghe đâu xe đang chạy nó băng qua đường làm tài xế thắng không kịp, cái áo trắng nó mặc đồ tươi màu máu – một người phụ nữ trung niên nói.

- Trời ghê vậy, chắc không qua khỏi nghe nói nặng lắm – người bạn cùng đi chung với bà ta đáp.

- Bọn trẻ bây giờ suy nghĩ nông nạn quá – bà ta than vãn.

Tình cờ câu chuyện đó lọt vào tay cả 4 người nhưng người phản ứng đầu tiên là Phương:

- Áo trắng, con trai, chạy băng qua đường, trời ơi Nhân ơi – khuôn mặt Phương bắt đầu chuyển sang trắng bệch không còn miếng máu.

- Em nói gì Nhân mặc áo trắng – anh hỏi.

Nhận được cái gật đầu của Phương tìm anh như ngừng đập, lập tức chạy lại chỗ tai nạn xe, vừa chạy mà anh tưởng đâu tìm mình ngừng đập, nước mắt khẽ lăn trên khuôn mặt đẹp. Bao nhiêu cảm xúc bao nhiêu yêu thương cứ thay nhau ùa vào con người anh, thật sự bây giờ anh không biết phải làm gì ngoài mục đích là chạy thật nhanh đến bên cậu – người mà anh yêu.

Khi vừa tới nơi thì xe cấp cứu đã đưa nạn nhân lên xe bỏ lại sao lưng 1 người với đôi mắt đỏ hoe, chiếc kêu của xe cấp cứu nhưng xé nát tâm hồn lẫn thể xác của người ở lại. Mọi người đến nơi cũng là lúc anh gục xuống, họ đỡ anh dậy và đón 1 chiếc taxi đuổi theo xe để đến bệnh viện. Ai nấy gương mặt cũng hết sức lo âu khi căn phòng phẫu thuật được đóng lại, bác sĩ y tá thay nhau ra ra vào vào, ai nấy khuôn mặt không mấy vui vẻ, cả 4 chỉ biết lặng im chờ đợi điều kì diệu xảy đến. Còn anh thì đi ra một góc trống đầu gục vào tường và bắt đầu khóc nức nở, tay dấm mạnh vào tường cho đến khi gướm máu, thật sự anh không muốn điều xấu xảy ra đến với cậu.

52. Chương 52

Trong lúc anh đi chỉ còn cả 3 ở lại mỗi người theo đuổi 1 suy nghĩ riêng thì có một người phụ nữ xuất hiện và tiến về phòng phẫu thuật cùng với 1 vị bác sĩ, bà ta khóc nức nở và nói:

- Mong bác sĩ cứu sống con trai của tôi, nó xảy ra chuyện gì thì gia đình tôi chết mất.
- Chị yên tâm, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức – vị bác sĩ nói xong rồi tiến về phòng phẫu thuật.

Thấy người phụ nữ khóc nức nở, đi đi lại lại trước cửa phòng phẫu thuật Phương cũng thấy tội nên lại an ủi:

- Bác ơi không sao đâu, nhất định con trai bác sẽ qua khỏi, bác đừng quá lo lắng.
- Con với cái sao tôi khổ thế này – bà ta than vãn nhưng nước mắt vẫn rơi.
- Con trai bác bị sao thế?
- Tôi đang ở nhà thì có điện thoại từ bệnh viện tới thông báo là con trai tôi bị tai nạn giao thông ở đường X, nên tôi lập tức tới đây liền – bà ta kể.

Khi nói tới đây thì Phương chợt nhớ lại đường X là đường đối diện ới quán cafe mà cậu cùng Phương uống, Phương liền hỏi:

- Vậy có phải con trai bác mặt áo màu trắng không?
- Trước khi đi ra khỏi nhà nó mặt áo màu trắng, cháu quen biết với nó sao?
- Dạ không, cảm ơn bác – một tia hi vọng được sinh ra trong Phương.

Chạy ra hỏi bàn tiếp nhận thì chỉ nghe chỉ có 1 vụ tai nạn giao thông xảy ra trên đường X thôi, chính điều đó làm cho Phương mừng như mở hội, lập tức tìm anh mà thông báo:

- Người bị tai nạn đang cấp cứu không phải là thằng Nhân – Phương cười tươi.
-
- Tôi nói lại người nằm trong phòng cấp cứu không phải là thằng Nhân mà là 1 người khác – Phương lập lại một lần nữa.
- Thật sao – anh như không tin vào điều mình nghe thấy.
- Muốn tin hay không tùy anh – nói rồi Phương quay đi.

Anh đứng đó như người từ cõi chết về, nụ cười đầu đó chợt hiện trên môi, anh thật sự vui khi cậu không bị gì, anh phải đi tìm cậu, đi tìm tình yêu của mình. Anh chạy như bay ra khỏi bệnh viện và tìm cậu.

Phương đi ra tới cổng thì bắt gặp Lan và Toàn xuất hiện, họ liền chạy lại hỏi thăm tình hình của cậu:

- Thằng Nhân nó sao rồi??
- Không sao hết mọi chuyện là nhầm lẫn, thằng Nhân vẫn bình yên – Phương cười tốt tét.
- Thiệt không vậy, mày làm tao với Toàn hú cả hồn, rồi thằng Nhân đâu – Lan nói như muốn quỳnh nhỏ bạn của mình.
- Tao không biết nữa, tao đang tìm nó mà không thấy, cũng tại cha Tử làm nó đau lòng, mà nhắc tới thằng cha đó là tao tức muốn lộn ruột cả lên đây này.
- Chuyện gì đã xảy ra? – Toàn lên tiếng.

Phương chưa kịp trả lời thì có 1 người từ phía sau lên tiếng, người đó không ai khác là Mỹ Duyên:

- Lan em làm gì ở đây??

- Em hay tin bạn em bị tai nạn nên chạy vào đây mà mai là chỉ là nhầm lẫn, ý khoan, em có cái này hỏi chị tại sao chị lại ở đây rồi có cả anh Kevin nữa, tự nhiên ngay ngày cưới chị biến mất giờ lại xuất hiện ở đây, chị không biết cô chú tức điên như thế nào đâu? – Lan đáp.

- Mọi chuyện tại thằng cha này – Duyên nhìn Kevin mà nói.

- Chỉ là hiểu nhầm thôi, anh bị người ta gài bẫy – Kevin lên tiếng giải thích.

- Có lửa thì mới có khói, anh không muốn sao người ta ép được – Duyên lại nạt.

Theo dõi câu chuyện này giờ Phương nhảy vào hỏi:

- Ủa Lan 2 người biết nhau hả?

- Ý quên giới thiệu, đây là chị họ của mình tên là Dương Mỹ Duyên là em gái nuôi của anh Dương Tử nhà mình, mà ngay trước ngày cưới rồi biến mất và giờ xuất hiện ở ngay đây – Lan vui vẻ đáp.

- Em gái nuôi? – Phương ngơ ngác.

- Ừ. Chắc lại ông anh rể làm gì bà nên bà giận rồi bỏ trốn ngay ngày cưới – Phương lại trả lời.

- Vậy là không có chuyện anh Tử là chồng sắp cưới của chị Duyên? – Phương hỏi lại.

- Cậu có bị khủng không, họ là anh em với nhau sao lấy nhau được, không thấy chồng bà Duyên đứng bên cạnh sao, hồi khủng điên, anh Tử có là chồng sắp cưới của thằng Nhân thì có, chứ cái tính hung dữ của bà Duyên chỉ có anh Kevin là chịu nổi thôi – Lan cười khúc khích.

- Mọi chuyện là hiểu lầm, kaka, lần này chết anh Tử của cậu rồi – Phương sâu chuỗi những sự việc xảy rồi phán 1 câu xanh rờn khiến cho Lan và Toàn chưng hửng không biết chuyện gì?

- Chuyện gì thế – Lan hỏi?

- Người biết rõ nhất là chị Duyên, mày hỏi chị mày đi, rồi sẽ rõ.

- Chuyện này là sao vậy chị – Lan hướng mắt hỏi Duyên.

- Giờ chị mệt rồi, chị về khách sạn đây, mai mốt rảnh chị kể cho em nghe sao, thôi chị về nha mấy đứa – nói xong rồi quay đi, mới được vài bước thì đứng quay đầu lại, nhìn vào mặt Kevin mà nói – VỀ, còn đứng đó làm gì, ở đó luôn đi – nói xong một nước bỏ đi.

- Dạ vợ – Kevin lon toan chạy theo Duyên về khách sạn.

Còn lại cả 3 rủ nhau đi ăn một chút gì đó rồi xúm lại 8 chuyện xong xuôi thì ai về nhà nấy. Quay trở lại Tử thì khi nhanh chóng rời khỏi bệnh viện là lập tức về nhà, mở cửa bước vào thì thấy một không gian im lặng không có bóng dáng người thương đâu hết, cảm giác trong anh lúc này như có ngàn nhát dao đâm xuyên qua cơ thể đau đớn vào nhứt nhối. Tay gướm máu nhưng anh không hề thấy đau mà vẫn liên tục đâm vào tường vừa đâm vừa khóc rồi gục xuống nên gạt lạnh lẽo, anh ngồi đó hàng giờ liền và bất động trông giống như một photo chỉ để trưng bày một cái không cảm xúc.

Đêm bắt đầu buông xuống, trăng và các vì sao thay nhau tỏa sáng 1 góc trời nhưng trong 1 góc phòng vẫn có 1 bóng người ngồi lặng yên, lủi thủi 1 mình. Bất chợt có 1 tiếng động lạ làm anh giật mình nghĩ là cậu về liền anh chóng đứng dậy chạy về nơi phát ra tiếng động thì ra đó chỉ là tiếng của một con mèo. Xung quanh tối om anh vội bật đèn lên và nhìn đồng hồ rồi bỗng nhiên hoảng hốt khi con số 12h to tướng. vậy là cậu không về, cậu giận anh thật rồi, anh cố xua tan đi cái ý nghĩa là cậu sẽ không quay về bên anh nhưng hiện tại bây giờ điều đó đang diễn ra trong đầu anh. Lấy điện thoại điện cho Lan, Phương và Toàn để hỏi thăm cậu nhưng hoàn toàn không có 1 chút âm tín. Sao đó bỏ mặc cái bụng đói mui từ trưa tới giờ anh phóng lên xe và bắt đầu tìm cậu khắp thành phố trong màn đêm lạnh lẽo và trở về khi trời đã bắt đầu sáng nhưng không có 1 chút thông tin.

Quay trở lại với cậu lúc vừa rời khỏi quán bằng cửa sau với 1 nỗi buồn vô tận, cậu thì thầm trong miệng:

- “Thì ra từ bấy lâu nay anh đã lừa dối em, anh cho em hi vọng rồi lại làm em thất vọng, bây giờ thì em đã hiểu tình cảm anh dành cho em là như thế nào rồi.....anh ác lắm anh biết không?”

Rồi nhiều câu hỏi xuất hiện trong đầu cậu nào là tự trách móc mình, tự xỉ nhục bản thân mình đã không đủ sức để giữ lấy tình yêu của anh, cậu thất bại trong chính cuộc tình của mình. Cậu vẫn đi nhưng tâm hồn trống rỗng, nước mắt như có gì đó ngăn cản không cho nó chảy ra ngoài và rồi người đi đường thì đông lúc nhau trên mọi con đường chỉ có 1 bóng mình nhỏ nhắn của cậu lẻ loi giữa nhiều người rồi cho tới khi cậu đụng phải 1 người rồi cậu té xuống nên đất và chính lúc này nước mắt cậu từ đâu rơi ra, nó rơi ngày nhiều, cậu biết rằng nó không phải đau vì bị té mà đau ở con tim, chính cú va chạm này đã làm ọi cố gắng ngăn dòng nước mắt tuôn rơi đã hoàn toàn sụp đổ hoàn toàn, cảm xúc dâng trào trong khóe mắt.

53. Chương 53

Cậu ngồi đó mà khóc như một đứa con nít bị người ta bắt nạt và cũng mai người cậu và chúng chẳng ai xa lạ đó là Hân. Khi Hân nhìn kĩ lại thì mới hay đó là cậu liền ngồi xuống dỗ dành dù không biết chuyện gì đã xảy ra với đứa cháu (em) của mình. Ngược lên nhìn thấy đôi mắt thân thuộc càng làm cậu khóc lớn hơn nữa khiến oi người xung quanh phải nhòm ngó. Rồi Hân nhanh chóng đưa cậu lên xe khi Tú chạy đến. Cả suốt đoạn đường cậu cứ khóc còn Hân thì chỉ biết ôm cậu vào lòng mà dỗ dành.

Xe dừng lại trước 1 ngôi nhà sang trọng rồi cậu cùng vợ chồng Tú vào nhà, đợi khi cậu ổn định tâm trạng rồi bắt đầu hỏi thăm, rồi cậu kể lại toàn bộ sự việc cho cả 2 nghe, người nóng giận đầu tiên không ai khác là Hân:

- Không thể chấp nhận được, em không thể thiệt thòi như vậy được dù gì em cũng là cháu của 1 vị thần đầy quyền năng – Hân nóng giận.
- Quyền năng thì đã sao, tình cảm không thể gượng ép được – cậu nói với cái giọng buồn thê thảm.
- Chuyện này em làm rõ ra chưa, có hỏi rõ cậu ấy chưa, lỡ có hiểu lầm gì ở đây – Tú lên tiếng.
- Anh không nghe em nó nói là chính mắt chính tai nghe thấy từng lời nói của thằng nó sao, thật là không chịu được.
- Cái gì cũng từ từ em, nóng giận quá cũng không tốt cho con chúng ta đâu – Tú dỗ dành để hân vui bớt cơn giận dữ của mình.
- Anh lập tức chở em đến nhà thằng đó để nói cho ra lẽ, với tư cách 1 người cô 1 người chị em phải lấy lại công bằng mới được, nhanh đi anh – Hân hối thúc.
- Đừng mà chị, em xin anh chị đó, hãy để anh ấy yên – cậu năng nỉ.
- Nhưng.....
- Nếu không em đi khỏi nhà này liền – cậu bắt đầu rưng rưng cầm lấy con dao găm đó
- Em đừng làm quá khiến Nhân sợ rồi làm điều dại dột, giờ nghe lời em ấy đi, rồi mình từ từ tính – Tú luôn bình tĩnh để tìm ra hướng giải quyết tốt nhất.
- Được em để dao xuống đi.

Nói xong cậu bỏ dao xuống cả 3 nói chuyện ổn thỏa, rồi cậu được Hân dẫn lên căn phòng và cậu ở đó. Tối hôm đó và 2 ngày nữa Hân Tú cả 2 cùng nhau năn nỉ í ới cơ nào cậu chỉ ăn được có nửa chén cơm rồi bỏ bữa xuống đi lên phòng và khóa chặt cửa lại. Khi chỉ còn một mình trong căn phòng với mọi thứ hoàn toàn xa lạ bỗng cậu nhớ đến anh, nỗi nhớ da diết là muốn chạy thật nhanh đến để ôm anh vào lòng nhưng rồi chợt nhận ra anh đã không còn là của mình nữa. Mỗi đêm cậu đều giật mình cố vui đầu để kiềm chút hơi ấm quen thuộc nhưng chỉ có màn đêm và chiếc giường lạnh lẽo sưởi ấm cậu, những lúc đó cậu đã khóc, khóc thật nhiều. Mọi thứ dường như quá mức chịu đựng của cậu nhưng biết làm cách nào khác khi tình yêu của cậu và anh đã phai nhạt, cố níu kéo chỉ làm cho cả 2 đau lòng nhưng....nhưng cậu không hề muốn, cậu yêu anh, yêu rất yêu là lần khác, đâu đâu cũng nhìn thấy bóng dáng người thương. cậu nhớ ánh mắt

nhớ nụ cười nhờ lúc anh giả vờ không nhớ lúc an chiều chuồng cậu. Cậu nhớ tất cả không thiếu thứ gì và cũng suy nghĩ rất nhiều. Cậu đâu biết rằng ở nhà vẫn có người nhớ cậu muốn phát điên lên được.

Trưa ngày thứ 4 trong phòng khách Tú và Hân đang bàn tán chuyện tìm gặp Tử để nói rõ ràng mọi chuyện thì cậu đột nhiên xuất hiện với khuôn mặt xanh xao nhợt nhạt khiến cả 2 vô cùng lo lắng, cậu nói:

- Em muốn về biển.
- Em suy nghĩ kĩ chưa? – Hân nói liền.
- Tạm thời em khôn muốn ở cái nơi đau khổ này nữa, em cần thời gian để quên đi vết thương này – giọng chất chứa một nỗi buồn sâu lắng.
- Nếu điều đó em muốn thì chị tôn trọng quyết định của em, biết đâu về đó em cảm thấy thanh thản và vui hơn – Hân đáp.
- Nhưng trước khi đi em muốn về nhà để lấy 1 vài thứ – cậu nói.
- Thôi được, để anh Tú chở em ấy đi – Hân nhìn sang chồng mình.
- Anh chị không cần lo cho em, em đi nhanh rồi sẽ về.
- Em nhìn em kìa, xanh xao thế kia mà đi 1 mình chị không an tâm – Hân lo lắng cho sức khỏe của cậu.
- Em không sao, em muốn đi một mình – cậu nhất quyết.

Nói xong cậu mở cửa bước ra ngoài và đón xe về nhà. Về tới trước cổng thì bao nhiêu cảm xúc của cậu bỗng nổi lên, khiến cho khóe mắt cay cay. Đẩy cửa bước vào mọi thứ đều im lặng đến đáng sợ, cậu đi khắp nơi trong phòng để nhìn cho thật kĩ để nhớ rõ, nằm lên chiếc giường mà hằng đêm anh và cậu cùng nằm, nhìn thật lâu vào bức hình anh và cậu chụp chung để nhớ mãi khuôn mặt người cậu yêu, và hít thật sâu cái mùi cơ thể của anh để cho cậu nhớ mãi. Khi về cậu không thấy anh dường như trong cậu có 1 chút hụt hẫng nơi con tim nhưng không sao gặp thì biết nói gì khi yêu thương tàn phai, gặp làm chi cho lưu luyến. Mãi đắm đuối hình người yêu rồi có tiếng ai đó ngoài cửa gọi to, cậu sợ phải đối diện với anh nhưng khi nghe kĩ lại thì đó là tiếng của người phụ nữ, cậu vội mở cửa bước ra với khuôn mặt trắng bệch vì mệt mỏi của mình, cố lê từng bước để chào đón người phụ nữ.

Cửa mở một người phụ nữ trung niên với vẻ đẹp mặn mà tứ tuần, đồ quần áo khoát trên người cùng trang sức trên người toát lên vẻ cao sang nhìn là cậu biết thuộc giới thượng lưu, dù không biết là ai nhưng từ nhỏ mẹ cậu đã dạy phải biết biết lịch sự, cuối chào và nở nụ cười hiền hòa dù cậu đã mệt nhoài:

- Dạ chào bác, bác kiếm ai?
 - Cho tôi hỏi đây có phải nhà của Trúc Nhân không ? – bà ta lịch sự.
 - Dạ vâng, cháu là Trúc Nhân, bác tìm cháu có việc gì ạ – như chợt nhớ ra điều gì, cậu liền nói – mời bác vào nhà.
- Bà ta đi theo cậu vào nhà, nhà khá đơn sơ chỉ có bộ bàn cũ kĩ để tiếp khách, bà ta ngồi xuống rồi cất giọng:
- Nhà cậu còn những ai.
 - Dạ thưa bác, cháu sống với mẹ nhưng mẹ cháu đã qua đời, cháu còn ông bà nội nhưng họ ở xa ít khi cháu về thăm lắm, à mà bác biết mẹ cháu sao? – cậu nói kèm theo vài tiếng ho.
 - Vậy là coi như cậu sống một mình à?
 - Dạ...cháu sống cùng một người nữa nhưng anh ấy đi làm chưa về – cậu nói giọng buồn.
 - Bạn cậu à – bà ta nhấn mạnh.
 - Dạ anh ấy là người yêu của cháu nhưng..... – cậu nói không nên lời.
 - Cậu không thấy kì quặt khi 2 thằng con trai yêu nhau sao ? – bà lại hỏi.
 - Cháu thấy cũng không có vấn đề gì vì đơn giản tình yêu nó đến thì đến, và tình yêu không phân biệt tuổi tác, hoàn cảnh và cả giới tính – cậu nói.

- Vậy gia đình người cậu yêu có biết không – nói mà nhìn thẳng vào cậu.
 - Dạ cháu không biết – cậu nói mà lòng chột nặng trĩu.
 - Cậu nghĩ như thế nào khi gia đình người cậu yêu biết chuyện ?
 - Dạ.... – cậu không nói được lời nói.
 - Nãy giờ cũng vong vo quá nhiều, tôi nói thẳng vào vấn đề luôn cho tiện, tôi là mẹ của thằng Tử người mà cậu đang sống chung, tôi muốn cậu kết thúc chuyện này – bà ta nói cứng gắt.
 - Dạ thưa bác..... – cậu áp ứng, nếu lúc trước thì cậu sẽ chiến đấu cho tình yêu của mình với anh nhưng bây giờ thì đấu tranh được gì anh đã sắp cưới vợ rồi nhưng người đó không phải là cậu, cậu lặng im nhưng rồi mạnh dạng nhìn thẳng vào bà ta – dạ thưa bác cháu biết chuyện này trước sao gì cũng tới tay gia đình bác, vốn dĩ cháu là 1 kẻ mồ côi không cha không mẹ được gặp và được anh Tử yêu thương là 1 điều hạnh phúc vô cùng to lớn đối với cháu, cháu không giàu có hay đến với anh ấy với mục đích lợi dụng ăn tiền của anh ấy, cháu đến với anh Tử chỉ có 2 bàn tay trắng và 1 tình yêu mạnh mẽ. Tình yêu dù có mạnh mẽ tới đâu thì cũng có lúc yếu mềm và rồi cháu nhận ra nhiều đó chưa bao giờ gọi là đủ. Anh Tử giàu có đẹp trai việc làm lại ổn định tương lai tươi sáng đang mở rộng chỉ có 1 cô gái xinh đẹp tên Mỹ Duyên mới thật sự cho anh ấy một cuộc sống hạnh phúc nên....cháu chấp nhận buông tay để anh ấy được hạnh phúc, và mục đích cháu về đây để lấy một vài thứ và sẽ ra đi mãi mãi – cậu nói mà nước mắt thì nhau rơi trên khuôn mặt trắng bệch của mình.
 - ...
 - Cháu biết bác sẽ khó chấp nhận được chuyện này nhưng mọi chuyện cũng lỡ rồi, cháu xin chịu mọi chấp nhận, cháu sẽ ra đi và không bao giờ gặp lại anh ấy, bác cũng đừng lo anh ấy sẽ đi tìm cháu vì cháu sẽ đến một nơi dù có biết anh sẽ không bao giờ tìm ra và biết bây giờ trong lòng anh ấy đã không còn hình bóng của cháu, một thời gian anh ấy sẽ quên ngay thôi. Cháu thành thật xin lỗi bác.
 - Chẳng phải cậu yêu nó rất nhiều sao – bà hơi bất ngờ về những gì cậu nói.
 - Dĩ nhiên là cháu rất yêu anh ấy nhưng nhìn thấy anh ấy hạnh phúc cháu sẽ vui hơn rất nhiều dù biết rằng người mang đến hạnh phúc không phải là cháu – cậu nói những lời như muốn giết chết trái tim của mình.
 - ...
 - Cháu xin phép đi trước, cháu rất vui được gặp bác và bác cho cháu gửi lời chúc hạnh phúc đến anh Tử và chị Mỹ duyên. Thưa bác cháu đi.
- Cậu đứng dậy cuối đầu và định rời khỏi ngôi nhà đầy ắp yêu thương nhưng vừa đi được vài bước đầu óc bắt đầu xây xẩm, tay chân không còn chút sức lực nào nữa hết và rồi một màn đêm kéo tới. cậu ngã xuống khiến bà ta hoàn toàn bất ngờ nhưng cũng nhanh chóng chạy tới rồi đưa cậu tấp tốc đến bệnh viện.
- Vào đến khu cấp cứu cậu được đưa vào còn mình bà ta ngồi chờ đợi, cuối cùng thì cậu cũng được đẩy ra với đầy nhợ chẳng chịt xung quanh đầu giường, rồi xe đẩy được đưa vào phòng hồi sức đặc biệt.

54. Chương 54

Khi cậu yên ổn rồi bà quay về nhưng tới gần chiều thì bà lại vào, tình cờ một vị bác sĩ nữa vừa xem hồ sơ bệnh án của cậu với đôi mắt hơi hốt hoảng. Bà đến bên phòng và lại hỏi vị bác sĩ nhưng lần này làm cho bà ngạc nhiên hơn khi thấy vị bác sĩ ấy :

- Có phải Giao không ? – bà lên tiếng trước.
- Chị là... – bà bác sĩ ngạc nhiên.
- Hồng Ngọc nè, Đoàn Hồng Ngọc, Ngọc đánh đá, nhớ không – bà vui mừng.
- Trời con Ngọc đánh đá đây sao, trời ơi – bà vị bác sĩ cười rồi ôm lấy người bạn thuở xưa của mình.

Thế là hai người kéo nhau lại chiếc ghế sofa trong phòng cả hai người ngồi hàn huyên tâm sự. Rồi bỗng nhiên vị bác sĩ nhớ đến việc cần làm bà hỏi :

- Người nằm trên giường là con của bồ sao ?
- Không, nó là bạn con mình, tình cờ mình đến nhà và thấy nó ngất xỉu nên đưa vào đây luôn. Thằng bé có sao không ?
- Có chuyện này bồ phải hết sức bình tĩnh, có vẻ như chuyện này khó mà tính được nhưng đó là sự thật – vị bác sĩ nhấn mạnh.
- Chuyện gì vậy có nghiêm trọng không – bà cũng hơi lo lắng.
- Đây bồ xem kết quả xét nghiệm là bồ sẽ rõ – bà vị bác sĩ đưa kết quả báo cáo cho bà.

Hai con mắt bà mở to như cái đèn xe hơi thể hiện sự kinh ngạc tột độ, quay qua hỏi lại thì nhận được cái gật đầu của bà bác sĩ bạn thân.

- Giao này chuyện này có ai biết không ?
- Chuyện này chỉ mới có mình biết thôi, sao vậy ?
- Nếu mình đoán không lầm thì nó có liên quan đến gia đình mình nhưng trước mắt để mình điều tra lại – bà nói.
-
- Vậy thì Giao giữ bí mật chuyện này ỉnh, có gì mình sẽ hậu tạ bồ sau.
- Sao vậy ?
- Quan trọng lắm, mong bồ giúp mình – bà năng nỉ.
- Thôi được nếu bồ nhờ vả thì mình sẽ giúp – bà vị bác sĩ cười.

Chiếc điện thoại trong túi bà bác sĩ rung lên rồi bà Giao xin phép đi trước vì có việc và cũng không quên xin số người bạn thân thất lạc từ lâu của mình. Giờ trong phòng chỉ còn trong mình bà, không biết nên vui hay nên buồn nữa, nó đến quá đột ngột và bất ngờ, liền lấy điện thoại gọi ngay cho ngay thằng con trai quý Tử của mình, mãi đến cuộc thứ 9 thì Tử mới bắt máy, giọng nói trong điện thoại không mấy vui vẻ gì hết :

- Làm gì mà tới giờ mới bắt máy, mẹ đang ở Việt Nam ? – bà nói.
- Tại con bận quá, mẹ về khi nào sao không nói con ra rước ? – anh trả lời cho có.
- Anh mà còn thời gian quan tâm tới bà già này nữa sao, nghe nói anh chuẩn bị kết hôn với em gái nuôi của mình là Mỹ Duyên, rồi còn chuyện cậu nhóc tên Trúc Nhân nữa, cậu nói tôi nghe chuyện này là sao ? – bà nói giọng hờn trách.
- Ai nói mẹ biết ? – giọng anh hơi hoảng khi nhắc đến tên cậu.
- Chuyện đó không quan trọng, vấn đề là bây giờ anh phải về giải quyết chuyện anh gây ngay lập tức – bà giữ thái độ nền nã.
- Con sẽ giải thích sao nhưng giờ con có việc gấp cần làm.
- Chuyện tìm kiếm thằng nhóc tên Trúc Nhân à, báo cho anh hay một tin tôi vừa gặp được thằng nhóc đó, coi bộ cũng xứng với anh dữ hé nhưng mà rất tiếc..... – bà kéo dài 2 từ cuối.
- Mẹ gặp được em ấy ?, em ấy ở đâu mẹ cho con biết đi, mẹ làm gì với cậu ấy rồi – anh nói lớn qua điện thoại khi hay tin được về cậu.
- Tôi là tôi không thích cách anh nói chuyện với mẹ mình như vậy.
- Con xin lỗi, mẹ làm ơn cho con biết em ấy ở đâu đi, con muốn gặp để nói rõ 1 số chuyện, nếu con không gặp được thì con sợ em ấy xảy ra chuyện gì là con ân hận suốt đời – anh nói như sắp khóc.

- Mở miệng ra là em ấy, em ấy, anh đâu có quan tâm tới gia đình này nữa, mà thôi tôi cũng không quan tâm tới mấy cái chuyện đó, tôi hoàn toàn thất vọng về anh, cậu ấy nhắn với tôi là anh đừng tìm cậu ấy nữa, mãi mãi anh cũng không tìm ra đâu, cậu ấy chúc anh hạnh phúc với người vợ sắp cưới của mình – bà nói mà cười nhẹ nhưng giọng không hề thay đổi.
- Mẹ ơi con xin mẹ đó, làm ơn chỉ cho con biết em ấy đang ở đâu – anh hơi kích động.
- Hình như tôi thấy cậu ấy xanh xao dữ lắm, bị 1 cú sock quá lớn mà.....giờ tôi muốn anh giải quyết chuyện mình đã gây ra – bà bỗng nhiên nói lớn.
- Con phải tìm ra em ấy – anh nói với lòng quả quyết.
- Tôi nói cho anh biết là tôi sắp chết rồi đó, anh có về cho tôi gặp mặt lần cuối hay không ?
- Mẹ đừng gạt tôi, con phải tìm cho ra người mà con yêu.
- Tôi đang ở bệnh viện A sắp chết vậy mà anh còn tâm trạng tìm người anh yêu, trời ơi à, con với cái, nếu anh không về thì đừng mong gặp được em ấy của anh – bà lại nhấn mạnh những từ cuối.

Nói xong bà vội tắt máy không cho anh biết thêm được gì nữa. Anh thì hoang mang không biết nên tin vào lời bà nói hay không, thật sự bây giờ anh rất là lo lắng đến cậu. Khi nghe mẹ nhắc tới cậu là anh vui mừng một chút, sao 1 hồi đắn đo thì anh cũng quyết định đến gặp mẹ mình tại bệnh viện A.

Tại bệnh A anh chạy khắp nơi tìm kiếm và rồi cuối cùng anh thấy bóng dáng người mẹ thân yêu của mình, bà chừng 2 mắt nhìn anh rồi bỏ đi 1 nước, anh cũng lon toan theo sao. Bước vào căn phòng của bệnh nhân mùi thuốc sát trùng làm anh hơi khó chịu dù đó là phòng dành cho bệnh nhân VIP. Nhưng rồi đập vào mắt anh là khuôn mặt của người anh tìm kiếm và mơ mỗi đêm, lòng vui như mở hội anh liền chạy đến bên cậu nhìn với ánh mắt tràn đầy tình yêu khao khát. Nhìn cậu nằm đó với dây nhợ xung quanh lòng anh chợt thấy đau lòng, anh tự dằn dặt mình tại mình mà cậu lại ra nông nổi như vậy, giọt nước mắt lã trên khuôn mặt không mấy khởi sắc của mình.

55. Chương 55

Nãy giờ đứng quan sát đứa con mình nãy giờ, bà thừa biết tính nó như thế nào, có điều chuyện nó yêu một người con trai thì quá là bất ngờ đối với bà, là 1 người phụ nữ hiện đại sống trong một xã hội đang cởi mở cũng không quá khắt khe với chuyện tình cảm con cái vì bà biết tìm kiếm 1 người để yêu thương thật sự rất khó, con cái hạnh phúc thì bậc làm cha làm mẹ như bà cảm thấy cũng vui lây.

- Nãy giờ đủ rồi đó – bà lên tiếng phá tan tâm trạng của anh lúc này.
- Mẹ đã làm gì em ấy khiến em ấy như thế này – anh bực bội vì nghĩ mẹ đã làm gì cậu.
- Anh nói chuyện như vậy coi được không, tôi mà làm thì anh đừng có mong mà gặp lại được cậu ấy hay vì anh mà ra như vậy, tôi có lòng tốt vậy mà còn bị trách, ở hiền sao mà toàn gặp ác không vậy – bà hờn dỗi.
- Có đúng như mẹ nói không... – anh không tin bà nói cho lắm.
- Con với cái, tình cờ tôi đến nhà cậu ấy để nói chuyện của anh và cậu ấy đột nhiên ngắt xui tôi phải cất công đưa tới đây, nào là làm thủ tục nhập viện rồi làm xét nghiệm đủ thứ vừa tốn công sức, thời gian tiền bạc vậy mà con nói là ở ác – bà nhìn anh mà nói với giọng dữ dằn rồi sao đó nhỏ dần như sắp khóc.
- Mẹ...con không có ý đó, chỉ là.... – anh lên tiếng xin lỗi.
- Bỏ qua chuyện đó đi, tôi hơi mệt vì thái độ của anh, bây giờ tôi muốn anh xác nhận lại là anh có thật sự yêu thương cậu ấy không ? chuyện tình cảm của anh tôi không quan tâm.
- Yêu rất yêu là đằng khác, thiếu em ấy con không sống được, mẹ đồng ý cho con tiếp tục quen em ấy à ? – anh khẳng định.

- Anh cũng biết con người tôi không quá cổ hủ, giờ chỉ phụ thuộc và ba anh thôi, có gì anh bay qua bên nói chuyện với ba mình đi.....Anh và cậu ấy có thật sự chung tình với nhau không ? – bà nói mặt vui vui.
- Con và em ấy rất yêu nhau và chung tình tuyệt đối, không ai có thể xem vào được cả – anh nói giọng vui mừng và vô cùng tự hào với tình cảm của mình với cậu.
- Vậy thì anh giải quyết chuyện này cho tôi.

Bà đưa sắp hồ sơ bệnh án cho anh và mỉm cười, trước khi đi bà còn nói :

- Xem như tôi tin vào tình cảm của 2 người, mong anh giải quyết vụ này êm đẹp, cháu tôi có chuyện gì thì anh liệu hồn với tôi nghe chưa.

Chỉ còn anh ở lại trong căn phòng bệnh của người mà anh yêu thương nhìn vào sắp hồ sơ và ngạc nhiên tới độ khi thấy dòng chữ “thai kì được 10 tuần”. Thật sự anh không tin vào những gì mình thấy, điều đó thật là tuyệt vời, vậy là anh sắp được làm cha, nó quá mới mẻ nhưng anh tự hứa sẽ làm được thôi. Một nụ cười hạnh phúc chợt nở trên môi, nụ cười hạnh phúc.

Anh ở đó nhìn cậu đắm đuối vì bao ngày chưa được gặp, từng cơ mặt khóe mắt tất cả đều làm anh nhớ điên cuồng. Anh nhớ lại ngày cậu bỏ đi anh như người mất trí lao ra đường để tìm kiếm cậu nhưng giờ đây cậu đã ở trước mặt anh, một con người bằng xương bằng thịt và đem đến cho anh một món quà vô giá trị. Nó sẽ là cầu nối giữa anh và cậu và không có gì chia cắt được. Nắm lấy tay người mà mình yêu áp vào mặt để cảm nhận cái hơi ấm quen thuộc rồi bất chợt hôn vào đôi môi kia một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng chất chứa biết bao nhiêu nhớ nhung yêu thương nồng cháy. Ngồi cạnh giường chỉ hướng đôi mắt duy nhất nhìn cậu nhưng do mấy ngày nay vô cùng mệt mỏi trong việc tìm kiếm nên anh đã gục bên cạnh bàn, trước khi chìm vào giấc ngủ anh còn chợt nở nụ cười hạnh phúc.

Dù có khuyên bảo cách mấy anh cũng nhất quyết một mực không chịu rời xa cậu nửa bước, mọi sinh hoạt cá nhân đều được anh làm tại phòng bệnh do đây là phòng VIP nên mọi thứ giống như một căn phòng đầy đủ tiện nghi, công việc thì cũng chẳng màng quan tâm tới, anh biết rằng nó không quan trọng bằng con người nằm cạnh đây.

Gần trưa thì cậu tỉnh lại nhưng anh đã ra ngoài mua thức ăn và sẵn tiện gặp bà bác sĩ Giao để hỏi thăm tình trạng sức khỏe cũng như thai nhi trong bụng cậu. Tỉnh dậy nhưng cũng còn hơi mệt cậu chỉ nhớ mình gặp được mẹ anh rồi một màn đêm kéo tới rồi không biết gì nữa. Cố gắng lê từng bước tới bên khung cửa sổ để hít thở không khí trong lành vì mùi bệnh viện khiến cậu hơi khó chịu và buồn nôn.

Tiếng cửa phòng mở ra thu hút sự chú ý, liền quay lại thì bất gặp khuôn mặt của người thương, cảm xúc ứa về, khóe mắt hơi cay nhưng cậu cố gắng ngăn dòng nước mắt và tiếp tục quay ra khung cửa sổ. Anh đã thấy những giọt nước mắt kia đã vì anh mà rơi, xót xa đến nát lòng, bỏ thức ăn trên cái bàn gần đó anh bắt đầu tiến lại gần cậu, rồi ôm cậu vào lòng với tất cả nỗi lòng nhưng rồi nhận lại chỉ là cái đẩy ra vô tình.

- Sao em lại đẩy anh ra, em biết anh lo cho em lắm không – giọng nói nhỏ nhẹ không muốn làm cậu thêm kích động.
- ... – cậu nhìn anh với đôi mắt đỏ hoe.

Rồi anh tiến một bước cậu lùi lại một bước vươn đôi mắt tan nát mà nhìn anh khiến cho người đối diện cảm thấy đau lòng. Anh biết nếu lúc này không lại ôm và giữ thật chặt thì nhất định anh sẽ mất cậu. Chạy đến và ôm cứng cậu vào lòng mặc cho ai kia cứ chống cự nhưng nhất quyết không buông, anh nói với tất cả nỗi lòng kèm theo là những giọt pha lê trong đáy mắt :

- Nhân à.....anh xin lỗi đã làm tổn thương em....nhưng em hãy tin vào tình cảm anh dành cho em mãi không bao giờ thay đổi, xin em đừng rời bỏ anh, đừng bỏ anh lạc lõng giữa dòng đời.
- Vậy anh xem em là cái gì, tình cảm em trao anh là cái gì, anh có coi đến cảm xúc của em không, anh vui vẻ bên người yêu mới à không người vợ sắp cưới, em đã làm gì sai mà anh lại đối xử với em như vậy, em không thể cho anh một hạnh phúc trọn vẹn sao ? Em không thể nhưng cô ta có thể. Vậy thì hãy đi tìm hạnh phúc mới của anh đi – nước mắt đông đầy trong đáy mắt.

- Không, chẳng phải anh đã nói em là món quà vô giá trị mà cuộc đời này mang lại cho anh sao, chỉ có em mới mang lại hạnh phúc cho em. Chuyện em thấy và nghe không đúng như em nghĩ đâu. Cô gái đó là em của anh tên là Mỹ Duyên do nó giận chồng sắp cưới của nó nên nó nhờ anh nói vậy để chọc tức chồng của nó – anh giải thích.
- Đến bây giờ anh còn giấu em sao, em không phải là con nít – cậu nhất quyết không tin những gì anh nói.
- Mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thôi, đúng lẽ ra là anh nên nói trước với em mọi chuyện, nếu biết xảy ra nông nỗi thế này thì anh đã không nhận lời cầu xin của Duyên.
- Em không tin, em biết anh muốn em không đau lòng nên mới nói thế đúng không, em sẽ không đau đâu, em sẽ mạnh mẽ mà – cậu nói mà người hơi rung rẩy.
- Không phải như em nghĩ.

Anh buông ra nâng mặt cậu lên rồi cúi xuống cường hôn cậu, một nụ hôn mạnh mẽ và quyết liệt. Anh nói :

- Em phải tin anh, Duyên chỉ là em gái anh thôi.

Vừa dứt câu thì cửa phòng bật mở, một người con gái bước vào với cái đầm màu xanh lá mạ, nở nụ cười tươi, cô ta nói:

- Em có làm phiền 2 người không.
- Vợ sắp cưới của anh đến rồi đó, anh đi đi – cậu nói.
- Em...- chừng mắt với cậu, rồi quay qua nhìn Duyên với đôi mắt muốn ăn tươi nuốt sống – em tới đúng lúc đó, em giải thích cho Nhân nghe đầu đuôi mọi chuyện đi.

56. Chương 56

Trước đôi mắt của người anh trai nuôi của mình Duyên cũng có phần sợ hãi vì chưa thấy anh nhìn mình với đôi mắt như vậy, đúng là khi yêu thì mọi chuyện sẽ khác, cô cười rồi nói một cách nhẹ nhàng:

- Cậu tên Trúc Nhân, tên đẹp đó, tôi xin tự giới thiệu tôi tên là Dương Mỹ Duyên là em gái của người cậu yêu là Dương Tử, tôi và anh ấy là anh em với nhau nên dĩ nhiên là không có chuyện anh Tử là chồng sắp cưới của tôi, còn chuyện cậu nghe và thấy hôm bữa thì chỉ là một màn kịch được tôi tự biên và nhờ anh Tử diễn dùm để chọc tức chồng sắp cưới của tôi, vì tôi và chồng tôi có một chút rắc rối. Chỉ là hiểu lầm thôi mong cậu tha thứ cho anh ấy, chứ tôi thấy khi mọi chuyện đổ bể anh Tử rơi vào hoàn cảnh tội nghiệp, tôi luôn dẫn vật về chuyện này.
 - Em thấy đó anh đâu có nói dối em đâu – Tử chen vào liền khi Duyên kết thúc câu chuyện của mình.
 - Em... – cậu bị đơ cả người.
 - Đừng giận anh ấy nữa nha, tôi thấy anh mình yêu cậu dữ lắm, phải chi thằng chồng tôi được một phần như anh ấy thì tôi mừng biết mấy – cô than vãn.
 - Ai nói anh không yêu em – Kevin từ đâu xuất hiện.
 - Anh tìm tôi làm gì, tôi đã nói với anh rồi sao, biến cho tôi – Duyên la làng.
- Nhưng cô không để ý phía sau Kevin là 1 người phụ nữ đẹp ngồi ngời ngời, bà ta cất giọng lãnh lút của mình:
- Con gái.
 - Mẹ..... – cô hoảng hốt.

- Mẹ đâu có làm gì con mà nghe giọng con hoảng hốt dữ vậy, trốn dữ hả, dám tự ý bỏ đám cưới mà chạy về đây, mẹ chưa tính sổ với con – bà nói nhìn Duyên nữa con mắt.

- Mẹ đừng trách vợ con, lỗi cũng tại con hết – Kevin bênh vợ của mình.

Bỏ mặt 2 vợ chồng trẻ, bà đến bên cạnh con trai và chàng dâu tương lai của mình, bà nói nhỏ nhẹ:

- Con khỏe chưa, mẹ thấy con có vẻ còn mệt – quay qua Tử bà nạt – mày làm gì mà khiến chàng dâu của mẹ khóc bù lu bù lo vậy – rồi nhìn cậu cười.

Bà cười nụ cười dành cho cậu, nó thật đẹp, còn cậu thì không biết nói gì hết cách xưng hô mới như thế này, hoàn toàn bất ngờ, chợt nước mắt cậu rơi. Nước mắt của sự hạnh phúc. Bà hiểu ý liền quay qua nói với 2 vợ chồng của Duyên và Kevin:

- Hai đứa ra ngoài đợi mẹ, mẹ có chuyện riêng muốn nói với chàng dâu của mình, Duyên còn đừng hồng hồng trốn tránh nữa, mẹ sẽ xử con sao.

Giờ trong phòng chỉ còn lại 3 người, bà cười với cậu:

- Chuyện tình cảm của 2 đứa giờ mẹ muốn cảm đoán thì chưa chắc được, mẹ cũng không quá cổ hủ trong mấy chuyện này, con trai mẹ hạnh phúc là mẹ vui rồi, mẹ tin con có thể mang lại hạnh phúc cho nó. Mẹ sẽ về thuyết phục ba thằng Tử.

- Mẹ – anh nhìn mẹ với đôi mắt long lanh vô cùng yêu thương bà.

- Anh đừng nhìn tôi như vậy, tôi là tôi không thích rồi đó, mới hôm qua còn nạt nộ lớn tiếng với tôi vậy mà hôm nay....con với chả cái – bà trách anh.

- Đâu có, mẹ nói quá – anh cười cười vì lời buộc tội của bà.

- Tôi không điểm xĩa tới anh nữa – quay sang cậu – giờ con hãy gọi ta là mẹ đi cho thân mật, kêu trước cho quen để mai một khối mất công gượng miệng.

- Mẹ.... – cậu gọi với sự hơi ngượng ngùng.

- Ngoan, giờ con thấy sau rồi, mẹ thấy con còn mệt đó, nghỉ ngơi nhiều vào, thằng Tử có ăn hiếp con cứ việc nói với mẹ mẹ xử nó liền, muốn ăn hay thèm thứ gì thì nói mẹ mẹ làm cho, sức khỏe con bây giờ là quan trọng, Tử gán tẩm bổ cho dâu mẹ nghe không, cháu mẹ có gì là không xong đâu đấy – bà cười.

- Con cảm ơn mẹ – cậu ôm lấy bà.

- Thôi mẹ đi đây, tối quay lại, nhớ những gì mẹ nói đó.

Bà rời khỏi, anh bấy giờ đến ôm cậu từ phía sau rồi nói giọng hơi trách móc:

- Em đó đáng bị quỳnh đòn ghê, không hỏi đầu đuôi chuyện gì hết mà bỏ anh đi mấy hôm làm anh như thằng điên đi khắp nơi tìm em.

- Em xin lỗi, em sai rồi – cậu nói giọng hối lỗi.

- Em không sai và anh cũng không đúng, đáng lẽ ra anh nên nói trước với em, giờ thì không sao rồi có em bên cạnh là mọi chuyện ok hết – anh hôn vào má cậu 1 cái ngọt liếm.

- Em – cậu ngẹn ngào.

- Anh thấy em có vẻ chưa được khỏe cho lắm thôi để anh đưa em về giường nghỉ ngơi, sức khỏe em là quan trọng nhất.

- Có anh ôm và bên cạnh thì em hạnh phúc rồi, em không sao hết.

Nói xong cậu quay lại chủ động đặt lên môi anh một nụ hôn và anh cũng đáp trả. Một nụ hôn của sự khao khát yêu thương và cháy bỏng như tình cảm của cả hai vậy, cậu không ngừng kích thích sự ham muốn của anh, tay anh thì bắt đầu tiếng thảng vào vùng trong của lớp áo để sờ soạn, 1 vài chiếc nút của áo anh đã được tháo ra. cả hai vừa hôn vừa di chuyển tới giường. Như nhớ đến điều gì anh liền ngăn cậu lại:

- Không được em còn yếu lắm, khi nào em khỏe rồi chúng ta tiếp tục – anh kiểm chế bản thân mình.

- Nhưng em muốn, em nhớ anh – cậu nhõng nhẽo.
- Ngon đi cực kỳ, sức khỏe không ổn định làm vậy ảnh hưởng tới con của chúng ta – anh nói.
- Con của chúng ta??? – cậu hỏi lại.

57. Chương 57

- Phải con của chúng ta – anh đặt tay vào bụng của cậu – nó chính là kết tinh tình yêu của anh và em – anh cười.
- Sao có thể như vậy được – cậu không tin điều mà anh nói và nhìn thấy trong bệnh án anh đưa.
- Em quên em có một nửa dòng máu người cá rồi sao – anh đùa.
- Nhưng cũng không được, người cá hay con người thì giới tính nam cũng không được như vậy – cậu hoài nghi.
- Đã xét nghiệm kĩ rồi, và có thể đây là 1 phép màu mà tạo hóa đã mang đến cho chúng ta, em có hạnh phúc không? – anh hỏi.
- Dĩ nhiên là hạnh phúc rồi – cậu trả lời và tiếp tục hôn anh.
- Đừng dụ dỗ anh, anh không kiếm được đó – anh cười.

Cả 2 cùng nhau cười thú thích rồi cậu như 1 chú thỏ con nằm trong lòng anh để được anh nâng niu và bảo bọc. Chìm vào giấc ngủ với những giấc mơ ngọt ngào về 1 tổ ấm chỉ của anh và cậu với tiếng của đùa của trẻ thơ. Một mái ấm hạnh phúc thật sự.

Những tháng sau đó là chuỗi ngày hạnh phúc của cậu. Chính thức dọn về nhà anh để sống vì anh không muốn cậu được sống đầy đủ nhất, ngoài ra còn được mẹ chồng chiều chuộng, được chồng thương yêu. Nấu cho ăn những món ăn vô cùng tẩm bổ, anh đưa cậu đi thư giãn mỗi chiều, làm cho cậu ngất ngây trong hạnh phúc và cũng làm cậu phát điên lên phải la lên những tiếng rên chấy bỏng. Anh làm với 1 cường độ không quá vội vã vì sợ ảnh hưởng tới con.

Ngày đi siêu âm thì thật bất ngờ (dĩ nhiên là do bà bác sĩ Giao khám ở phòng mạch riêng), kết quả là song thai, niềm vui tăng lên gấp bội được hiện diện trên khuôn mặt của 3 người cậu, anh và bà Ngọc. Sao bao nhiêu nỗ lực bà cũng đã thuyết phục được chồng mình đồng ý, vui vẻ chấp nhận cậu và chào đón 2 đứa cháu sắp chào đời của gia đình. Cậu cũng không quên nói với anh Tú và chị Hân, cũng không quên thông báo cho ông bà mình biết niềm hạnh phúc bất tận ấy. Niềm vui ngập tràn hạnh phúc.

Ông bà cậu lên khỏi mặt nước đến tận nơi để chứng kiến cháu cố của mình chào đời, cả 2 bên cũng điều nóng ruột và vui mừng khôn xiết. Rồi tiếng khóc trẻ thơ vang lên mọi người cười trong hạnh phúc. Cậu khóc, anh cũng khóc, anh nói khi được ôm con của mình:

- Chào công chúa của ba, chào hoàng tử của ba, chào mừng hai con đã đến cuộc sống này, ba yêu các con.
- Chào những thiên thần của ba, cảm ơn 2 con đã đến với cuộc sống này, ba cũng yêu các con – cậu nói trong nước mắt hạnh phúc.

Hai năm sau trên một bãi biển cát trắng, nắng nhẹ, mọi người đang tắm mát trên bãi biển thì có 3 đứa trẻ với khuôn mặt đáng yêu đang nghịch cát và sóng biển, thì có 2 người đi ra một nam một nữ. Rồi cậu bé chạy đến bên người đàn ông nói:

- Ba ơi, chị 2 với chị Angel ăn hiếp con – cậu bé nhõng nhẽo.
- Moon sao con ăn hiếp em vậy – người đàn ông nói.
- Angel sao vậy con – người phụ nữ nói.

- Ai biểu thằng Sun nó làm ngã lâu dài con với chị Angel đang xây – cô bé Moon nói với giọng tức giận nhưng rất dễ thương.
- Con hư lắm nghe chưa Sun, sao làm vậy ba quýnh đòn con giờ – người đàn ông trách yêu, quay qua Moon – thôi cho em nó đi xin lỗi 2 đứa, xin lỗi 2 chị đi.
- Không – Sun nói rồi vụt chạy đến với người đàn ông đang mặc bộ vest màu đen đang đi tới – ba ơi ba Nhân và chị Moon cùng với chị Angel ước hiệp con.
- Có chuyện này sau – người này không ai khác là anh, bế con vào lòng – để ba lại xử cho con.
- Sắp tới giờ làm lễ, em tranh thủ đi – nhìn cậu yêu thương và đứa con gái của mình mà nói – sao Moon với Angel lại ước hết Sun.
- Tại nó không ngoan – lần này tới Angel lên tiếng.

- Thôi con gái lại đây với mẹ – Hân kêu đứa con gái bé bỏng của mình, rồi nói – em với Tử không nhanh lên là không kịp đâu, trễ giờ lành đó – Hân thúc giục.

Nói xong Hân bế con mình đi về buổi tiệc đang chuẩn bị diễn ra. Cậu nói với anh:

- Anh chiều nó riết nó hư à coi, phải không Moon.
- Dạ ba – Moon trả lời rồi hôn hôn cậu 1 cái.
- Con không có – Sun trả lời nhìn chị Moon của mình với ánh mắt thách thức.
- Ba chỉ thương thằng Sun không à, ba không có thương Moon gì hết, con giận ba Tử luôn, mình đi thôi ba Nhân ơi – cô bé hờn trách.
- Thôi mà con gái cưng của ba, ba thương cả Sun và Moon đều như nhau, qua đây ba bế nè – Tử dỗ ngọt đứa con gái cục cưng của mình.
- Ba Tử thương con, con đừng giận ba Tử nữa nha – cậu nói giúp anh.

Thế là cô bé cũng chịu qua cho anh bế, anh bế cả hai đứa con của mình với nụ cười rạng rỡ và cùng đi với anh là người đã mang đến hạnh phúc cho anh đó chính là cậu. Cả gia đình 4 người vui vẻ tiến về phía buổi tiệc.

Buổi tiệc bắt đầu với tiếng nhạc “tèn ten ten ten, tèn tèn ten ten....” ngân lên. Anh với bộ vest đen lịch lãm, cậu với vest trắng tinh khôi cả hai cùng nhau bước lên khán đài ới sự vỗ tay của tất cả mọi người bên dưới. Và người chủ hôn cho anh và cậu không ai khác là vua thủy tề.

Ông cười hiền và cất giọng nói của mình:

- Con có đồng ý lấy cháu ta không, dù nó là gì đi nữa, dù có bệnh tật đau yếu, con vẫn suốt đời bên cạnh nó chứ? – ông nói khi nhìn Tử
- Con đồng ý – anh trả lời không do dự.
- Cháu trai của ta, con có đồng ý chàng trai đứng cạnh con không, dù có đau yếu bệnh tật, con vẫn suốt đời bên cạnh nó chứ – ông hỏi cậu.
- Con đồng ý – cậu trả lời và đưa đôi mắt nồng nàn yêu thương nhìn anh.
- Ta giao đứa cháu mà ta yêu thương nhất cho con chăm sóc – nắm tay cậu đặt lên tay anh, rồi nhìn xuống mọi người đang ở phía dưới và tuyên bố – Ta xin tuyên bố hai người đã là vợ chồng của nhau.

Tiếng vỗ tay rần rần, một nụ hôn nồng nàn được chứng kiến dưới con mắt của mọi người phía dưới. Buổi tiệc được diễn ra đơn giản và ấm cúng với sự tham gia đầy đủ những người thân và bạn bè của cả hai và không quên có sự góp mặt của những vị thần tối cao.

Một trang mới, một cuộc sống mới đã được mở ra cho cuộc đời của anh và cậu. Một bến bờ mang tên hạnh phúc và đêm nay sẽ là 1 đêm khó quên dành riêng cho anh và cậu.

THE END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/loi-nguyen-cua-nguoi-ban-ca-thuan-chung>